

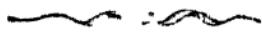
H. U. M.

SAVITRI

NEW DRAMA IN TAMIL

P. S. Subramania Aiyar

1ST GRADE PLEADER, MADURA

Author of "Gouri", a 3-act Indian Play in English,

"Isha Vati", a New Indian Drama.

100 CENTS.

Printed at the Vani Vilasam Press, Ry. Sta. Timmappana

1901

All Rights Reserved.

— முகவரை.

இப்பதிவிரதா பாரம்மியம் முக்கியமாய்க் கற்புடைமகளி
ராம் சாவித்திரி சரித்ததை நாடக வாயிலாகக்கூறும். சாவி
த்திரி சரிதம் பாரதம் வனபருவத்தின் கண்ணே ஆறு அத்தி
யாயங்களாடங்கிமூர் உபாக்கியானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
ஐயந்திரன் என்னும் அசரன் உத்தமிகளிலுத்தமியாகிய துரோ
பதையைத் தூக்கிச் சென்றக்கால் அதனை யுணர்ந்த தரும
புத்திரர் ஆற்றிருஞ்சுத்துயருடன்மிகப்பிரலாபிக்கக்கண்டமார்க்
கண்டேய மகாமுனிவர் அவருக்குத் தேறுதலுண்டாகும் வண்
ணம் பதிவிரதைகளின் சரித்திரங்களை சொல்லக்கருதி இவ்வு
பாக்கியானத்தைக் கூறலுற்றனர். இது காறும் இவ்வுத்தம்
சரித்திரத்தை எவரும் வடமொழியிலாவது தென் மொழியில்
லாவது நாடகரூபமாகச் செய்யாதது ஒருபெருங்குறைவனத்
தோற்றுகிறது. பெண்கள்னி ஒருவாறு அபிவிருத்தியாகிவரும்
இக்காலத்தில் இவ்வுத்தம் சரித்திரம் முக்கியமாய்ப் பெண்
பாலார்க்கு மிக்க பயன்படுமெனக்கருதி இதனைத்தென்மொழியில்
ஒரு நாடகமாகச் செய்யத்தொடங்கினேன்.

இயல்,இசை, நாடகமென்று சொல்லப்பட்ட முத்தமிழும்
தமிழ்ப்பாலையிலிருப்பினும் நாடகத்தமிழ் சம்ஸ்கிருதம் முத
விய பாலைகளில் நினைக்கப்பட்டு வருவதுபோல் அவ்வளவு
உயர்வாகத் தமிழில் நினைக்கப்பட்டு வந்ததாகத் தோற்றவில்லை.
குணநூல், செயிற்றியமென்னும் இலக்கணங்கள் நாடகத்தமி
முக்கென்றே ஏற்பட்டவையாயினும், இலக்கியங்களில் ஒருநாட
கத்தையாயினும் காண்பது அரிதினுமரிது. பஞ்சகாவியங்
களில் ஒன்றுகிய சிலப்பதிகரத்துள் நாடகத்தமிழ் சிறிது
யிரணி-வந்திருக்கின்றதை வருமறிவர். இராமநாடகம், அரிச்
சந்திரநாடகம், மார்க்கண்டேயர் நாடகம், இவை மேற்கூறிய
இலக்கணங்களாற் கருதிய நாடகமாகா.

ஆங்கிலேய நாடகங்களையதுசரித்துத் தற்கால ஈற்பன
அர்களிற் சிலர் சிலநாடகங்களைத் தமிழில் இயற்றியிருக்கின்ற

நார். ஆங்கிலேயத்துக்கும் தமிழுக்கு முன்ன பொருத்தத்திலும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் தமிழுக்கு முன்ன பொருத்தம் விசேஷ முடைத்தாதலால் சமஸ்கிருத நாடகங்களையறாசரித்தே திடை எழுதலானேன். இதில் ஏழு அங்கஞானான. இவைகளில் 23 வெண்பாக்கஞும் 10 கலிக்துறைகளும் 69 விருத்தங்களும் ஆக 102 செய்யுள்கள் ஆங்காங்குசிரவிக்கூடக்கின்றன. அவைகளிற் சில சீர், தலைமுதலீயவை முக்காடியுமின்று அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றதை நோக்க மிக்கமனவருத்த முன்றாகின்றது. இதனை வேற்றாரில் அச்சியற்ற தேவிட்டதாலும், கண்டி புருணார் பார்க்க சமயம் வாய்க்காமறபோனதினாலும் இக்குறை தேவிட்டது. பெறியோ இப்பிழை பொறுப்பாடாக.

உலகமுவக்கும் நம் நாட்டிக்கற்பு நிலைமையை நம் பெண்கள் பூஷணமாகக் கொண்டு அதனின்றும் சிற்றும் வழுவாமல பிறகு குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் புகழுண்டாக வண்ணம் நடப்பதற்கு இச்சிறுநால் சிறிது உதவி பியுமானுள் அதுவே யான் அடையும் பெரும் பேற்றும். எல்லாம் வல்ல உயாபதி நமக்கு என்றும் அருள்புரிவாராக.

மதுரை	}	பிஸ்தாங்கம்
நவம்பர் 1900		பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஜெயர்.

கிழுப்புப்பாய்ரம்.

இவைமதுனா சேதுபதி வைஷ்ணவர்கள் பாத்தியாயர்
மச-ா-ா-ஸ்ரீ சாமிநாதையர் அவர்களாலீயற்றப்பட்டன.

அழகீர்க்கழி நெடுலாசிரிய விருத்தம்.

கறமொழி மாந்தர் போற்றும் நீர்மையான் நேச ரண்பன்
கறமொழி யாத்தி ரேயன் மரபினி லுதிகக மாண்போன்
கறவிலாத் தேவ பாடை குறுமுனி வகுத்த பாடை
கறயுடலைக் கேலையம் மூன்றுமே கற்ற சான்பேருன்.

ஞ்செனை மனமுங் கைபோம் வழியினிற் களித்துச் செல்லப்
ங் ஞுடை யாழும் பண்பாய்ர் பரிவுடன் பயிலபா வல்லோன்
ங் ஞுட. நேனை நூறுமெழில்பெற வினிது கற்றேன்
வ்வளினின் மாகத! தம்முள் மணியென விளங்கும் வள்ளல்.

நுதகாற் குளம்பா வெற்றி யினைக்குவெண் சங்க முத்தங்
நுதுவா ரின்றிச் செந்தெற் கழனியி லொவிசெய் காட்சி
நுதந்தும் மதுவர சார்ந்த வளங்கரு பழங்கா ஜரன்
நுதிதீர் தந்தை பேர்கொள் சுப்பிர மனிய சன்மா.

நன்வ ன்னிதீசர் சொல்லா லரியதுல் பலவி யற்றித்
தன்னவ ஞுட்டி ஞுக்கோர் திலகமாய் விளங்கி நிறபோன்
ங்ன கும் பா ஒங் தேஞுங் கண்டருஞ் சுவையாஞ் சேர்ந்த
நான்னலா தெரிந்து சொல்ல வல்லனே டானு மம்மா.

ங்வைய கலியி லையா யிரந்தனிற் கற்பு மேன்மை
ங்வைய புத்துச்சா வித்திரி நற்கதை யங்க மேழாய்
ங்வைய டகம தாக மாண்புகேர் தமிழி ஸ்ரீ
ங்வைய வற்வா லாய்ந்தே நூல்வலோ விடுமத்துப்பட்டு.

०-

அும்பிகை துணை.

பதிவிரதபாரம்மியம்.

வெண்பா.

சிராம் பொருள்கல்வி தூண்ணறிவு மெய்ஞ்சுராணம்
சோராத மெய்வலிமை தூயதவம்—பாரதனில்
நம்புவார்க் கென்றும் நயத்தற் புகழூற்றைக்
கொம்புளான் ரூஸின் ருணம்.

விருத்தம்.

தந்தைத்தா யில்லானைக் குணமில்லானைத்
தங்குமிடமற்றுனைத் தனிபோன்றனை
அந்தமிலானைத் திசையம்பரனைத் தாவ்குத்
தாடியை மற்றீர்மாதை யனைகுவோனைச
சிந்தையொடு தேடிமனைந் துலகமீன்ற
செல்விகுணா வதியுமையைச் சிறங்கென்னூரும்
பந்தமொடு காந்தனுடற் பிரியாகின்ற
பதிவிரதை கண்மலையைப் பகர்வாமென்றும்.

(துதிக்குப்பின் துத்திரதங்கள் தோன்றுவு),
சபையை தோக்கி வந்தனம் செய்து

வெண்பா.

கற்றவர்கள் மெய்ப்பொருளைக் கண்டோர்கள் நல்விசையைப்
பெற்றவர்கள் நாவலிமையைப் பேறுவார் — மற்றுமுயர்
அன்பங்கள் கூடு மரங்களை தண்டமுனக்
கின்பமுட னிட்டே னிதோ.

சபையைப் பார்த்து ஆச்சரியம் அபிகயித்து.

இச்சபையினிடத்துக் கடல்பொறு மனவிறந்த கல்வித்
நூலையாடு, விநயம், பொறுமை, மின்சூயகற்றல், ருணமகொ

எல், முதலிய உயர்ந்த சாதுரியங்களும் இடைவிடாது குடி கொள்ளும் இடமென நீங்கள் பிரகாசிப்பதால் அநேக வாணி கள் ஒரிடத்தில் ஒன்றுசேரும் சிறப்பினும் அதிக மாட்சிமை உண்டாகின்றது. மேலும் நவரசமென்னும் பயோந்தியின் கண் உதித்த எண்ணிறந்த மலர் மங்கைகளின் சங்கமென நீங்கள் விளங்குவதால் நண்ணூலுமென்போல்வர் வறுமை சிறுமை பெற்ற து. பின்னும் குழாமேமன்னும் குன்றவித்த கோடி உழை யவன் கூடும் குழாபெண் நீங்கள் இங்கு சேர்ந்து விளங்குவதால் நாம் வேண்டிய எப்போறும் கைப்பெற்றேரும். நாம் புரி யத்தொடங்கும் செயலானது உங்கள் அருளின் பெருமையால் நன்குபெற்று சிறைவேறுமாயினும் பலர்கூடி யிழுக்கும் இரத்த தின் முன்வாயிலில் நிற்கும் தூரகங்கள்போல் நாடகமுறையால் ஒரு செயலாமில்லாத யாம் சூத்திரதாரனெனப் பெயர் கொண்டோம்.

(தீரையை நேர்க்கி).

ஓய் ! மாரிஷ ! சபை மிகவும் நன்றாகக் கூடியிருக்கிறது. நமது நாடகத்தைத் தொடங்குவதற்கு இதுவே சமயம்.

சங்கீதம்.

(விதூஷங்கன் தோன்றல்).

வேண்பா.

விதூஷகன். மண்ணுண்ட வாய்நான் மறையுண்ட வாய்க்குவாற் புண்ணுண்ட வாயாற் பொருளௌன்னும்—எண்ணினிதம் போற்றுவோ மன்மினைடு புன்னகையு நீதிநிறை மாற்றமுன்கு சேர்மனையார் வாய்.

ஐய ! இதென்ன கூட்டம் ? என்ன காரணத்தினால் நீர் எண்ணை இங்கு அழைத்தீர் ?

சூத்திரதாரன். நண்ப ! நாம் செய்யத் தொடங்கும் கருமத் திற்கு உன்னுதவியை வேண்டுகின்றேரும்.

வி. கருமம் உமது தாய்க்கோ தங்கைக்கோ. உமக்கு உதவிசெய்ய நான் புரோகிதன் அல்லவே.

கு. (சிறித்து)

கருமென்பதற்கு வினையென்பது பொருள். அது இங்கு நாம் செய்ய முயலும் நாடகத்தைக் குறிக்கின்றது.

வி. நாடகமென்றாலென்ன? நாடு + அகம் = நாட்டக மென்று டகரத்தை இரட்டித்து உரையாமல் நாடகமென்று பிழையாய்ப் பேசும் நீர்தானு சூத்திரதாரர்?

கு. அப்படியல்ல. நாடகம் என்பது வடமொழி. அது முன் நடந்த செயலை நிகழ்ந்தவாறு புரிந்து காட்டுதலென்று பொருள் படுகின்றது.

வி. இதென்ன! நீர்குத்தாடிகளின் தலைவரென்று சொல் அல்லே. நாடகமென்பது கீழ்மக்கள் பிழைப்புக்காகப் புரியும் கணமான தொழில் அல்லவா? அதற்கு இத்தனை பெருமையென்ன?

கு. நண்ப! உனது அறிவு மிகவும் புதுமையாயிருக்கின்றது. அப்பியாசம் இல்லாதவர்களுக்குச் சாஸ்திரம் விஷம் என்னும் வசனப்படி கல்லாதவர்களுக்குத்தான் நாடகமென்றுது குத்தாட்டமாகும். நவராப் பெருக்கினால் சுரோத்திரம், நயனம் என்னும் புலன்களின் வழி மனதைக் களிப்புற முழுக்காட்டி இதன்றிக் கற்றதனாலாய் பயன் என்னவென்று அறி வோர் மேலாகக்கொள்வது நாடகமல்லாது பிறிதுண்டோ? அதேனெனில்

விருத்தம்.

கதைபுகன் றிடிலோ செவியுணர்க் திடி னும்
கண்ணினுக் கிலைபுலப் படுதல்
இதமொடு விழியுங் கண்ணுறின் மனதுக்
கின்பமே லாகுமென் ரெண்ணிப்
பதியினின் முன்னர் நிகழ்முறை ஒருகாற்
பார்க்கவுங் கேட்கவு மினிதாம்
விதமியற் றியுமம் முறைதனக் கறிவோர்
சிகித்தனர் நாடக மெனப்பேர்.

பிரஸ்தாவனை.

வி. நன்றாக இருக்கின்றது. நாடகமென்பது தொன்று தொட்டு மேலாக வழங்கி அலங்கார சாஸ்திரத்துக்கு உரை கல்லாகவும் நுண்ணறிவுக்குப் பெரும்பயனுகவும் இருக்கின்றதா? நமது தொழிலுக்கு இனிய வித்தையை நாம் மேலாகச் சொல்லிக்கொள்வது சாதுரியானதான். உமக்குச் சூத்திரதார ரொன யாது காரணத்தால் பேர் கிடைத்தது?

சு. கயிற்றினால் பாவைகளை யாட்டிவைப்போன்றையும் உவ மை பற்றி நாடகசாலையில் காலோகிதப்படி பாத்திரங்களைப் பிரவேசம் செய்து கடிப்பிவிக்கின்ற நமக்குச் சூத்திரதாரனென நூலாசிரியர் பெயர் விதித்தனர்.

வி. நீர் மேலாகப் பாத்திரங்களென்றும் இரசமென்றும் சொன்னீர். அன்னமொன்றுதான் சொல்லப்படவில்லை.

சு. நண்ப! நீ உணவைத்தவிர மற்றொன்றையும் அறியாத வன்போல் காணப்படுகின்றது. பாத்திரமென்றால் உணவைகுக் கும் கலமல்ல. அது நாடகசாலையில் நிகழ்ந்தவாறு கதையை அனுகரிக்கும் வேஷதாரிகளைக் குறிக்கின்றது. இரசமென்றால் நாம் உணவுடன் அருந்தும் பானமல்ல. ஓம்புலன்களுக்கும் விஷயமான பொருள்களில் குணங்கள் பலவுளவாயினும் அவற்றுள் சாரமானது இதுவென்று கற்றறிந்த மனம் ஆராய்ந்து வியக்கும் அம்சம் இரசம் என்று உரைக்கப்படும். எவ்வாறெனில்.

விநுத்தம்.

கண்ணகன் ஞாலமீது கடவுரும் புகலுஞ் சொல்லில்
எண்ணுமார் பொருஞுந் தேகத் தினிலுரைந் திடுமான் மாவுங்
தண்ணரு மலர்கள் மீது தழுவுங்கள் மணமும் போல
மண்ணினிற் கலை வின்கண் மருவிடு மிரச மேலாம்.

வி. சீய! உம்மால் நன்றாய் உரைக்கப்பட்டது. இரசம் எத்தனை வகைப்படும்.

சு. அதில் ஒன்பது வகையுண்டு. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இதமான சிங்காரமும், மனதுக்கு விநோதத்தைச் செய்யும் ஹாஸியமும், அதற்கு எதிரான கருணையும், வியப்பைத்தரும் ரெளத்திரமும், சீர்த்தியைப்பயக்கும் வீரமும், அதிலிருந்து உண்டாகும் பயமும், அதற்குக் காரணமாகிய பீபத்ஸமும், வீரரசத்தின் பலனுகையும் அந்புதமும், மோகுத்திற்குக் காரணமாகிய சாந்தமும், ஆக ஒன்பது இரசங்களால் உலகின்கண் எல்லா நூல்களும் விளங்குகின்றன.

வி. நாடகங்களிலெல்லாம் இவ்வொன்பது இரசங்களும் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவா?

சு. நாடகத்துக்கு அவசியமான ஒன்பது அங்கங்களும் குற்றமின்றிப் பொருந்தியிருக்குமாயின் ஒன்பது இரசங்களும் சற்றேற்றக்குறைய உதிக்கக்கூடியவைதான்.

வி. அடா ! மேன்மேலும் வளர்க்கின்றோ. அவ்வொன்பது அங்கங்களும் யாவை?

சு. *நண்ப ! கேள்.

விருத்தம்.

தேடு முயர் நாடிகையாம் மாதினுக்குச்
சென்னி கதையாம் நடனஞ்சிறந்த கண்கள்
நாடிரவு யெளவனம் பாத்திரங்கண்மேனி
நன்குபுரி சூத்திர தாரனுமே யாவி
பாடுமுயர் நல்லிசையே மகிழுங் கொங்கை
பகருமினி தாமொழிகள் பவளச் செவ்வாய்
கூடுதிலை யேயணியுங் கலையே காமக்
• குறியென விதாவகளைக் கொள்வ ராய்ச்தோர்.

வி. கதையைச் சென்னி என்றோ. ஸீர் இப்போது அனுகரணஞ்சு செய்விக்கும் நாடகத்தின் கதை எச்சிறப்பை யுடையது? அதற்கு எந்தாலில் ஆதாரம்?

சு. அது உமாதாசனென்னும் ஒருவனால் இயற்றப்பட்ட பதினிரத பாரம்மியம் ஏன்னும் நாடகம். அது உணர்வோர்க்கு மேற்கூறிய ஒவ்வொரு இரசத்தையும் புகட்டிக் கடைசி இரசத் தின் பலனுகிய மோக்ஷத்துக்குப் பரமசாதனமாய் விளங்கும் மாதர்கற்பையே சிறப்பித்து விளக்கும். அது ஒருவாறு மகா பாரதத்தின் ஆதாரத்தையும் பலவிடங்களில் மதியினால் ஏற்ப இத்தப்பட்ட கற்பனைகளையுமடையது. எவ்வாறெறனின், நாடகம் மூலகைப்படும்; முழுமையும் ஒரு ஆதாரத்தை யனுசரித் தால் அதற்குச் ‘சுத்தமென்றும், முழுமையும் கற்பனையாகில் ‘கற்பித’மென்றும், அவ்விரு குணங்களும் பொருந்தின் ‘மிசிர’ மென்றும் பெயர். இந்நாடகம் கடைசியிற்கூறிய வகுப்பைச் சேர்ந்தது.

வி. மெத்த சந்தோஷம் ! இனி உமது கதையை வளர்த்த வேண்டாம். நான் இப்போழ்து செய்யவேண்டுவதென்ன?

சு. நாடகத்துக்குச் சிறந்த அங்கமாகிய நடியை வருவிக்க வேண்டும்.

வி. அவ்வாறே செய்கின்றேன். (மறைதல்)

சு. சுங்கிதம்.

[நடிதோன்றல் நடனத்துடன்].

(குத்திரதாரனைப் பாந்த்து).

நடி. ஐய ! தங்கள் உத்திரவுப்படி இதோ நான் இங்கு வந்தேன்.

சு. அளவில்லாக் கலைகள் நிறைந்த அறிஞர் தங்கிய இச் சபையானது உன்னடனத்தைப் பார்த்து மிக்க ஆனந்தமடைந்தது. இரசிகர்களுடைய மனக்களிப்புக்குக் காரணமாகி சகல சராசரங்களையும் அழகு செய்விக்கும் இக்காலத்தை ஓர் பாடலால் நீ வர்ணிப்பாயாக.

ந. விருத்தம்.

தூயநன் மலர்கொய் தங்கசன் பெருஞுந
தூணிமீ திடுமிளங் கிளிகள்

பதிவிரதபாரம்மியம்.

வாய்ப்பின் நிடுநற் தென்றல்பூங் கொடியை
 மருவியே புரியுஙல் அறவை
 ஆயுமா ரிசைகற் குங்குயின் மதுவன்
 டார்க்குமில் வளிகுலம் பிரிவால்
 நோயுறும் மட்வா ரொடுசமர் புரிய
 நோக்குவன் போற்சிறு வசந்தன்.

சு. இப்பொழுதுதான் ஆரம்பமாயிருக்கும் வசந்த காலத் தை நன்கு சிறப்பித்து உரைத்தனை. நீ மிகவும் மதியுயர்ந்த பெண் நாயகம் ஆதலால் நீ இசைத்த செய்யுளின்கண் பொரு ஸ்படும் வினோதமான சிங்காரத்தினால் இதோ இந்நாடகசாலை யில் பிரவேசிக்கப்போகிற சாவித்திரியினுடைய மனேவிருத்தி யையும் அம்மாதுக்குறும் விரகமென்னும் தாபத்தையும் நீ சங்கேதமாய் விளக்கிக் காட்டினை. நமது முயற்சி மிகவும் பயன் பெறுவதற்கென்ன தடை?

(எல்லோரும் மறைதல்).

பிரஸ்தாவனை முடிவு.

1-வது அங்கம்.

சங்கிதம்.

(சாவித்திரியும் அவள் சகியும் தோன்றல்).

சாவித்திரி. என்னுடையோன்ற நீதிமதி !

விருத்தம்.

கங்கைதொட்ட டினிதாங் குமரிநாட்டளவுங்

கடுகீடே நகரமொவ் வொன்றூப்

மங்கையா மீமகித் தேடினே மெனதார்

மனதினிக் கிளைமண வாளன

எங்குமீமானேனு செலுமிட மொன்றங்

கேதுவே றிலையெனுர் உடலீச்

சங்கையில் லாதிப்பொழுதியான் விடுதற்

றகுதியென் ரென துசிஞ் தகிழீய.

சகி ! இங்காள்வரை எங்கும் திரிந்து தேடியும் என் மன
துக்கு இசைந்த கணவன் அகப்படவில்லை. இனிபான் என்னு
டலை விட்டுவிடுவதே உசிதமென்று நினைக்கிறேன்.

நீதிமதி. (திடுக்கிடு) எனது உயிருக்குயிரான சகியே !
என்ன கொடுமையான வார்த்தையை நீ சொல்லுகின்றூப் !

விருத்தம்.

மெய்யான கண்ணின் மணியே தவங்கண் மிகனோற்று வாணி
[யருளாற்

பொய்யாத வெங்க ஸரசன் பயன்ற புதல்விக்கு மீன முறுமேல்
பெய்யாது மேக மினிநீதியேது பிழையென்ப தேதுமதியும்
வெய்யேறனு மேது சிறிதேனும் உள்ளம் மெலியா திருந்தி
[உவையே.

என்ன றிவிற் கழுதம்போன்ற கிளியே ! நான்குவித புரு
ஷார்த்தத்துக்கும் நிலையான கலைமகளின் அருளே பெண்டுரு

ஈப்பைந்த உனக்கும் குழந்தைருமோ. உன் அழகுக்கும் சீக்கும் கற்பையே யுறுதியாகக்கொண்ட சிங்கத்துக்கும் தசை தி ரன் நாயகன் எவ்வேலே இருக்கின்றன.

விருத்தம்.

இன்றலர் மல்லோ வாய்ந்தே யினிக்குமாங் கனியோ இன்னும் தின்றிடா வழுதப் பேரே தேனருந் திடுமோர் தேவே மின்றிரு வனப்பை யெள்ளன வேண்டுளோ கல்லோ வென்காக் குன்றிடு முனை மணக்குாக் தூயவ னெவ்வேலே காணேன்.

சகி. இதுவரையில் உனது அற்புதமான குணங்களுக்குக் கமமான குணத்தோன் அகப்படாதடியால் உனது கண்ணிட பருவமாக்கிய ஒன்பது வயதுக்குள் உனது பிதாவாக்கிய எங்கள் அரசன் உன்னோ மணஞ்சிச்சுய்து கொடுக்கவில்லை. உனக்கு யெள வனம் வந்து சிலநாள் ஆகியும் உனக்கு இசைந்த கொழுநன் கிடைக்காதது தெய்வத்தின் செயலன்றி வேறிரண்ன. அவன் முனது அசையாது அனுஷுமசையாது கண்டாய். ஆயினும் ந மணக்குறைகொள்ளக் காரணமில்லை.

தோ. சகி ! நீ யுனாத்ததெல்லாம் மெய்யாயினும் கண்ணினை மை மணம்புரிந்து கொடுக்க ஓமலோர் விதித்த ‘கர்ப்பா’ கடமை ஸுன்னும் ஒன்பதாவது வருஷம் கழிந்துவிடடபடிபால் சாஸ்த் ரமுறைப்படி நானே கணவனை வரிக்க முபன்றேன். எனக்கு இப்போது பதினெந்தாவது வயது முடிந்தும் எனக்கெனி மணவாளன் கிடைக்கவில்லை. கணவனில்லாக் காதனி பொரு வில்லாத மொழிடோல் எப்படியன் பெறுவாள்.

வேண்பா.

கால மதில்லிக்குங் கண்ணினகபை லாப்பொருட்கு மேலாகுஞ் செல்வ மெனவுஙாக்கும்—ஞாலமதில் கற் குவத் தீங்கிடா “ஙங்கீக்குப்புகல் வாக்குதியு” செப்பயனு மேபயக்காதே.

என்று சொல்லும் வகைப்படி நாயகரீளாய்டையாக என்ன பளவுமாற்றது மிகவும் பழிப்பையடைகின்றது.

நீதி. (கிடுக்கிட்டு நாலு புறமும் பார்த்து)

சகி ! நம்முடைய விசாரத்தின் மிகுதியால் நாம் பற்றிய ராக்கத்தைவிட்டு வேறுவழி சென்று வெகுதூரம் வர்தனம். மக்கு முன்தோன்றிப் பிதர்ப்ப ஈரமும் மறைத்துவிட்டது. தோருநு பயங்கரமான காட்டில் நுழைந்து விட்டோம். நம் கடைய வேலைக்காரர்களும் துணைவர்களும் விதாப்ப புரியில் மது விதுதியில் நம்மைக் காணுமல் ஏங்கியிருப்பார்கள். என்றாலேயலாம். உகலும் முடிந்தது. அந்திப்பொழுதும் மோகின்றது.

விருத்தம்.

ஞமனக் கணல்போ மாறங் கொளிந்தனன் பருதி நின்றார்ந்து முக வாட்டங் கண்டே நவியுமிப் பதும மேங்கி ந்துமுன் னளகம் போலக் கறுத்திடிக் திகைகள் போலும் முன்னமேய் நடையாயிப்போதனுதுவோமிடமொன்றின்கே.

கா.

(நன்றாய் நோக்கி).

சகி ! நீயுகாத்தது மெய். நம்மிருவர் மனங்களும் ஒன்றுட விஷயம் ஒன்றைப்பற்றி நின்ற யியால் அவைகள் நாம் சன்ற வழியைவிட்டு அகன்றன. அங்குள்ளிகளுடைய இதமேபால் கங்குல் மிகவும் இருங்கின்றது. பற்றரூதவாசன் இந்திரியங்கள்போல் வனத்தின் மிருகங்கள் அங்கு மிங்கும் ததித்துலவுகின்றன. பாதையும் கண்ணுக்குத்தரியவில்லை.

நீதி. (உண்ணிப் பார்த்து) சகி ! நீ மனவருத்தம் கொள்ளவண்டாம். அதோ சொற்ப தூரத்தில் ஒரு வெளிச்செக் கெளி ன்றது, அங்கே மானிடர்கள் வசஞ்சிகப்பவேண்டும். அதை நொக்கி நாம் சென்வோம்.

பதிலிருத்தபாரம்பரியம்.

(ஒரு வெளிச்சமும் ஒரு வேட்டும் வேலைக்காரனும் தோக்கல்).

நீதி. (வேடணை நோக்கி) ஐய ! எந்தனம். விதர்ப்பபுரி இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றது? அது எந்தத் திசையிலிருக்கின்றது? வழியினைத்து மனக்கவலையுற்ற எங்க ஞக்கு நீர் மார்க்கம் காட்டவேண்டும்.

வேடன். (வெளிச்சத்தினால் இருவனாயும் நோக்கி) குயில் களே ! இங்கே வந்திருங்கள். விதர்ப்பபுரி வெகுதுரத்திலிருக்கின்றது. இம்மார்க்கத்தில் புவி கரடி முதலிய துஷ்டமிருக்கும் கள் மிகவுளவாகையால் நீங்கள் இங்கு செல்வது தகுதிபண்று. இவ்விடத்தில் இருந்து நித்திகாசெய்து இரவு கழித்தபின் நீங்கள் செல்லலாம்.

ஶா. (நீதிமதியை நோக்கி).

சக ! இப்பெரியோருடைய அருள் நிறைந்த குணத்தை நானென்னவென்று சொல்வேன். இனி நாம் செல்வது உசிதமில்லை. இவ்விரலை இநதப் புண்ணியவானுடனிருந்து கழிப்போம்.

நீதி. ஐய ! தாங்கள் யாவர்? என்ன காரணத்தால் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?

வேடன். (சிரித்து) குழந்தைகளே ! இல்லங் துறந்தாங்க்கு எவ்விடந்தான் பொருந்தாது. நான் ஜாதியில்வேடன். என்னுற் பினர் செறி என் மனதுக்கிசையாமல் நான் அவராயும் இல்லறத்தையும் விட்டு இக்காட்டில் வாசஞ் செய்கின்றேன்.

(சானித்திரியை நோக்கி)

(மீண்டுக்குள்) இவளென்ன ! தெய்வமாதோ ! கந்தர்ஸர்கள் அடிக்கோயோ !

1-வது அங்கம்.

களித்துறை:

வண்டர் மலர்க்குழல் பெண்ணரசாயிவன் வர்தனத்தைக் கண்டால் முனிவர்கள் தாம் விடுவாரவர் காரியங்கள் கொண்டாடு பூசையு வேதாந்தமும் மதக்கொள்கையும் போம் பண்டாரமேது மட்மீது சைவமும் பாழ்த்திடிசீய.

கூட அவளொருத்தி யில்லாவிடில் இம்மாது என்கைக் குள் அகப்பட்ட தேவாயிருத்தமல்லவா. உடனே இவளை நான் ஆனுபவிப்பதற்குத் தடையாக அவளொருத்தி யிருக்கின்றார். அவளை யிக்கணமே கொன்று காட்டிற்குள் எறிந்துவிடலாமே ஏற்றுவிட அவ்விதம் செப்தால் இப்பெயன் துயிலுடைய முகமும் மனதும் வாடிப்போய்விடுமே.

சா. (நீதிமதியை நோக்கி).

(தனித்து) சக ! இப்பெரியர் மிசும் வைராக்கியம் கொண்ட துறவியாயிருக்கின்றார். இன்றியனும் முழுவதும் அவரோடு மெய்யறியுக்கின்பந்தரும் சல்லாபம் செய்துகொண்டிருப்போம்.

நீதி. (தனித்து) சக ! ஒருவாறு நீ சொன்னபடி அவர்கள்ல துறவியாயிருந்தாலுமிருக்கலாம். அதை நம்ப வொண்ணாது கண்ணே ! இவ்வுலகத்தில் கபடம் நிறைக்க சந்தியாசிகளும் தீயநடப்பையுடைய பாகவதர்களும் அளவில்லாதிருக்கின்றார்கள். ஜானகியைக் கவர்ந்த தசமுகலும் சுபத்திரையைக் கவர்ந்த அரச்சனானும் சந்தியாசி வேடம் பூண்டல்லவோ அப்படிச் செய்தார்கள். கபடம் நிறைந்தவர்களுக்குத் துறவி வேடமும், வைராக்கியம் நிறைந்த மொழிகளும், திருடுவோனுக்குக் கண்ணக்கோலுதவுவதுபோல உதவுகின்றன. நல்லவர்களும் இருக்கின்றார்கள். தீயோர்கள் நல்லவர்களிலும் மேலான ஆசாரத்துடன் நடிக்கின்றார்கள். நாம் யானா எம்பக்குமீட். நல்லதுறவிகளுட், குப் பெண் கட்டத்தில் மகிழ்ச்சியும் உண்மையான பாதுவது கருக்கு மாதர் பணியிடையில் ஆனந்தமும் பக்கியுடன்கிப்பு

ருத்திராட்சங்களையணிவோர்க்குச் சமயம் வந்தால் பிறர் பொருளையிரக்கமின்றிக் கைக்கொள்ளுவதில் ஆசையுமிருக்குமா? அப் பூட்டுத்தனைபேர்களை நாம் பார்க்கின்றேன்.

சா. சகி! நீ யுகாத்தது பிழையென்று நினைக்கின்றேன். இவ்வேட்டர் மிகவும் நல்லவரோன்றே தோன்றுகிறது.

நீதி. நமக்கு அவரால் ஆவதொன்றுமில்லை. இவ்விரவு கழி ந்தபின் செல்லவேண்டிய நமக்கு அவருடைய குணங்களைப் பற்றி விசாரம் வேண்டுவதில்லை.

(பிரகாசம்) ஐய! இங்கே நாங்களிருவர்களும் தொஞ்சும் நித்திகா செயல்தற்குத் தாங்களிடம் கொடுத்தால் இரவு கழி ந்தபின் புறப்பட்டுப்போவோம்.

வேடன். பெண்மணிகளோ! நீங்கள் யாவரா? என்ன காரணத் தினால் நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்? எல்லா வழிர்களையும் ஒர் உயிரொனப்பார்க்கின்ற யோகிகளாகிய எங்களுக்கு வருபோக்குக்கு அன்புபுரிந்து உதவி செய்வதே பொரிய சுகம். நீங்கள் உங்கள் இச்சைப்படி சுகமாய் நித்திகா செய்யுங்கள்.

நீதி. உங்கள் கருணாங்காக உங்களுக்கு வந்தனம் செய்கின்றேன். இந்த மடமயில் மக்ரதேசத்தைப் பரிபாலனங்கு செய்கின்ற அசுவபதி மகராஜாவுடைய மகள். இவள் பேர் சாவித்திரி.

வேடன். (மனதுக்குள்) சாவித்திரி! சீ! அது கல்ல பேரன்று. நமது சாதியோர்க்கு வழக்கமான ஒருபேரை அவளுக்கிட வேண்டும்.

நீதி. நான் அவளுடைபசுகி. எனக்கு நீதிமதியென்றுபோர். ஒரு காரியத்தை பெண்ணி நாங்களிருவர்களும் யாண்டிய தேசம்சென்று திரும்பி மத்ரதேசத்துக்குப் போகின்தீரும். எங்களுடைய வேலைக்காரர்களும் எங்கூட வந்த மற்றவர்களும்

நிதர்ப்புபுரியிலிருக்கின்றார்கள். நாங்கள் இன்று சூபங்களையில் காரத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் சோலையின்கண் உடைவித்திரிட்டோம். வழிதவறி நகராவிட்டு வெருத்துரம் வந்தோம்.

(சாவித்திரியை நோக்கி).

சகி ! நீ மிகவும் வழிடந்தாய். (ஒருஆடத்தைக்காட்டி) நீ இவ்விடத்தில் படுத்து நித்திரை செய்யலாம்.

ா. சகி ! (உட்கார்ந்துகொண்டு) ஏனை எனக்கு மிகவும் தாகமாயிருக்கின்றது. நான் அருந்துவதற்குக் கொஞ்சம் ஜலம் வேண்டும்.

வேடன். ஐயோ ! காகத்தாலாவது பரியாலாவது ஓரு பிராணி வருந்தினால் என்பனம் சகிக்காது. அம்ம, நீதிமதி ! இங்கிருந்து கொஞ்ச தூரத்தில் ஓரு தடாகம் இருக்கின்றது. நீசிக்கிரமாகப் போய் ஜலம் கொண்டிவா. எனது ஊழியனுகிப் பிரத வல்லி உனக்குத் துணைபாக வந்து அதைத் தடாகத்தைக் காட்டுவன்.

(ஊழியனை நோக்கி).

அடவலல ! நீ அத்த மாதுடன் தடாகத்துக்குத் துணையாகப் போய்வா.

[அவன் காதில் ரகசிபமாய் சில வசனங்கள் மோழிந்து] நீதிமதி ! சிக்கிரமாகச்சென்று புனல்கொண்டு வருவையாக.

நீதி. [சாவித்திரியை நோக்கி].

(தனித்து) உன்னை இவ்விடத்தில் தனியாக விட்டுகிட்டுப் போக என் மனம் இணங்கவில்லையே. உனக்கோ சகிக்கமுடியாத தரகம் உண்டாகியிருக்கின்றது.

ா. (தனித்து) இப்பெரியவர் எனக்குத் துணையாயிருக்கின்றார். நீசிக்கிரம் போய்வரலாம்.

நீதி சகி ! அப்படியே செய்கின்றேன்.

(வினாக்கள்) என்கள் தாகம் உண்டும் அல்லது விரும்பும் சங்கசூத்தை யடையின்ற துரையித்திருப்பதால்லது போல போவது யிழமுடியும்து என் இதயத்துக்கு முழுமொழி உண்டால் கொப்பதுமிகுந்து இருக்கின்றதே. நான் என்ன கூறுவேன். அவனுக்குத் தாகமும் மிகுதியாயிருக்கின்றது. இருஷ்டமிடும்.

வேண்பா.

எங்கள் டூ மன்ன னியற்றும் பலவற்றமும் துங்க விழி. ஜெயுங் தோகையிவள்—சங்கசெய்து மில்லாது செல்லு மினியநெறி யுங்து ஜெயாய் நில்லாதோ தானவட்கு நேர்.

(நீதிமதியும் வல்லஞ்சும் மறைதல்).

வேடன். குயிலே! எனக்கும் மிகுதியான தாகம் உண்டா யிருக்கின்றது. அதை நீ தான் தீர்க்கவேண்டும்.

கா. ஐய! நீதிமதி உதகம் கொணாந்தவுடன் முதலில் நீங்கள் அருந்தலாம். தூயவரோ! உங்கள் ஆசிரமம் எங்கேயிருக்கின்றது? தவப்பேறு நிறைந்த உங்கள் நிலையே சிறப்புள்ளது.

கலித்துறை.

முன்னென் நறிந்ததைக் கையான் மருவிடும் முடினைக் கள்ளும் பெருகிய பொல்லா வடல்தருங் கட்டமாத உள்ளாந் தெரிந்தும் வெறுக்காத மாந்த ருதவகற்றித் தள்ளிப் பிழமுக்கு முழுமைப்போன்ற பேர்மகத்தானவரோ.

மாதவரோ! இக்காயமானது முன் கருமத்துக்குப் பலதுக்கும் இனி ஒப்பில்லாத கருமத்தை விளைக்குக் கருவியெய்மிகுக்கின்றது. அதின் சம்பந்தங்களை வெறுத்துக் காட்டுவதற்கும் புல்லாக்களை யொடுக்கி ஊனமெறியில்லை சிற்கும் உண்டன் போதுமை பே. பெருமாம்.

(வேடன்) பெண்ணோ! கான்பலான் புரிந்ததவும் இன் முதான் பலூ பொறுப்புகள்.

வேணுபா.

മാന്ത്രികരുടെ തലിനും മറ്റുള്ള കിട്ടൽ ദിവസം നിർത്തുമ്പോൾ

கெபண்ணுக்கு யென்னுமோ பிரத்தில்லை—கண் டீ ஸ்டீகள் மேரால் ரூபாயாறு தெடுவியுத் தீர்வை டீ சகா தினியென் ரும் டீ ஹைரையாலென நூயிடி

சா. (மனத்துக்குள்.) அமம், வள்ள ஆசுப்பியம், நான் இங்கு வந்து சென்ற போதுனை அழியும். அதற்குள், வள்ளிடம் வேசுதலைப் பழக்கவர்களை அங்கீர்ந்து வள்ளியோ விரும் கூடியதைப்பற்றி உன் மூன்றாவது முறையில் பிரசுரமதங்கள் உதவும்படியாக இதற்கும் போகிறேன் என்று அறியும் கூடும்.

வேடன். நவம் தீர்மானத்தின் கீழ்வருமானங்கள் பேரவை எப்பிரவு நிலைமை பேரவையிடத் து. தீர்மான ஒரு போர்டுலினிடத்தோடு குற்றமாக நிறைவேர்கள்.

Qasimpur.

உண்மை ஆறும் தனி போர்டிலிருக்கும் தன்மை

பானிடை தேவருக்குமாற் பாரி லெதூம்—என்டைன்யான் பங்கயத்தை வென்றழுகர் பாலை பை யென்மதின்குன் கொங்கையது வென்டேற் குறி.

சா. மனதுக்குள்(திடிக்கிட்டு எழுந்து காதுகளைக் கையினுள் மூடிக்கொண்டு).

இல்லோ! இதென்னபாவம். இவருரைத்த வேதாந்தத்துக்கு இதுதானு முடிவு. இவ்வாத் தூயவளென்று நிலைத்தேதனே. என் காதில் விழுக்கூடாத வசனங்களை இவர் உரைக் கிண்றாரே. நீதிமதி சொன்னது முழுதும் உண்மையாயிற்றே. அவள்மிக வும் உலகத்திற் பழகின புத்திசாவியாகையால் சந்தியாசிகளு டைய வேடத்தையும் பாகவதர்களுடைய வசனத்தையும் வைத்தேகம் வேடம் பூண்டவர்களுடைய விழுதிருத்திராட்சங்களையும் நம்பவொண்ணு தென்று திண்ணமாய்ச் சொன்னான். இருந்தாலும் உலக சகங்களை, வாந்திசெய்த அன்னம்போல வெறுத்த சந்தியாசிகளும், சகல கருமங்களையும் செய்து பலாபேட்டசையின்றி சுகதுக்கங்களை ஒன்றுபோல எண்ணிவரும் பாகவத சிரோமணிகளும், எல்லாம் அவன்செயலையன்றி வேறொன்று மில்லையென்னும் உறுதியுடன் இக்காயமும்கரணங்களும் அவன் பணிவிடைக்காக ஏற்பட்டனவென்று கருதி அதற்கடையாளமாகத் தம்மேனியில் திருநீறனிடது நுத்திராட்சமாலை புளையும் புனிதர்களும், அங்குமிக்கும் சிலர் இல்லாவிடில் உலகம் பிழைப்பதெவ்வாறு.

(பிரகாசம்) ஐய! நீர் வஞ்சீனபான ஒருவேடங்கொண்டு வழியிற் செல்லுவோர்களுடைய தனங்களைக்கவருகின்றசோர்கள்போலத் தனியாளகிய என்னுடைய தாமத்தைக் கெடுக்க நினைக்கிறீர். ஏன் இந்த அக்ரமத்தில் உமது மனம் செல்ல வேண்டும்.

வேடன். என் கண்ணே! என்னுஸ் சகிக்க முடியவில்லை. நான் நீ நினைத்தபடி தவசியல்ல, நான் மிகவும் விஸ்தாரமான வேடர் நாட்டுக்கு அரசன். இவ்வழியில் வந்த அநேக மாதர்களைச் சிறைப்பிடித்து என் வீட்டில் வைத்திருகின்றேன். அவர்களைவிடாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்ய என் நாட்டுக்கு நீ

அடியாகச் சன் பிராணைக்கும் நாயகியாய் சகல சுகங்களையும் அதுபவிப்பாயாக. உன்னுடைய பொன்போன்ற மேனியையும் அதன் அழகையும் பார்க்கில் துறவிகளும் காழுறவார்களே.

கலித்துறை.

தேனைப் பழிக்குமென் கண்ணோயன் வாய்ச்சொல் சிறந்தவிழி மாணைச் சினாதிடும் நின்கொங்கை கண்டியர் யாவணையும் கூனிக்குறுகுந் துறவிகள் நொந்து குலைவளொன்றுல் நானெப்படிச் சகிபபே னருள்வாய் பெண்கள் நாயகமே.

(என்று சொல்லிக் கிட்டவருகின்றன).

சா. (காதிற் கைவைத்து மூடிக்கொண்டு)

ஐப! வேண்டாம், வேண்டாம். கொடுமையான பாவத் திற் புகவேண்டாம். நீர் செய்ய நினைக்கும் பாவத்தை நீர் ஒருதரம் புரிந்தால் நூறு ஜன்மங்களில் இடைவிடாது நீர் நற்கருமம் புரிந்தாலும் அப்பாவத்தைத் தொலைக்க முடியாதே. ஒருகண்டை மீண்பிடிப்பதற்காக ஒரு ஏரி முழுவதையும் வெட்டித் தண்ணீரா அகற்றலாமா. அந்திய ஸ்திரீயை நினைப்பதிலும் ஆலம் உண்ணலாமே. அவள் கலவியுறவுதிலும் அனலில் முழுகலாமே. அவளைத் தழுவுவதிலும் கொதிக்கின்ற நெய்ச்சாலில் விழுலாமே. அவள் கையைப் பிடிப்பதிலும் விஷத்தைக் கக்குகின்ற அரவைக் கையாலெடுக்கலாமே. அவளை சினைப்பதிலும் நேராக காலனையே சினைக்கலாம். ஐயோ! இந்தக்கொடிய கருமத்து லேன் பிரவேசிக்கின்றீர்.

வேடன். மங்கையே! பிரமன் உன் உடலைப் பொன்னுலும் பூலாலும் இதழாலும் செய்து உன் மனத்தை வயிரத்தால் செப்புவிட்டான். உன் சிறந்த அழகுக்குத் தக்கபடி உனக்கு மனப்பழக்கமில்லை. சுகமறியாத வளவாசிகளும், சுகங்கிடையாத தரித்திரர்களும், சுகத்துக்கு மோக்கியமில்லாத விருத்தாப்பிய

ர்களும், சுகத்துக்கு வேண்டிய புண்ணியம் புரியாத அலிகளும் பிதற்றும் வசனங்களை உனவரயால் உடைப்பது நியாயமன்ற உன்கலவி கிடைத்தால் நீமேற்சொல்லிய ஒவ்வொன்றுக்கும் நான் அஞ்சேன்.

வெண்பா.

ஆலமதை டுண்டேபன் அனல்மூழ்குவேன் கொதிவெநய்ச் சாலில்வீழ்கேவன் அரவைத்தானெடுப்பேபன்—காலனெதோ வந்தாலும் செல்கேவன் மடவன்னமேயுனக்குச் சங்தோஷ மானுற் சநி.

(என்று சொல்லி சாவித்திரியின் மேல் கைபோடவருகின்றான்.)

சா. (தூரத்தில் ஓடி நின்றுகொண்டு உரக்க).

ஐயோ! நான் என்ன செய்தேன்.

நீதிமதி! தாகம் அடங்கிவிட்டது. உன் வார்த்தையை நிட்தித்த நான் அதற்குப் பலனை இப்போது அனுபவிக்கின்றேன். ஜலம் வேண்டுவதில்லை. உடனே நீ வரமாட்டாயா.

வேடன். கிளியே! நீதிமதி இனி இங்கே வரமாட்டாள். அவனை இதற்குள்ளாக வலவன் யமட்ரத்துக்கு அனுப்பியிருப்பான். என்னைத்தவிர வேறொருவரும் உனக்குறவில்லை. (என்று அவனைத் துயர்வான்.)

சா. ஐப்பேயா! நானினி யென்ன செய்யத்தக்கது. எனக்கு யார் துணை? சகல வுயிர்களையும் காக்கும் பரமேசவரி.

விருத்தம்.

நீதி யிலையோ எனக்கருளும் நெறிநீ யறிந்த திலையோயெப்போதும் நினதாரருள்பெருகப் புரிய விலையோ நல்வினைநான் ஏது மறியா தவளன்றே வின்னேன் கையில் வீழாதிப் பேதை துயரம் போக்கிவிடப் பெருமா னெமனு மங்கிலையோ.

வேடன். பெண்ணே! நீ தானும் வர வெட்கப்படுகின்றுய். உன்னைப் பலவஞ்சமாய் மருவுவதுதான் உசிதம்.

(என்று உரைத்து அவனைத் தழுவ வருகின்றான்).

சா. எளியார்க்குத் துணையாறிருக்கும் பரம்பொருளே.

(திலாக்குள் மடமடவென்று சத்தமும் இறக்கினாற ஒரு பிராணியின் விகாரமான ஒலியும் கேட்க).

வேடன். இதோபார்! புலி ஒன்று ஒடிநாந்து கீழே விழுந்தது. ஆ! இயோ-என் தலையில் ஒரு அம்பு பாய்ந்ததே!

(என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்திறந்தான்).

சா. இதென்ன புதுமை. இப்பாதனை திடீரோன்று இறந்தான். நீதீயே உருவாயமைந்த சர்வேசுவரி. உன் அநுங்குக்கல் எவ்வினைதான் விளக்காது.

(கைகூபாடித் தண்டனிட்டு).

விருத்தம்.

கோதாய்ந்த மாமுனிவர் தேடிக் தேடிக் கூவியுங் காலூத்தனமே குணத்தின வெற்பை வேதாந்த வேலைவிலை முக்கேத நின்றால மேவியறி வோரகல மற்றேர்க் கெல்லாம் சூதேசு தகன்றதருப்பனமே ஓயாச் சுகலகரி யேதுலங்கா னந்தரூப மாதேபோ வைமங்திலை முழமயே டுன்றன் மறரடியைத் துணைக்கொண்டார் வருந்த ஹஸ்டோ.

(நீதிமதிதோன்றல் பரபரப்புடன்).

தீதி. [மனதுக்குள்] என் சகி என்ன செய்கின்றாரோ தெரியவில்லையே. இவ்விடத்தில் ஒருபிராணி கொல்லப்படுவது

போல் ஒரு பயங்கரமான ஒவிக் கேட்கப்பட்டது. தாகத்தை க்காட்டுகிறேன்று வழிகாட்டவந்த அப்டாவி என்னை ஒரு கிணற்றுக்குள் தள்ளிவிட முயற்சி செய்தான். அவன் கால சறுக்கிக் கிணற்றில்லிமுந்தமையால் நான் பிழைத்தேன். அப்பொரியவரைச் சீலம்பொருந்திப் போக்கிப்போன் தும வல்லைன அவருடைய சன்மார்க்காதங்கிப் பீடன் என்றும் எண்ணிய தற்கு இவ்விதம் நடந்தது.

(சாவித்திரியைப் பார்த்து).

தெய்வத்தினருளால் என் சகி செளக்கியமாயிருக்கின்றன. (பிரகாசம்). என் ஈண்மணியே! இதோ ஜலம் கொண்டுவந்திருக்கின்றேன். இதை அருந்தித் தாகத்தைத்தீர்த்துக்கொள்.

சா. சகி! சகி! நீதிமதி! (என்று அவளைத் தழுவிக்கொண்டு மூர்ச்சையானுள்).

நீதி. குயிலே! உனக்கெனிந்த மபக்கம். விழித்துக்கொள். என்ன காரணத்தினால் உன் உடல் இப்படி நடுங்குகின்றது.

(கீழே கிடக்கும் வேட்டையைப்பார்த்து).

ஜீபோ! இதன்ன கீாடுமை. இவர் இறந்து கிடக்கின்ற ரோ. அவருடைய ஒவிதானே நான் கீட்டது. அவ்வொலியினு அம் இவருடைய மரணைவஸ்தயைக்கண்டும் குழந்தைபாகிய என் சகி பயந்து ஏகாண்டிருக்கிறார்கள். பாதி ராத்திரியாய்விட டதே. நானிங்கே என்னசெய்வேன்.

[ஒரு அரச�ுமாரன் வில்லுடன் தோன்றல்].

[தூரானின்று நீதிமதியையும் அவள் மடிமேற் படுத்திருக்கும் சாவித்திரியையும் பார்த்து.]

அரசன். (மனதுக்குள்) அவர்கள் சிறிய பெண்கள்போல் தோன்றுகிறார்கள். இந்த இரவில் அவர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள்

நீதி, சகி! கொஞ்சம் கண்திறக்குதார். டடலில் உனக்கு என்ன உபாதி செய்கின்றது. இதோ என் உயிர் போகின்றது.

அரசன். [மனதுக்குள்] அடா! அடா! இதென்ன கஷ்டம் காரோ இறக்கின்றதுபோலவும் ஒருத்தி வருக்குதின்றது போலும் மிருக்கின்றதே? அது என்னவென்று பார்க்கவேண்டும்.

[சமீபத்தில் போய்].

[பிரகாசம்] அம்ம! நீர் யார்? நீரேன்றாலும் துக்கம்? மதுமதிமேலிருப்பவர் யார்? நான்செய்யவேண்டிய உதவி இருக்குமாயின் அதைச்சொல்லலாம்.

நீதி. ஐப! இவன் மத்துதேசத் தரசனுடைய அசவாதிமகாரா வின் பெண்ணைகிப் பகன். அவள் டேர் சாவித்திரி. நான் அவளுடைய சகி. நான் ஜஸ்மகொண்டுவரப்போன்றோது என்ன காரத்தினுலையோ பயந்துகொண்டு மூர்ச்சையாயிருக்கின்றோன்.

அரசன். அம்ம! நீர் பயப் படவேண்டாம். சிக்கிரமாக உமச்சி சொக்கியத்தை அடைவள்.

[நீதிமதியின் அருகிலிருந்து ஜஸ்மத்தில் தன்னுடைய வள்ளுக்கைத்தக் கோய்த்து சாவித்திரியுடைய முகத்தைத் துடைக்கிறான்].

நீதி. [சாவித்திரி விழிப்பதுகண்டு].

என்கண்ணே! என்னைப்பார். எனக்குத் தைரியமாக ருவார்த்தை சொல்.

சாவி. சகி! சகி! நீ எப்படிவந்தாய். உன்னைவல்லன் கொன்று பாடுவானென்று அந்தப் பாவி உரைத்தானே.

நீதி. நான் சுகமாய்த் தப்பிவந்தேன். அந்தப்பாவி யென்று ரார உரைக்கின்றோய். நீ ஒன்றுக்கும்படியப்படவேண்டாம். அப்பரியவர் எப்படி இறந்தார்.

சாவித்திரி. நீலுவ்விடட்டுப்போன பிறகுஒரு பெரியல் ரோல் வேஷம்பூண்டிருந்த அந்தப்பாதகன் அவனுடைய சுய ரூபமாகிப் பேவடற்றத்துடன் என்னை (பிறகுவசனிக்க முடியாமல் உடல்நடுக்கத்துடன் நீதிமதியைத் தழுவுகின்றார்கள்).

நீதிமதி. அட! அட! என்னபாவம் உன்னை இவ்விடத்தில் தனிப்பாகவிட்டு விட்டுப்போக என்மனம் சற்றேறாலுமிணங்கவில்லை. நீதாகத்தால் வருந்துவதைப்பர்க்க முடியாமல் நான்சென் ரேன் யீயோ! அவனுடைய கட்டினோப்படி தான் வலைன் என்னைக்கணற்றில் தள்ளிவிட முயற்சித்தான். அதுகிடக்கட்டும் அவன் எப்படி இறந்தான்.

சா. அதன்காரணம் நான்றிடேபன்னான்வன்னா நீதியிறைத்துப் பதைக்கீலாது அப்பாவி வெறிசொண்டலன்போல் என்னைத் துயர்ந்துவந்தான் திடீரென்று கீழேழிமுநிதிறந்தான்.

அரசன்.

(மனதுக்குள்)

இதென்னபுதுமை! நீதியே இவனுருவாப் வந்ததுபோல் ருக்கின்றது.

[வேடனருகிலபோய் விளக்கின் வெளிச்சுத்தைக்கீல்க்கு அவன் தலையை உற்றுப்பார்த்து].

பிரகாகம். இவன்தலையில் ஒருஅம்பு பதிந்திருக்கின்றது [அம்பைப்பிடுங்கிப் பார்த்துப்பரபரப்புடன்] யீயோ! நான்வன்னபாலம் சம்பாதித்தேன். என்னுடைய ஆச்சிரமத்தில் வளர்கின்ற ஒருமாளை அக்கிரமமாக ஒருபுலி தூக்கிப்போயிற்று. அந்தப்புலையைக்கொல்வதற்காக இந்த அம்பை நான் எய்தேன் அதுயிகுஷ்யான வேகத்தால் புலியையும் கொன்று பின்பு இவளையும்கொன்றது. ஒருவரைக்கொன்றுமின் என்னுயினா நான்விடாது தரித்திருப்பது மிகவும் பிழையல்லவா.

சீவி. (எழுந்திருந்து)

நீர் அரசுகுலத்தில் பிறந்தவரென்று கிளைக்கிறேன். தீயோ ணாத் தண்டிப்பதும் எளியாகைப் பாதுகாப்பதும் உமதுதரும் மல்லவா. நான் தனியாயிருந்தவேளையில் அப் பாவி, வஞ்சனையான, துறவி ஷேட்த்துடன் என் கற்பை அழித்து, என் ஜன்மத்தைப் பாழாக்க முயன்றேன். நான் பலவாறு உரைத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. கடைசியாய் அவன் என்னை, வாத்காரம் செய்ய வருகையில் உமது அம்பானது அந்த ரிஷிகேசனுடைய சக்கரம்போல்வந்து அவனையக் கொன்று முதலில் என் மானத்தையும்பின்பு என் உயிரையுங் காப்பாற்றி என்னைப்பெற்றே ஒகிப அசுவபதி மகாராஜாடைய குலத்தின் பெருமையையும் கிலை நிறுத்திற்று. உமதுகருணையால் நான் பிழைத்திருக்கிறேன். அப்பாவியைக் கொன்றதும் மிகுகியான தருமமாயிருப்பதால் அதற்கு நீர் வருந்தக் காரணமில்லை.

கீதி. ஐயா! நீர்யார்? என்ன காரணத்தினால் உமதுஉதவி சமயத்தில் எங்களுக்குக் கிடைத்தது? எங்கள் குலத்தைக் காப்பாற்றின தெய்வமல்லவோ நீர்.

அரசு. அம்மா. நான் சாலவதேசத்து அரசனுகைய துமத சேனமகாராஜாவின் மைந்தன். என்பேர் சத்தியவான். என்னுடைய மாதா பிதாக்கள் சமீபத்திலிருக்குமோர் ஆசிரமத்தில் வாசஞ்சிசயக்கின்றார்கள். அந்த ஆசிரமத்தில் வளரும் ஒரு மாணை அக்கிரமமாக ஒருபுலியானது தூக்கிப் போயிரு. அந்த மாணை விடுவிப்பதற்காக நான் அந்தப்புலியின்மேல்கடியவேக த்துடன் எய்த அம்பானது அந்தப் புலியைக் கொன்று மாணை விடுவித்ததுமன்றி இவளையும் கொன்றது. அர்த்தராத்திரியாயிருப்பதால் நீங்களிருவரும் எங்களாசிரமத்தில் வங்கிருந்து விடிந்ததின் மேல் போகலாம்.

நீதி சகீ. இவர் சொல்லுகிறபடி செய்யலாமல்லவா.

சாலி. உயிரையும் பெருமையையும் பாதுகாத்த அவருடையசொல்படியே நடப்போம்.

(எல்லாரும் மறைதல்)

(முதலாவது அங்கம் முடிந்தது)

இரண்டாவது அங்கம்.

(நாரதர் தோன்றல்)

(மனத்துள்). கணக்கில் அடங்காத நாமங்களும் ரூடங்களும் புதியன் புதியனவாய் உண்டாகி அழிந்துகொண்டிருக்க அவைகளுக்காதாரமான பர்ம்பொருள்மட்டும் விகாரமின்றி நிலையாயிருக்கின்றது. அதையறியாத மாநிடர்கள்தான் சம்சாரிகளாகிச் சுகமில்லாதலைகின்றார்கள்.

விருத்தம்

அன்றி ரூந்ததும் ஆனதும் உண்மைபோல்
இன்றி ரூப்பதும் இங்கினி யாவதும்
சென்றி டத்திரி யாமல தேநிலை
ஒன்றி நின்றிடும் ஓர்பொருள் எங்குமே.

இக்காலத்தில் புவியையாளும் அரசர்களுக்குள் மத்தேசத் தரசனை அசுவபதிமிகவும் தர்ம சிலன். அவனுடைய பெண்ணுடைய சரவித்திரி தேவமாதர்களும் வணங்கத்தக்க மேலான குணம்பொருந்தியவள். அவளைவிட்டுப்பிரிந்து வெட்ட

நாளானபடியால் அவ்வரசன் மிகுதியாய் வருந்துகிறான். அவனும் நீதிமதியும் நேற்று இரவில் துமத்சேனராசாவின் ஆச்சிரமத் தீர்க்குந்து அவ்வரசனுலும் அவ்வரசன் மனைவியாலும் உபசரி கூப்பட்டு இப்போது தான் அந்த ஆச்சிரமம்கீட்டு இந்தவழி குகின்றார்கள். சுத்திய வாலுடைய குணத்திசயங்களைப்பார்த்து ஆனந்தித்து அவனையே தன் கணவனுக்குச் சாவித்திரி மனத்தால் வீரித்துவிட்டாள். அவ்விருவர்களும் சன்மார்க்கம்நிறைத்த மனமுடையவர்கள். அவ்விருவரும் தம்பதியாகச்சேரில் எல்லாத்தர்மங்களும் வாசனை நிறைந்த பொன்மலர்போல் சிமலாய்விளங்கும். பதிவிரதமும் கிரகஸ்தநீதியும் மென்மேலும் ஏற்பற்பையடைந்தது. நானின்கேயிருந்து அந்தக் குழந்தையைக் கண்களிக்கப்பார்த்து விட்டுப்போகவேண்டும்.

(என்று ஒருமரத்தின்கீழ் உட்காருகின்றார்).

(சாவித்திரியும் நீதிமதியும் தோன்றல்).

நீதி. சகி! சாவித்திரி! புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய காக்கியம்போல இதோ சூரியன் உதயமாகின்றன. துஷ்டர் ஞானத்துவம் வாழ்விபோல் இருளானது மறைந்துவிட்டது. தன் ஸ்தாதுக்கு இனிமையான நாயகனைக்கண்ட பதிவிரதையின் நிறுத்தம் போல இதோ, தாமரை மலர்கள் மலர்ந்து பிரகாசிக்கின்றன.

சாவி. (லச்சைச்சுடன் சிரித்து) சகி! நன்றாய் உரைத்தாய். நாம்மா மலர்களிடத்தில் மிகவும் அருமையான பதிவிரதம் ஏற்றிருக்கின்றது.

நீதி. ஒதர்ப்புரியில் நம்முடைய வேலைக்காரர்கள் முதலியர்கள் நம்மைக்காணுமல் வருந்துவார்கள், நாம் சீக்கிரமாக போகவேண்டும். நேற்று இரவில்நாம் அடைந்த வருந்தத்தையும் பிறகு அந்த அரசகுமாரனுல் செய்யப்பட்ட உபசாரத்தையும் நினைக்க நினைக்க அச்சரியம் உண்டாகின்றது.

சாவி. (புளகம் அபிநயித்து)

சகி! அவனுடைய நற்குணங்களையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் என்னென்று ஈராப்பேன். அவனுடைய ஒரு அயபானது அந்த வேடன் உயிரையும் அப்புவிடுன் உயிரையும் கொன்று உன் உயிரையும் என் உயிரையும் காப்பாற்றிற்று. அவன் தாயார் திருவே உருவாயமைந்தது போவிருக்கின்றார். அவன் தந்தையோ அறக்கடவுள்போல தயை சாந்திமுதலிய நற்குணங்களால்விளங்குகிறார்.

நீதி. நீ கேட்கவில்லையா. அப்பெருமான்தரன் சாலவதேச த்தை யாண்ட துமத்சேனராசன். ஒரு கொடிய அந்தனை உடைய சாபத்தால் அவனும் அனுடைய மனைவியாகிய அக்கோமாட்டியும் கண் தெரியாத குருடர்களாகி தங்கள் நாட உடையும் இழந்து தங்கள் குமாரனுண் அந்தசசத்தியவானுடன் காட்டில் வாசம்செய்கின்றார்கள்.

சாவி. ஓயோ. அவ்வளவு நற்குணம்பொருந்திய சாது களுக்கு எப்படி இந்தத் தீமைகள்வந்தன. உலகத்தில் நீதியில் ஜியா?

[என்றுகண்ணீர் விடுகின்றார்கள்]

நீதி. நீ என்னாலேன் தும் அறியாத குழந்தைபோல வியசன படுகின்றார்கள். நல்லவர்களையும் தீயோர்களையும் பக்ஷபாத மில்லமல் கர்மமான துவருத்துகின்றது.

[விருத்தம்]

குற்றமில் லார்தங் குறையுமென் எளவும் குணமிலார் சு
[முமோர் பாவய

சற்றுமென் ஞாதம் வறுமையும் தீயேர் தம்மை

[மருவுநற் றிருவு]

உற்றஙன் னிதியார் சேவிலா ததுமங் குண்ணாம் வகையிலா
[தவாச்

சுற்றியே மகவும் ஞாலமீ தமைதற் ரேஞ்சையே விளையினும்
[பயனே

சௌன்னே! இந்த உலகத்தில் ஒன்றிருந்தால் மற்றிருங்று இருக்கிறதில்லை. மானிடர்களுடைய கர்மங்களே மேறான நாரணங்களாகயிருப்பனவால், அற்பர்களிடத்தில் செல்லும் சேவதும், நல்லோர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாவதும், நிலைகட்ட மாதர்களுடைய சென்றதரியம் போலவும், இரக்கமில் ஸாதவர்களுடைய மகிழ்ச்சிபோலவும் விளையின வலியால் இங்கப்பாழான உலகத்திற்குச்சகஜமாயிருக்கின்றன.

சாவி. சகி! அந்த அரச�ுமாரனுடைய பேரோ இன்னம் ஒரு காம் சொல்.

நீதி சகி! அவன் பேரோ மந்திரம்போல் ஜவிப்பங்போ ஸிருக்கின்றதே. அவன்பேர்சத்தியவரன்.

சாவி. [லச்சையுடன்] சகி! அவனுடைய படம் ஒன்று நீ எழுதமுடியுமா. அவன்முகைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கின்றோய்.

(நீதி) அதுஉனக்கல்லவோ நன்றாய்த் தெரியும்.

சாவி. சகி! அதுகிடக்கட்டும், அவன் தந்தை தாய்க்கு என்ன வணியிடகள் செய்கின்றன. அவன் பாக்கியமே பாக்கியம். அவனே இகத்தில் யாவையும் பெற்று பரம பதத்தையும் நிலைப்பெற க்கைப்பெற்றுன். அவனை மணஞ்செய்யும் மங்கையே அதிர்வ்டசாலி. “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்னும் பழுமொழியை அவனே நிலைநிறத்துக்கின்றன- சகி!

என்ன இடுந்தாலும் அவனிடத்திலும் ஒரு குறைவு இருக்கின்றது.

(நீதி) சகி! அதென்ன.

சாவி. கான்சொல்லவா. (லச்சையுடன்)

விருத்தம்

நல்முகத் தெழிலும் பெருகுமோர் மார்டும் நளினமேங்
[கிடுவிழி யினையுப்

வன் மலைப் புயமும் புன்னகை முழுதும் வாய்ந்தசெங்கனி
[யிதழ் வாயுப்

சொல்லிக்க சுவையாய்ப் புக்குநற் பேறுங் தூயவாட்
[மையுமூளா னெணிலுங்

கன்மனத் தவணென் றவனையான் நெஞ்சிற் கருதுவே
[ஊனதுளம் பகர்வாய்

[நீதி] சகி! நீயேன் அக்கிரமமாக அவனைத்தூருகிறுய்.
(மனத்துள்) வெண்பா.

வேந்த னரும்புதல்வன் மெய்யறிவா ளன்ஷீரன்
சாந்தன் குணசிறையுங் தன்மையான்—ஏந்துமூயர்
நல்லமுக னின்னேனை நங்கையெவள் தான்கண்டே
புல்லங்கையாள்ளெந்றியே போய்.

கோடி மன்மதனைப்போல விளங்குகின்ற சத்தியவா
ஞடைய அழகு செளரியம் முதலிய குணங்களால் சாவித்திரிய
ஞடைய மனம் கவரப்பட்டிருக்கிறது. இரசத்தை
தக்க யெளவனத்தின் மகிழை அத்தன்மையுடையது.

விருத்தம்.

பருதி கண்டிடு கஞ்சமும் பார்மதி
உறுதி கண்டிடு மாம்பலும் உண்மையாய்க்
சருதி கண்டிடு தூயவர் சிந்தையும்
பொருதும் நேயைக் கண்டவள் புக்கியே.

(பிரகாசம்) சகி! மெல்லிய மலர்போலும் இனிய சுபாவ எதியடைய அவ்வரசன் மைந்தனைக் கண்மனத்தோன்று ச் அங்யாயமாய்ப் புகல்கின்றூய்.

(சாவி) (லச்சையடிடன்) சகி! நேற்று இரவில் அந்த வன தில் அவன் வரும்போது நீ வருகிறோயென்று என்னி அவன் குத்தை ஒருதரம்பார்த்தேன். அவன் என் முகத்தை ஒரு ம் கூடப்பாராமல் பிடிவாதமாயிருந்தான். அதனால் வன் வயிரம்போன்ற மனத்தானென்று என்னுகிறேன்.

(நீதி) (சிரித்து)

திருமிவோருடைய மதியின்மையாலன்றி அவர் திரு வெளியாகிறதில்லை. அவன் முகத்தை நீ ஒருதரம் பார்த்த ச் அப்பால் நீ பாராவிடில் உன் முகத்தை அவன் பாராதது எக்கெப்படிப்புலப்பட்டது.

(வழியிலிருக்கும் மரத்தின் கீழேயிருப்பவரைப்பார்த்துத் தெக்கிடு)

யாரோ ஒரு மாதவர் அந்த விருட்சத்தின் கீழ் வீற்றிரு ன்றூர்.

(சாவி) சகி! நாம் சமீபத்தில் போய்ப்பார்ப்போம்.

(நீதி) (உற்றுப்பார்த்து)

என் கண்ணே! நம்முடைய நல்லகாலத்தினால் கரு க்கடலாகிய நாரத மகாமுனிவர் நமக்குத் தரிசனம் தருவ ஸ்காக இங்கே வீற்றிருக்கின்றார். அவரை வந்தனம் செய் நாம்.

(இருவரும் அவர் முன் வணங்கி)

(சாவி) விருத்தம்.

கால மென்பது நீக்கீ யாம்பெரு

வேலை யின்களை-கண்டது நீமிகு

ஞால மீது நிறைந்து விளங்குநல்
மூல மெய்ப்பொரு ஓய்ந்திடு முத்தனே.

நொந்தோர்களுடைய குறையை அகற்றுகின்ற
பாசமுத்திரமே! என் பெறியோர்செய்த பூசையால் உமது
தரிசனம் எனக்கு இங்கேகிடைத்தது.

[நாரதர்]. ஏ குழுந்தைகளே! உங்களுக்கு மங்களாம்.
(சாவித்திரியை எடுத்து மடிமீது வைத்துக்கொண்டு)

சாவித்திரி! உனக்கும் உன்னை அண்டினவர்களுக்கும் மங்களாமானது அடிமைப்பட்டபொருள். உனக்கு நான் என்ன எதிராக ஆசிர்வாதம் சொல்லப்போகிறேன்.

விருத்தம்

மாமன்மா மியர்கள் கண்ணுப் பவருமண வாளன் வேண்டிக் காமுறும் உயிரா யீன்ற காவலன் குலமும் நீசேர் பூமனின் குலமும் ஒங்கப் புரியுநற் றேவாய்ப் பூவின் பாமபோ ரெசியாகிப் பாரினில் வாழ்வை யம்மா.

(எழுந்து மறுபடியும் வணங்கி)

[சாமி.] எனது குலதெய்வம் போன்ற மாதவரே உமது ஆசிரிய வசனத்தைச் சிரசால் வகித்தேன். உமது வாயிலிருந்து புறப் படுவதெல்லாம் வேதமாயின் உமது ஆசிர்வசனம் பெற்றவர் களுக்குக்குறையிலென்பதில்லை. அறியாதவர்கள் உம்மைக் கலகத்தை விளைவிக்கும் ஒரு முனிவரொன்று நினைக்கின்றார்கள். அஞ்ஞானிகளுக்குரிய புராணவசனமும் அப்படியே மொழிகென்றது. தமோகுணம் நிறைந்தவர்களைப் பிரவிர்த்தியில் ஏவுத அடிகாக ஓரிடத்திராது நிகழும் விந்தைகளை ஆங்காங்கு உரைத்துப் பிராணிகளைக் கருமத்திலே நடத்துகின்றீர். பிரவிர்த்தியில் முழுகினவர்களைக் கைதூக்கிவிடுமாறு ஒங்காரத்தில் பொருள் உரைக்கும் குருசவாயியரிக்கின்றீர். பிரவிர்த்தியை விடுகின்ற முழுச்சக்களுக்கு மகதீயென்றும் வீணையில்

ஒலியால் சப்தத்தைக் குணமாகவுடைய சிதாகாசத்தில் அவர் களுடைய மனம் லயிக்கும்படிசெய்து அவர்களைப் பரமாநந்த த்தில் முழுக்காட்டுகிறீர். உமது வினையின் சருதி அமைத்த நதைம் ஒனிக்குமளவும் சிருஷ்டியும் அந்த சருதி கலைந்து அமரும்போது பிரளயமும் உண்டாகுமெனில் நீரே ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் வகித்திருக்கி ன்ற பரம்பரூஷர். உமது பெருமையையாரும் அறிவைதற்குத் தடையாகப் பிரவிர்த்தி நிறைந்த புருடன்போல் நீர் நடிக்கின்றீர். நரஞுடைய முக்திக்கு ஏதுவாகிய ‘நாரம்’ என்னும் ஞானத்தை நீரே கொடுப்பதால் உமக்கு நாரதர் என்று பேர்கிடுத்தது.

[நாரத] (சாவித்திரியைப்பார்த்து)

கண்ணே! நீ பிறந்த வீடல்லவோ சவர்க்கம். நீ புகும் வீடானது எல்லாச் சுகங்களையும் கொடுக்கும் பரமபதம் போல விளங்கும். உன் அறிவுக்குப் புலப்படாதது என்ன இருக்கின்றது. நீங்கள் இருவர்களும் இங்கே வந்த காரண மென்ன.

[சாவி] ஜீய. நீரான்றும் அறியீரா? எனக்கு வயது முதிர்க்கும் விவாகம் ஆகாதபடியால் என் மனம் இசைந்த ஒருநாயகனைக் கண்டு வரிப்பதற்காக எங்கள் பிதாவின் உத்திரவுப்படி தேசந்தோறும் சுற்றினேன்.

[நாரத] நாயகளை எந்தக்கடையில் வாங்கலாமென்று நினைத்தாய். நீ செல்லும் வழி மிகவும் புதிதாயிருக்கின்றதே. இருக்கட்டும். நாயகன் அகப்பட்டான்.

[சாவி] நேற்று இரவில்தான் (லச்சையுடன்) நீதிமதி, நீ சொல்.

[நாரத] குழந்தாய் என்ன காரணத்தினால் லச்சைப்படி கின்றூய். நாயகளை வாங்கியாய்விட்டதோ.

[நீதி] திரிகாலக்ஞானியாகிப் பகவானே. நாங்களுரை த்தா உமக்குத்தெரியவேண்டும். நர்மதாதீரத்தில் சால்வதே சாதிப்புயான துமதசேனராஜன் தபசசெய்து கொண்டிருக்கின்றார்.

[நாரத] தெரியும். கண்ணில்லாதவன். அவன் மனைவி க்கும் கண் தெரியாது. அவனிடத்தில் உங்களுக்கென்ன காரியம்.

(நீதி) சுவாமி! அவருக்கு சத்தியவானென்று ஒரு குமாரனிருக்கின்றன.

(நாரத) ஆமாம். அதிர்ஷ்டமற்ற ஒரு சிறுவனிருக்கின்றன. அவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன். அவனைப்பற்றி எமக்கு என்ன பேச்சு வேண்டியிருக்கின்றது? நீங்கள் இங்கே என்ன காரணத்தினால் வந்தீர்கள்?

(நீதி) அந்தச் சத்தியவானை தனக்கு இனிய கணவனை ஏன் சகி தன் மனத்தில் பாவித்ததாக என்னுகிறேன்.

சகி! சாவித்திரி! நான் சொன்னது உண்மைதானு!

(நாரத) (தலையிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு)

துஷ்டப்பெண்களே. என்னுடைய முக்கிய சிஷ்ய னகிய அசுவபதியின் குடியைக்கெடுத்தீர்களே. பெண்கள் படிப்பு எந்தக்காரியத்துக்கு உதவும். கூத்தாடிச்சிலம்பும் படவெட்டுக்கிசையுமா. துமதசேனன் இராஜிய பிரஷ்டன். தரித்திரம் நிறைந்தவன். அவன் வீடு முழுமையும் குருடு. இருந்திருந்து உண்ணச்சோறில்லாதவன் வீட்டில் ஒருவன் பெண்ணைக் கொடுப்பானு. சாபத்தால் கெட்டகுடியில்லவோ அவன் குடி. சீ! சீ! அந்தக்கவியாணம் வேண்டாம். செல்வம் நிறைந்த மன்னவர்கள் எத்தனைபேர்களோ இருக்கின்றார்கள். சாவித்திரி. என்ன பிழை செய்துனிட்டாய். சத்திய வானை தினையாதே. வேண்டாம்.

விருத்தம்.

கண்பயந்திடு நூல்பல கற்பினும்
மண்ணி லாரறி வாரோடு வாழினும்
விண்ணி ஞேர்குடி மீது பிறக்கினும்
பெண்ம திக்குயர் பேதைமை திண்ணனமே.

(சாவி) (கண்ணீர்விட்டு)

(மனத்துள்) நான் ஒரு பிழையும் செய்யவில்லையே.
நாயகனுக்கு வேண்டிய குணங்கள்.

(1) சௌரியம்	அது நிறைந்திருக்கின்றது.
(2) நற்குலம்	மேலான கோத்திபெற்ற துமத
சேன ராஜன் மகன்.
(3) அழகு	என் கண்கள் பொய் சொல்லு
மா.
(4) கல்வி	அவன் கல்வாதது ஒன்றிருக்
குமா.
(5) பெண்மர்கள் } வியக்கமொழிதல் }	அவன் சொல்லை வியக்காதவள்
பெண்ணுவளா. அவள் கல்லா
யிருக்கவேண்டும்.
(6) சம்பத்து	அவன் குணங்கள்லவோ மே
லான சம்பத்து.
(7) இராசிக்கியம்	அவனிடத்தில் இராசிக்கியமில்
லாவிடில் உலகத்தில் இரசங்க
ஞுமில்லை.

[பிரகாச] எங்குலதெய்வமே. ஏதுக்கு எங்கள் மேல் பிழையுளாக்கவேண்டும். நாங்கள் பிழையே செங்தாலும் ஒது பிழையாய் முடியாது நேர்மையாய் விளையும்படி நீர் பிழையமுடியாதா.

[நாரத] நீதிமதி. அவள் தெரியாத குழந்தை. அவள் பிழைசெய்தாலும் நீ அதைத்தடுக்காமல் அதற்கு நீ ஓற்று மையாயிருந்தது பெரும் பிழை. அஷ்ட ஜிசுவரியமும் நினைந்த அசுவபதிக்கு வறுமையே பெருமையாகவுடைய குத்திய வான் தகுதியான மருமகன் ஆவனு.

(நீதி).

(தனித்து) சகி. இனி நாம் என்ன செய்யலாம்.

முனிவர் இப்படி உரைக்கின்றாரே.

[சாவி] சகி! அவர் அப்படித்தான் பேசவர்.

அவர் மனம் கருணையாலமைந்தது.

[பிரகாசம்] சுவாமி.

வேண்பா.

வாய்மையே சொவம் மனாறுதி தேயவீரம்
தூய்மையே நற்றவமாய்ச் சூழ்யிஃ மேல் நேய்மையுள்ள
கொண்டு மகி முயபெரிய கோமகனுக் குத்திருவும்
தொண்டுபுரி யாளோ சொலும்,

(நார) பெண்ணே. உங்கேமல் என்ன குற்றமிருக்கின்றது. சிறுவயதில் மிகுதியாய்ப் படித்தோமென்கிற செருக்கு குறைவில்லாதிருந்தபடியால் இவ்வாறு கெடுதியை விளைத்தது. ஜீயா! அசுவபதி இதைக்கேட்டால் உயிர்தரிக்கானே.

[சாவி] சுவாமி. நான் செய்தது பிழையன்றே. நான் குறித்த நாயகன் உயிர்பெருக்கியிருப்பானால் அதுவே எனக்கு அளவில்லாத சம்பத்து.

(நார) (தலையில் அடித்துக்கொண்டு) ஜீயா! எது பிரதானமோ அதுதான் அவனிடத்திலில்லை. அவன் அற்ப ஆயுஞ்சடையவனுயிற்றே. அவன் இன்று முதல் பதினேரு மாதம் பதினேரு நாள் பதினேரு நாழிகை மட்டுந்தான் உயிர்தரித்திருப்பான்.

(சாவி) [நீதிமதியைக் கட்டிக்கொண்டு]

[தனித்து] சகி. எல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்.

[தண்ணுல் ஜலம் விடுவள்]

நமது கருமத்தை நாமே அனுபவிக்கவேண்டியது. உலகத்தில் பிறக்கும்போதே அந்தகளுக்கும் ஊழையாகவும் கால்முதலிய அங்கம் ஒழிந்தவர்களாகவுமிருக்கிறவர்கள் என்னசெய்கின்றார்கள். கருமத்தால் விளையும் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்தல் கடமையென்று ஜன்மத்தைக்குற்றமின்றிக் கழி த்தால்லவோ நாம் முன்பு செய்து குவித்திருக்கும் கருமங்கள் குறையும். இல்லாவிடில் ஒடுதேவாராத்துரத்தும் சுவானம்போலவும் பயந்தோர்களை வருத்தும் போய்போலவும் பின்னிடு வோர்களைக் கருமமானது மிகவுமிருக்கியின்றி கோகச் செய்யும். ஆகையால் நான் ஒன்றுக்கும் அஞ்சேன்.

[நாரத] ஏன்களே ! என்ன இரகசியம் பேசுகின்றீர்கள் இப்படிப்பேசித்தானே கேடு விளைத்துக்கொண்டார்கள். சாமித்திரி ! சத்தியவானை மறந்துவிட்டாயல்லவா. வேறு ஒரு பாக்கியவானைவிவாகம் செய்துகொள்.

[சாவி] ஓய ! நான் பிறக்கும்பாழுதே என் அங்கங்களும் பிறந்தனபோல் என் நாயகனும் பிறந்திருக்கின்றன.

வெண்பா

திங்கள் கதிர்மாறித் தெற்குவடக் கேட்கினும் வங்கிசத்தி லேபிறந்த மாதொருத்தி—எங்கெனிலும் சிந்தைகொள் நாயகனைச் சேராது பின்னென்றாலும் பந்தமதைத் தானினைப் பாளா.

சுவாமி. இனி என் மனம் மாறமாட்டாது. வருவதெல்லாம் என் விளையின் பயன் ஆதலால் அதற்கு வருந்தலேன்.

[நீதி] ஐய! கருணைக்கடலே! அந்த சத்தியவான் ஆயுள் நிறையாதவனு. ஐயோ. என்ன துன்பம் விளைந்தது. ஐயோ. என்னைப்போல் ஒருபயனுமற்றவர்களுடைய உயிர்களெல்லாம் சேர்ந்து அவனிடத்திலிருக்கலாமே.

வெண்பா.

ஹீம் பொருமை மெய்யறிவு கற்சீலம்
மாரன் வியக்கும் வடிவெல்லாம்—சேரப்
பொருந்து மெழில் மன்னன் பூணு வயிர்கள்
இருந்தென்ன போபென்னவே.

சுவாமி. என் சகிக்கு ஒரு குறையும் நேராதிருக்கும்படி
நீர் செய்தருள வேண்டும். உமது மலர்ப்பதங்களே எங்களுக்குத்துனை.

என் றுநாரதருடைய காவில் விழுகின்றான்.

[சாவி] என் குலதெய்வமே.

[விருத்தம்].

உற்றவென் கணவன் போய்நான் உயிர்தவித் திடே
தென்று
பற்றிடு மென்து கற்பும் பகருங்கு முறையு முன்பால்
பெற்றிடு வரழும் என்னைப் பேணிடா வானென் ஜெ
ஞ்சம்
அற்றிடா தருன்வாய் அன்பற் கழுதென விசையுங்
தேவே.

[நார] இந்தக்குழங்கை தர்மமே உருவாக அமைந்தவள்.

(யனத்துள்) அடா. இவளுக்கு வைதவ்வியம் வருமாயின் தூர்க்கை. வட்கமி. சரசுவதி. என்னும் இம்மூவர்களுடைய மங்கல்வியத்துக்கும் அல்லவோ குறைவுவரும். இவளுடைய ஞானத்துக்கும் மன உறுதிக்கும் எந்தத் தெய்வமும் அஞ்சமெனில் இவளை அமங்கல்வியமென்பது ஏப்படி அனுகும்,

[கண்ணில் ஆனந்தபாஷபங்களுடன்.]

[சாவித்திரியைக் கட்டிக்கொண்டு]

“புனிதனைத் தழுவில் நூறு புதல்வரோத்திவளோர் பெண்”

என்னும் வசனப்படி உத்தமனுன நாயகனை அடையும் உன்னால் கிடைக்கும் பெருமை அசுபதிக்கு ஆயிரம்புதல்வர்களீலும் கிடைக்கமாட்டாது. நான் ஒரு மந்திரத்தை உனக்கு உபதேசம் செய்கின்றேன். உன் கணவனுக்கு மரண மென்னும் சிபத்தானது நேருவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன் முதல் உபவாசத்துடன் அந்த மந்திரத்தை ஜபித்துவருவாயாகில்,

(சாவித்திரியைத் திருக்கண்ணால் பார்த்து)

உன் கணவனுயிர் பெற்று வாழ்வன். அந்த மந்திரத்தின் பெருமை யாதெனில்.

(விருத்தம்)

வேதம் உண்டு விரிந்த இப்பூவினே
டோதம் உண்டதை யுன்னுவர் முன்செயும்
கோதெ லாமகன் ரேசுகங் கொண்டிட
மோத மீய்க்குதி மூவெழுத் தாமதே.

(சாவித்திரியைத் தடவிக்கொடுத்து)

(மனத்துள்) (விருத்தம்)

நீதியே யுருவாம் வந்த நின்னருங் கணவன் ரண்ணைத் தீடீதது மனுகா தந்தத் தென்புலத் தமரர் கோனும் சாதகத் துடனே யீவன் சாலவும் பலவாம் பேறு, மாதருங் ததிபோல் நாளும் வாழ்ந்திடாம் மடவார் கண்ணே.

(அவள் காதில் உபதேசம் செய்கின்றார்)

(பிரகாசம்) பெண்களே, நீங்கள் சிக்கிரமாக உங்கள் நகரம் போய்ச்சேருங்கள்,

(சாவி) [வணக்கி] சிய. எங்களுக்கு கிடை மீந்தருள வேண்டும்.

(நார) நல்லது கண்மணிகளே.

(எல்லாரும் மறைதல்)

இரண்டாவது அங்கம் முடிவு.

முன் றுவது அங்கம்.

அகவபதி ராஜன் தோன்றல்.

(அசல) (யனதுகுள்) என் குழந்தையாகிய சாவித்திரி இந்நாடுவிட்டுச்சென்று வெகுகாலமாகியும் இன்னம் வரவில்லை.

வீருத்தம்

புகையுமென் விதயம் வாட்டும் புண்மிகுஞ்சிடலான்மற்றீர் பகருநன் மொழியென் காதிற்படுவது மிலையென்னெஞ்சம் ததுதிபாம் பொருளிளங்தோர்தம் மனம்பொருதும்கொஞ்சம்

சுகமகல்பஞ்சரம் போல்தோன்று மென்பவன மெல்லாம்.

(சேவகன் தோன்றல்)

(சேவ) சந்திரமதி. அடியேன் வந்தனம்.

(அசவ) சேவக. என்ன விசேஷம். அந்தப்புரவாசலி ல் உனக்குள் வேலைகளைவிட்டு நீ இங்குவரக் காரணமென்ன.

(சேவ) நமது உயிர்க்குயிராகிய சாவித்திரியும் நீதிமதி யும் மற்றவர்களும் சுகமாய் வந்துவிட்டார்கள். அந்த சந்தோஷத்தினால் மகாராணியவர்கள் நமது குலதீயவர்களையும் மற்றவர்களையும் வணக்கினால். அந்தப்பூசையின் பிரசாதமாகிய மலர்களையும் கணியையும் உங்கள் கையிற்கொடுக்குட்படி மகாராணியவர்கள் எனக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

(மலர்களையும் கனிபையும் அரசன் கையில் கொடுக்கிறான்)

(அசவ) சேவக. மெத்தவும் சந்தோஷமாயிற்று.

(மனத்துள்) ருமுந்தையைப்பார்க்க மிகவும் ஆவல் எனக்கு உண்டாகிறது. நான் அந்தப்புரித்துக்குப் போகின்றேன்.

(மறைதல்)

(சேவகின்) (தாஞகப்புலம்பல்) இந்த அந்தப்புரத்துச் சேவக வேலை இனிமேல் எனக்கு உதவாது.

எல்லாரும் ஒரோ விதமாக புத்திமாரு
ட்டம் உடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். அரண்மனை யென்றால்
வினாதங்கள் விசித்திரமான செய்கைகள் ஏதாவது இருக்கும்.
இந்த அரண்மனையில் ஒன்றும்கிடையாது. எல்லாரும் உண்மை
யைப்பேசுகின்றார்கள். அதிலென்ன விநோதமிருக்கிறது. மற்ற
அந்தப்புரத்தி விருக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கு ஒவ்வொரு
சமயங்களில் ஏதாவது சுகம் கிடைக்கும். இந்த அந்தப்புரத்
தில் மாதர்களெல்லாம் நிஷ்டிகள் போல் வேதாங்கம் கற்றிருக்கின்றார்கள்.
நமக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது. இரும்
புப் பட்டாயில் சுக்கு என்னவேலை. பிராணிகளை வதைக்கக்
கூடாதென்று எவ்வே ஏட்டில் எழுதினாலும். அதனால் எங்கள்
அரசன் வேட்டைக்குப் போகிறதில்லை. அரசனென்றால் பற்ப
ல மனைவிகளையும் எண்ணிறந்த போக மாதர்களையும் சேர்ந்து
சுகமாயிருப்பன். எங்களாரசன் கையாலாகாதவன் போல் ஏக
பத்தினி விரதத்தை அனுசரிக்கின்றான். அதெல்லாம் போக
ட்டும். புத்திசாலியாகிய சாவித்திரியையும் இந்தப்பேதைமை
விடவில்லை. சீமையெங்கும் சுற்றிக் கடைசியாய் வீடின்றி
வணத்தில் பொழுது போக்கும் ஒரு தரித்திரைனை அவள் கணவ
ஞக வரித்து வந்திருக்கிறார்கள். பெட்டியோடு களவு கொடுத்த
வன் திறவுகொல் தன் கைவசமிருக்கிறதென்று தேற்றம் கொ
ண்டாற்போல் படுக்கவிடமில்லாத பரதேசியை மணம்புரிந்தா

லும் ஏதோ பதிவிரதம் என்பது வந்து எல்லாரையும் காப்பாற் றிவிடுமென்று அந்தக் குழந்தை சொல்லுகிறார்கள். அது புது மையில்லை. உலகத்தின் அனுபவம் கண்ட கிழவியாகிய அந்த மகாராணியும் அப்படிச் சொல்லுகின்றார்களே. அரண்மனையில் எந்தப்பக்கம் போனாலும் தெய்வம், சத்தியம், கருமம், புண்ணியம், தவம், இந்த வார்த்தைகள்தானும். மடங்களில் சேவகங்களிலிருந்தாலும் ஏதாவது விணோதங்களை நான் பார்க்கலாம். இந்த நகரத்தில் ஒவ்வொரு மாதும் அவஞ்செடைய நாயகன் முகமின்றி மற்றொருவன் முகத்தையும் பார்க்கிறதில்லை யென்றால் இங்கே என்ன விணோதமிருக்கும்.

[நீதிமதி தோன்றல்]

(நீதி) சேவக. நீ என்ன இங்கே புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறீய?

(சேவ) அம்ம. நீ என்ன இலகுவானவளா. நீ எல்லாம் படித்தவள்ளவா. அரண்மனை முழுவதும் வைதீகப்பிண்டங்களாகக் கூடியிருக்கின்றீர்கள். யாரோ இரண்டு மூன்றுபேர் கரதிகள் போல வந்துவிட்டுப் போகின்றார்களே. அந்த அழகர்கள் யார்?

(நீதி) அட! முதலில் வந்துவிட்டுப் போனது அளவில்லாத தபோமகிழையுடைய ஆத்திரோய மகாரிஷி. அவர் எல்லா உலகங்களையும் ஒருநொடியிற் சுற்றிவரக்கூடிய மகிழையுடையவர்.

(சேவ) அப்படியானால் அவர் பெரிய சிலம்பக்காரர்தான். மற்றவர்கள் யார்.

(நீதி) நீ ஒன்றும் தெரியாத முரடன். தபோதீனர்களை இகழ்ச்சியாய்ப்ப பேசாதே. மற்ற இருவர்களில் ஒருவர் சகலதர்மங்களுக்கும் விதாயககர்த்தாவாகிய பராசரமகா முனிவர் மற்றொருவர் கிருபாசமுத்திரமும் நமது அரசனுக்கு ஆசாரி

யனுமான கெளதம மகாரிவி.

[சேவ] அவர்களுக்கு இங்கே என்ன காரியம். நமது அரசனையும் தங்களைப்போல பரதேசியாக்குவதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்.

(நீதி) நீ மிகவும் புத்தியற்றவன். கோடிக்காலம் தவம் செய்தாலும் அவர்கள் தரிசனம் கிடைக்குமா.

(சேவ) நான் ஒரு தவமும் செய்யவில்லையே. தினங்தோறும் நான் அவர்களைத்தவிர எந்த அழகான முகத்தைப் பார்த்தேன்.

(நீதி) அடா. நீ தவம் செய்யாவிட்டாலும் நமது அரசனுடைய புண்ணியத்தின் பலன் அவனை அண்டினவானுகிய உனக்கும் கிடைக்கின்றது. தெய்வங்தொழுல், பெரியோர் தரிசனம், நீதிவழிமுனை, என்னும் மூன்று தருமங்களும் அரசர்களுக்குப்பொரிதான் பலம் அல்லவா.

[சேவ] எனக்கு ஒன்றும் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை. போதும் போதும். நான் அந்தப்புர வாசலுக்குப் போகின்றேன்.

[மறைதல்]

(நீதி) [மனத்துள்] முக்காலமுமறிந்த நாரத மகாமுனிவருடைய கருணையால் என் சகிக்கு எல்லா மங்களாங்களும் உள்ளங்கைக் கனிபோல சுவாதீனமாயிருக்கின்றன. அரசனும் அவன் மனைவியும் வருத்தமடையாவண்ணம் சத்தியவானுக்கு ஆயுள் குறைந்ததென்று அவர்களிடத்தில் நானும் சாவித்திரி யும் செருல்லவில்லை. நாரதருடைய வரத்தால் சத்தியவான் தீர்க்கமான உயிர் பொருந்தியிருப்பான். ஆகையால் அவர்களுக்கு மனவருத்தம் கொடுக்கக்கூடிய சங்கதியை அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமெதில்லை. சீக்கிரமாக சாவித்திரியைச் சத்தியவானிடத்தில் கொண்டுபோய் மனம்புரிந்து கொடுக்கு

ம்படி மகாராணியவர்கள் கட்டளையிட்டு விட்டார்கள். சாவி
த்திரியும் சத்தியவானுகிய அந்த அழகனைக்கண்டது முதல்
அவனையன்றி வேறொரு பொருளையும் எண்ணாது பரம்பொரு
ளிலே மனத்தைநிறுத்துகின்ற பிரம்மத்தியானிகள் போல அவ
னிடத்திலேயே தன் நினைவைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கின்
ரூள். யெளவனமானது ரூறைவின்றி அவளிடத்திற் பொருங்
தியிருப்பதால் பூர்ண சந்திரனைக்கண்ட கடல் வெள்ளம்போல்
சத்தியவாணிக்கண்டது முதல் அவருந்தய மையலானது
மென்மேலும் வளருகின்றது. அதனால் அவள் எப்பொருளிலும்
விருப்பமின்றி உன்மாதம் பிடித்தவள் போல எதையும் வெறு
க்கின்றன.

(கவித்துறை)

பூவைச் சினப்ப ஜொருகா வவனைப் புகன்று பின்னர்
நாவைச் சினப்பன் குயிலிசைத்தால் மிக நெந்து தங்
கள்

தேவைச் சினப்பள் மதியோ னிலங்கத் தெளியு மிவ்வி
ராவைச் சினப்பள் துயிலாது சற்று மென்னு ரணங்கே.

இவ்விதமாக அந்தக் குழந்தை வருந்துதலைக் கண்டு
மகாராணியும் வருத்தப்படுகின்றன.

(சாவித்திரி தோன்றல்)

(சாவி) சகி ! இதென்ன ஆச்சரியம். இதற்கு முன் ரமது
சோலையில் வளரும் குயில்கள் கூவினால் மிகவும் காதுக்கு
மதுரமாயிருக்குமே. இப்போது அவைகள் செய்யும் கூச்ச
லானது என் மேனியில் தாபத்தையும் என்மனத்தில் சுங்கடத்
தையும் உண்டுபண்ணுகின்றதே. சந்தணமும் தழல்போல்
சுடுகின்றதே. சகி ! சகி ! ஒரு பக்கம் ஏகினால் தென்றல்
கொளுத்துகின்றது. மற்றொரு பக்கம் பேர்னால் மதியின் கிர
ணம் நெருப்புப் பொரியோல் என் மேனியை எரிக்கின்றது.

அதோ இருக்கும் சத்தியவாணை யெடுத்துச் சற்று வீசவாயாக.

(நீதி) சகி. விசிறிக்குச் சத்தியவான் என்று நீபேர் வைப்பது உசிதம்தான். அது உன் வெப்பத்தை நிச்சயமாய்ப்போக்கும் என்று எண்ணி அதற்கு அந்தப்பேர் கொடுத்தாய்.

(மனத்துள்) என் சகிக்கு மனத்திற்கொன்றுவதெல்லாம்சத்தியவானுடைய குணமாகவும் கண்ணுற் பார்க்கும் பொருளிலெல்லாம் அவனுடைய உருவமாகவும் அவள் வாயால் உரைப்பதெல்லாம் அவன் பேராகவும் இருக்கின்றது.

[சாவி] சகி. ஏன் எனக்கு இத்தனைவருத்தம் உண்டாயிருக்கின்றது.

(நீதி) என் கண்ணே. காவியங்கள் ப்லவற்றை நன்றாகப்படித்திருக்கும் புத்திசாலியாகிய உனக்கு நான் சொல்லித்தெரியவேண்டுவதுண்டோ. நீ சத்தியவாணைப் பார்த்தபோதே சந்திரனைக்கண்டகுவலயம் போல் உன் பெளவனமானது முழுதும் மலர்ந்துவிட்டது. விரகம் என்பது நீ படித்தறிந்தபொருளாயினும் இப்போது தான் அதன் தன்மை இன்னதென்று நன்றாக உணர்கின்றாய்.

[சாவி] சகி. அப்படியானால் மாரண் பொல்லாதவனென்றும், மதியோனும் தென்றலும் அக்கினிமயமாயிருப்பார்களென்றும், நாம் வளர்க்கும் குயில்களும் நமக்கு விரோதிகளாகயிருக்குமென்றும், சொல்லும் நூல்களெல்லாம் உண்மையையே உரைக்கின்றன. இவைகளிலிருந்து தப்புவதற்கு வகையெண்ண:

[நீதி] சகி. நான் சொல்லவேண்டுமா. நீ நாயகனுக்க்கொண்டவழிடைய மனம் இரங்குமாகில் இவைகளால் உணக்கு ஒரு வருத்தமும் விளையாது.

[சாவி] சகி. சகி. அவன் மனம் கடினமுள்ளதென்று அப்பொழுதீத் நான் உரைக்கவில்லையா. ஜியோ எல்லாம் ஒன்றுக்கூர்ந்திருக்கின்றனவே.

விருத்தம்.

வெய் மறவி பாசமதா விரவைத் தீயால்
 வெம்மதியைத் தென்றலை கோய் மிகுதேள் வாலால்
 துய்ய கொடுஞ் சிங்கியினுல் கலகண்டத் தின்
 தொண்டையை யாம் பூண்மலரைச் சுடுவெந் நீரால்
 யையராதன்று படைத்திட்ட வேதக்
 கடவுளது பொல்லாத கபடம் தீமை
 செய்தது போதாதாசொல்லவன் மனத்தைத்
 தின்னிய கல்லாலழுஞ்சச் செய்ததம்மா.

[நீதி] சகி. வருந்தாதே.

[மனது] அவள் வருத்தம் தீரப் பூக்களைக்கொய்து அவள் மேற்போடுகின்றேன்.

[பூக்களைக் கொய்து சாவித்திரியின் மேல் போடுகின்றன]

[சாவி] [திடுக்கிடு]

ஓயோ! மலர்களே! ஏனின்த அனியாயம் செய்கின்றீர்கள்?

(கலீத்துறை)

[நீதி] சக. என்ன சொல்லுகின்றாய்.

(சாவி] நீ பார்க்கவில்லையா, இதோ என் மேலே முன்ம

தன் மலர்க்கணைகளைத் தூவுகின்றன். இம்மலர்களும் என் அங்கு மறந்து அக்கொடியவன் கையிற் கணைகளாயிவே.

[சீதி] விரகத்தின் புதுமையை என் என்று சொல்லுவே ண். உன் உடல் வெப்பம் தீருஷ்டற்காக யான் அல்லவோ மலர்களைத் தூவினேன். குற்றமற்ற மன்மதனையும் வேதனையும் மலர்களையும் என் நின்திக்கிறோம்.

[சாவி] மன்மதனும் வேதனும் குற்றமற்றவர்களா? வேதன் விரகத்தைச் சிருஷ்டித்து அவன் தம்பியாகிய மாரனுக்கு உபகாரம் செய்திருக்கிறோன். ஐயோ! மன்மதனே! அங்க மிழந்த நீடியும் ஒரு தலையிழுந்த உன் அண்ணனும் மிகவும் நல்ல வர்கள். உங்களையும் ஒருத்திபெற்றால்லவா.

[கலீத்துறை]

மீன்னார் விரகம் படைத்திட்ட தீவினை மேலிட்டயன் தன்னு விழுந்தன ஞோர் தலை யுன்குணத்தா லவிந்த துன்னாருடல் கொடும் வேளே யிதென்னியுமைப் பெற்றதாய் பொன்னு யுருகுகின்ற விதுவோ மக்கள் புண்ணியமே.

இதுமட்டுமா. உன் குலமே கொடியதல்லவா.

விருத்தம்

காய்பெருங் கடுவும் வெம்மதிக் கனலும் கடியவேர் தென்றலு முனக்குத் தொய்வழி யுறவுன் நந்தைகான் குயிலித் தாரணியிசை தழைத் தோங்கச் சாப்பிழிக் காகந்தனையெறித் தடலா தன்றுவிட்டான வனீஞ்ற

சேப்மலர்க் கண்யாய் சின் குலத்தியல்பாங் தீவையில்
துணை வெறுத் தென்னே.

(நீதி) (மனத்துள்) ஜியோ. சகி மெத்தவும்ளருந்துகின்
ரூளே. இங்கேபூங்கொடி யின் கீழே வீற்றிருப்பதால் உடலின்
மேல் மலர்கள் விழும்போது மன்மதனை நின்தித்து வெறிகொ
ண்டவள் போல் புலம்புகின்றன.

(பிரகாசம்) சகி! அதோ! தீறந்த வெளியில் மதியின்
கிரணத்தால் அவ்விடம் சீதளமாயிருக்கின்றது. நாம் அங்கே
போவோமாக.

(இருவரும் கொஞ்சம் விலகி உட்கார்ந்து)

(சாவி) [உடலில் வருத்தம் அபிநயித்து)

ஜியோ. இங்கென்ன தீப்பற்றி யெறிகின்றதா. இம்
மதியும் அக்கிணி தேவனும் ஒருவனே பென்று சிகிச்கிக்கிறன்.

[கவித்துறை]

அனலாகு வெம்மதி தன்னைடு கங்கை யமர்ந்ததினால்
புனலா யுருகின ஓன்றெரித் தரனப் புரத்தை யவன்
கனலா லரன்தலீச் சூடாலரும்பித் தங்கண்ட தென்ன
வினையோ யவன் றிருமேனியிற் சாம்பல் மிகுத்ததுவே.

[நீதி] ஒய் மதனக் கடவுளே. மெல்லிய இதழ்போலும்
மேனியையுடைய என் சகியை வருத்தவேண்டாம். கிருபை
செய்து இப்போது வருத்தாதிருக்கில் அவள் கணவனை யடை
ந்த பின் அவ்விருவர்களும் இடைவிடாது உம்மையே பூசித்து
நீரிசைத்தவழியன்றி வேறு தெய்வத்தின் வழியிற் செல்லாதி
ருப்பார்கள்.

[சாவி] [ஸ்சை அபிநயித்து]

சகி. பேரூதும் போதும் பரிகாசம்.

(உடலில் வெப்பத்தின் மிகுதியை அபிநயிக்கிறன்)

(நீதி) சகி, நீ மிகுந்த தாபத்தால் வருந்துகிறோய். அது நிவர்த்தியாகும் வண்ணம் இதினால் உன் அவயவங்களைப் போர்த்துகின்றேன்.

(தாமரை இலைகளைக்கொண்டு போர்த்துகின்றனர்)

சகி. உன் உடல் ஏன் இப்படிப் பதருகின்றது.

(சாலி) ஜியோ, அந்தக் கோகிளங்களின் வாய்க்களைக் கட்டிவிடாயா ஓ குயில்களே, ஏன் இந்தக் கொடுமை செய்கிறீர்கள்.

(கனித்துறை)

நாடோறு மென்னெடு வாழ்ந்திருந்தே மனம்ணையமத னெடேயினங்கி யிட்டோதிசைக்குங் குயில்கா ஞமக்கிக் கேடே னுபர்ந்த குடியிற் பிறக்கினும் கீழ்க்குலத்தார் விடோடு சேர்ந்து வளர்ந்திட்ட புல்லரின் மெய்மை யிடே.
(நீதி) சகி. சாவித்திரி, ஏன் இவ்விதம் அரற்றுகின்றோய். இதோ ஆதவனுதயமாகப் போகிறேன். உன் மீம்யை வருத்தும் வெப்பமானது தீர்ந்துவிடும்.

(சாலி) இக்கொடியதாகிய இரவானது கழிந்து விடியற் காலம் வருதல் எவ்வளவு சுகமாகயிருக்கின்றது.

(வெண்பா)

தண்டா மறையுஞ்சேர் சக்கிரவாகக் கொடியும் யிண்டே ஸினிலமரும் வெய்யோனைக்-கண்டினிதாய்ப் பெற்றபெரு மைக்குநிகர் பேசலாம் அன்பணக்கண். னுற்றமட வார்தம் மூளம்.

சகி. இருந்தாலும் மறுபடியும் இரவுவரின் என்மெய் தோவும் வருமென்று என் மனம் பதருகின்றது அதுதீர மருங் தொன் றில்லையா.

(நீதி) சகி. அம்மருந்து தெரிந்தவன் சாலவதேசஷதிப்பி யின் குமாரன் சத்தியவான் தவிர வேறொருவருமில்லை.

[சேவகன் தோன்றல்]

[சேவ] [சாவித்திரியை வந்தனம் செய்து]

அம்மணி. நாம்தா நதிக்கலைக்குப் போக எல்லர்கும் இன்று புறப்பட வேண்டுமென்று அரசனும் மகாராணியும் உத்திரவுசெய்து அந்தப்படி இரதமுதலியவைகளும் ஜஜ்ஜமா பிருக்கின்றன. உடனே தாங்கள் அந்தப்புரத்துக்குவரவேண்டுமென்று மகாராணியவர்கள் உத்திரவுசெய்தார்கள்.

[சாவி] [லச்சையோடு புன்னகையுடன்]

சகி. நீயும் என்னுடன் நாம்தாதீரத்துக்கு வரவேண்டும் நான் அந்தப்புரத்துக்குட் போகின்றேன்.

(மான்களும் குயில்களும் தன் கால்களைச் சுற்றுவன்போல் அபிநயித்து.)

இவைகளையிட்டு எவ்விதம் நான் பிரிவேன். நான் போகி றேன் என்று எப்படியோ அவைகள் தெரிக்குதொண்டனவே. என்கண்போன்ற குயில்களே இங்கே வாருங்கள்.

[அவைகளைத் தழுவி]

நீங்கள் இப்போதிருப்பது போல இரவிலு மிராமல் துஷ்டத்தனம் செய்கிறீர்களே. மான்களே இங்கேவந்து எனக்கு முத்தம் கொடுங்கள்.

[அவைகளை முத்தமிட்டு]

விருத்தம்.

நல்லி எங்குயில் காளரி ணங்களே
அல்ல ரும்பக லுமொடு வாழ்ந்த யான்
புல்துமென்மனை யானிடம் போகுவன்
மெல்ல வென்னை மறந்திடு ஹீர்களோ.

[அவைகளை அணைந்து]

நீங்களிங்கே சுகமாயிருங்கள் நான் என் கணவனிடம் போய் சீக்கிரமாக உங்களை வந்துபார்க்கிறேன்.

[அவைகள் பின்துயர மறைதல்]

நீதி)மனது என்னுயிர்க்குயிரானசாவித்திரி அவளுடையபதியின் விட்டுக்குச் செல்லுகின்றார். நானும் அவளுடன் சென்று அவளுடைய மணக்கோலத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்துவிட்டு திரும்பி

என் அகம் செல்லவேண்டும். இதுவரையில் அவளுடைய நட்பினால் அடைந்தசுகம் இனி எனக்கு எவ்வாறு கிடைக்கும். நட்பு என்னும் ஒரு அன்பானது இல்லாவிடில் உலகம் பிழைப் பெதிப்படி. அந்த மேலான ஒரு உணர்வுதான் பலனிதமாக உலகத்தின்கண் ட்ரஸி சகல சராசரங்களையும் வாழ்விக்கின்றது. நட்பொன்றுதான் தெய்வத்தினிடத்தில் “அருள்” என்றும் தாயினிடத்தில் “அன்பெண்றும்” தந்தையிடத்தில் “வாத்ஸல் வியமென்றும்” சகோதரர்களிடத்தில், “ஷிச்வாசம்” என்றும் அரசனிடத்தில் “பொருமை” என்றும் குருவினிடத்தில் பட்சம் என்றும் தம்பதிகளிடத்தில் “காதல்” என்றும் பலனிதமாகப் பேர்கொண்டு எல்லா உயிர்களையும் காத்து இரட்சிக்கின்றது “நட்பு” என்னும் அபிமானத்துக்கு எதைத்தான் உவமை சொல்லலாம்.

(வெண்பா)

பெற்றேரும் கூடப்பிறந்தோரும் தெய்வமுமங்
குற்றேரும் மேலா முறவோரும்—உற்றுணரும்
கட்புலனிலா வதனக் காட்சி யெனவா மவர்கண்
நட்பது வொன் றில்லா விடில்.

(மறைதல்)

முன்றுவது அங்கம்முடிந்தது.

நான் காவது அங்கம்.

(சத்திபவான் புஷ்பக்குடலையுடன் தோன்றல்)

[சத்தியவான்]

(மணத்துள்) [யோசனையுடன் அங்கும்மிங்கும் உலவி],
இது ஆச்சரியமில்லை
விருத்தம்

மாயவன் மலரோன் அந்திவண்ண 'னென் மூனர் நாளும் சேயநல் வாணிதுன்னும் திருவுமை யவனைத்தாங்கி

கேயமோடினாங்கு நிற்கில் நிலையிலா மாதர் நெஞ்சம் தூயபூங் கொடியர் நோக்காந்தறன்புறல் நேர்மைதானே அன்று இரவில் அந்த மடுக்கொடியைப் பார்த்தது முதல் உலகமானது புதிதாக எனக்குத் தோற்றுகின்றது. அதுவரை சில் நான் என் தந்தை தாயுடைய ஏவலையே என் சிரசில் கொண்டு முடித்து அதுஅல்லது மற்றொன்றையும் அறியாத சிறியோனுக் கிருக்கேதன். அவளை நோக்கினவுடன் எனது ஜன்மமானது பலவிதமான பிரயோசனங்களை யுடையதுபோலும், காணப்படுகின்றதே. அவளுடைய சௌந்தரியம் பொருந்திய பார்வையானது என் கண்முன்னே நிற்கின்றது. குயில்மொழி பேராந்த அவள் சொல்லானது எனது செவிகளை விட்டு அகலவில்லை.

(ஆகாயத்தைப்பார்த்து)

அட. இன்று வெகுநேரமாகியும் இன்னம் என்றந்தை யுடைய பூசைக்குவேண்டிய மலர் முதலியவைகளை நான் எடுக்கவில்லை. என்மனதானது என்ன காரணத்தினாலோ ஒரு பொருளையும் நாடாது நிற்கின்றது. இதென்ன பிரமை எனக்குவாங்கிருக்கிறது. எங்கும் அவள் மயமாய்த் தோற்றுகிறபடியால் ஒருமலரையும் கொய்ய என் மனது இனங்கவில்லை.

(விருத்தம்)

சூத்திடும் பதுமம் அன்னாள் பொன்முகம் பொருந்துமிக்கே பார்த்த மல்லிகையம்மாதின் பைந்நகம் போவிலங்கும் நேர்த்திபாங்குவளை மின்னாள் நெடிய கண்ணெனவாமெங்கும் ஏத்திடும் சொழுங்கும் அம்மானிதழையொத்திருக்குமான்கேரு

[கொஞ்சம் மலர்கள் கொய்வதுபோல அபிநியித்து.]
இதோ, அன்னப்பேடுகளும் அவள்போல நடக்கின்றனவே.

[முன்னே பார்த்து திடுக்கிட்டு]

ஐயோ, அந்தக்கிளியானது அந்தக்கோவைக்கணியை வாயால்ப் பற்றுகின்றது. அது அவளுடையஅதரமென்று நினைத்தேன். அடா

விருத்தம்.

யையிருட் குழலும் திகழும் நன்மூறுவல் வாய்ந்தயின் முகழும்
ஒப்பகலும்
பையரும் பவளக் தனியிதழ் வாயும் பகர்வன போன்றிடுங்
தனமும்
நையுங் ழீரிடையும் சிறுமடக் களிறேப் நடையும் யானெரு
தரம் கண்டேன்
தையல்நல் லழகைக் கண்டுமின் புறவென் தஞ்சைத்தாய்க் கிலை
யரும் விழியே.

அவனுடைய நினைவால் என்க்கென்ன பயன். முடவன்
கொம்புத்தேனுக் கிச்சிப்பது போல் அவள் அழகை நினைத்து
நினைத்து நான் ஆசைகாள்ளுகல் மிகவும் பிழை.

(‘யாசித்து).

அவனை நினையாது என மனம் எப்படி. விருக்கும்-எப்
பொருளிலும் செல்லாது அவனுடைய நடையிலும் உடையி
லும் அவள் மொழியிலும்-விழியிலும் நின்றுகொண்டு பிடிவா
தம் செய்கின்றதே. அரசாட்சி செய்து பெரிதான ஜிசவரியம்
நிறைந்த மன்னன் புதல்வியை காட்டிவிருந்து கிழங்கையே
உண்ணுகின்ற நான் அடைய எண்ணலாமா.

அந்தப் பெண்ணின் நிலைமைக்கும் என் சிறுமைக்கும்
எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றது.

(மலர் கொய்வது போல அபிசயித்து)

என்ன இருந்தாலும் அவள் என்னை விரும்புவளா. கா
மம் நிறைந்த நெஞ்சிற்கு பகுத்தறிதலேது.

(கலித்துறை)

இல்லானை நாடு துறந்திட்ட வென்றனை யேதும் நன்றாய்க்
கல்லரை யிவ்வனத்தே பொழுதோட்டிக் கழிக்கு.. மின்தப்

புல்லானை நாட்டின் சுகம் பெறு மாறு புல்லாதவளை
நல்லானெனக்கொள்ள வெண் ஞுவவளோ பெண்கள்காயகமே

ஐயே. இன்னம் சிறிது போது இருந்துவிட்டுப் போ
விவன்று என் தாய் தந்தை உரைக்கக் கூடாதா-அம்மாது
சிரோமணியின் அழகை நான் நினைக்க என் மனதில் ஆனந்த
வெள்ளம் பெருகுகின்றது.

(கனி)

மென்ன நகைசெய்யம் மின்னூள் முகங்கண்டோ
ஒள்ளும் மதி தேய்ந் துடல் நானும்-கிளீயதும்
அஞ்சமவள் மொழியிற் காகா துவமை குழல்
கஞ்சமல ஸாப்பழித்த கண்ணினூள்-கொஞ்சதலாய்ப்
பேச்சென் றுரைத்தாற் பினிதிரும் வீணையொலி
கூச்சலாய்க் காதைக் குடையாதோ-ழுச்சிலெழும்
வாசனைக்குத் தாமரையும் மல்லிகையும் செண்பகழும்
தாசனெனக் கூப்புமே தங்கரத்தைப்-பேசமுயர்
மாரன் கரும்பு மலைாந்தும் விட்டிவள்தன்
பேரதனைச் சொல்லிப் பிழைக்கலாம்-தாரிழையின்
குந்தலுக்கு நேர் எதையுங் கூறினால் என்ன நிவு
மாந்தமெனத் தூற்றுதோ வையகழும்-காந்தையிவள்
மன்ற லளகத் துதவி மன்மதனுக் குள்ளதெனில்
கொன்றை முடியோன் விதியும் கோளாருய்-அன்றமையும்
சேய்பவளமும் கோவைச் செங்கனியும் யாமின்னூள்
வாயிதழைப் போல்வோ மென வழுத்தில் நாயமிலை
நூயவிதழுறும் சுவையழுதுக் காயின்னம்
மாய னவதரிக்கில் மாசில்லை-நேயழுறும்
கோதையவ ஸதரம்கொண்டிட மெய்யின் மற்றோர்
பாதியையு மீசன் பயந்திடுவன்-வேதழுறை
ஒன்றன்றி மற்றென்றும் ஒதுடோ வேதனுமிம்
மனநலி தழுக்காக மாய்ந்திடுவன்-என்றுமொரு
பங்கழும் சேநும் பசங்குவளை யும்முகிதும்

மங்குமிரு ஞம்விடமும் மாண்விழியும்-சங்கை சீறி
தில்லாதுரைப்ப ரிஜெபியன் று கண்ணினுக்கச்
சொல்லெல்லாம் நான்சொல்லும் சொல்லல் அல்லைப்
பகலென் று பேசும் பழம்புலவர் சொற்குற்றம்
மிகவும் வெறுங்பெனக்கம் மின்னள்-மகிழ்வோடு
நோக்கியடல் வாள்பலரை நொந்தோரை யுந்திடமாய்
ஆக்கீவிடுவாள் நோக்கினால்.

(சேவகன் தோன்றல்)

(சேவ) வான் மாறினும் தன் சொல் மாருத வாய்க்கையோ
ஞிய மத்திரதேச மன்னன் அசுவபதிராஜன் துமதசேன மகா
ராஜனுடைய ஆசிரமம் நோக்கி வருகின்றன.

(சத்தியவான்)

(திடுக்கிடு)

(மனத்துக்குள்) ஆ, இதென்ன ஆச்சரியம். அசுவபதிராஜன்
அந்தப் பூங்கொட்டகயின் தந்தையல்லா.அவனுக்கு இங்கென்ன
காரியம்-ஒரு கால் நான் விரும்பினதையும் தெய்வம் கைகூட்டி
வைக்கின்றதோ.

(அசுவபதி மகாராஜனும் சாவித்திரியும் தீமதியும் தோன்றல்)

(அசுவபதி) அடா, இவ்வனத்தில் நூழந்தவுடன் அருங்
தவம்புரிகின்ற பெரியோர்களின் பெருமையால் நகரத்தின்
மீதில்லாத மனமகிழ்ச்சி உண்டாகின்றதே-தவம் நிறைந்தோர்
களின் மாட்சிமைக்கு எது கிகராகும்.

(கிருத்தம்).

ஞால மூன்று மகற்றுவர் நாட்டுவர்
காலனைக் கருதாது சினப்பரிவ்
வேலைதீர அருங்துவர் விஸ்தையாய்ச்
கிலமாதவஞ் செய்ய மனத்தோ.

(சத்தியவாணிப பார்த்து)

இப்புதல்வன் யார்-இவ்வழகனைப் பெற்ற புனிதர்கள் யார் சர்வலட்சணம் பொருந்தி இராஜகுமாரன் போல் விளக்குகின் ரூனே.

(ஆச்சரியம் அபிநயித்து)

விருத்தம்.

மாரனே யுடல் பெற்றிவனுனதா
சூரணைப் பகைதூய நல்வேலனு
சீரமைந்திடு வற்கலம் டூணுமித்
தீரன் மாசுறு திங்கரும் போல்வனே.

(சத்தி) (மனது) காலம் மிகவும் சென்றுகிட்டது.

கருணைதியாகிய வென்றந்தை டூசைபுரியத்
தொடங்கும் சமயமும் நெருங்கியிட்டுதே. அந்தப்பெண்ணை நினைத்துக்கொண்டு என் காரியத்தை மறந்து நின்றேன்-எடுத் த மலர்கள் போதும். காலதாமச மில்லாமல் ஆசிரமம் செல்லவேண்டும்.

(கொஞ்சதூரம் சென்று மறுபடியும் திருப்பிப்பர்த்து)

(மனது) இவர்கள் வந்த காரணமின்னதென்று அறிய வேண்டாமா. அந்த மடவன்னத்தைப் பெற்றெத்த பெருமானைக் கணஞூல்ப்பார்ப்பதும் ஆனந்தமல்லவோ.

(சாவித்திரியையும் நீதிமதியையும் பார்த்து)

என் கணங்களே. நீங்கள் காட்டுதல் மெப்தானு அந்தமாதை விட்டு இனிஅகல்விர்களோ.

(நீதிமதி) அசுவபதியை நோக்கி

எந்றங்கதேயே, கமது முன்னுக்கிருப்பதுதான்துமதசேன ராஜஞுடைய ஆசிரமம் இவ்விடத்தில் யெங்குமில்லாத சாத்து விக்குணம் நிறைந்திருக்கின்றது.

கலித்துறை.

வாவென் றழைக்குமிக் கிள்ளோகள் நல்லுற வாயிருந்து
போவென் றுரைப்பன போற்சிற காட்டுமிப் பூங்குயில்கள்
மானிங் கமர்ந்தனள் நம்மெதிரோகியிம் மான்களன்பாய்க்
கூவுஞ் சிறப்பினை நோக்கிட வேண்டும்கண் கோடிகளே.

அந்த துமத்சேனராஜன் மிகவும்தருமநிறைந்த உள்ளத்
தோனுகையால் அவன் வாசஞ்செய்கின்ற இந்தவனத்தில் தர்
மம் மிகவும் நிறைந்திருக்கின்றது. இதோ! அந்தப் பெண்புளி
யானது தாயைவிட்டுப்பிரிந்த இளமானுக்கு முலைகொடுத்துப்
பாதுகட்டிவளர்க்கின்றது. அதோ பாரும்! மந்தியானது அந்தச்
கிறிய கிளிப்பிள்ளோ மேனியில் வெயில் படாதவண்ணம் இலைக
ளால் மறைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றது.

(சத்தியவாணிப்பார்த்து)

ஜியா, என் அண்ணலே! கும்பிடப் போன தெய்வம்
குறுக்கிட்டதுபோல அரசன் மகனுகை சத்தியவாணை நமது
வழியிலேயே பார்த்துவிட்டோம். இவர்தான் அந்தமகாநு
பாவன். இவர்தான் நமது சாவித்திரியுடைய கெளர்வத்தைப்
பாதுகாத்தவர். இவருடைய அழுகையும் சௌரியத்தையும்
கண்டுதான் நமது சாவித்திரியானவள் முதலில் மையவின்ன
தென்று உணர்கின்றார்களார்கள்.

விருத்தம்.

அன்ன மற்றனள் நக்குயி லாசைபோ
டின்ன வன்குண மெய்யெழி லெண்ணலால்
மன்னு திங்க ளெரித்திட வாட்டியே
தின்னு மேயவ ளீச்சிறு தென்றலே.

(அசுவ) நீதிமதி. அளவுற்ற ராஜபோகுத்துக்குச்சாத
ாமான அவயவ ரூபலரவண்ணியமும் பிரகாசமுன்ற ஏதுகிழ
ஸ்ரீ நிறைந்த சிந்தையும் அவனிடத்தில் விளங்குகின்றனலே.

இந்தக்கோமகனைத்தானு நமது கண்மணியாகிய சாவித்திரி கணவனுக வரித்தரள். என் குலமானது இன்றே என்றும் பெருத சிறப்பையடைந்தது. என்னுடைய பிதர் தேவதை கரும் ஓய்வில்லாத சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். என் கண் கரும் அவைகளுண்டானதற்குப் பயன்பெற்றன.

விருத்தம்.

கணைத்திடு மேகங் தன்னைக் கண்ணுறுந் தோகை யெர்க்க வனப்புறு மதியங் கண்டே மலருநற் குவளை யொக்கக் கனத்தபொன் புதையல் வாய்ந்த மிடியர்தங் கருத்தை யொக்க மனக்குறை யொழிந்தே வினினேன் மலர்முகங் கண்டபோதே

(சத்தியவாணினோக்கி)

ஜியா, துமதசேன ராசனுடைய கண்ணினுக்குக் கண் னே! எங்கும் நிறைந்த சர்வேசுவரனுடைய அருள் பெற்று நீரீழிவாழ்வாயாக.

(அவன்கையிலிருந்த குடலையின் மலர்கண்டு)

அழகெல்லாம் ஒன்றாக நிறைந்த சமுத்திரமே, அறிவி ஞல் பிரமணையும், அருளிஞல் கேசவணையும், விக்ஞானத்தினால் சம்புவையும் ஒப்பாக உடைய நீயும் எந்தத் தெய்வத்தைப் பூசிக்கின்றூய். எதற்காக இந்த மலர்களைக்கொய்து மலரினும் மிருதுவான உன்கையாலிக்குடலையைத்தாங்குகின்றூய்.

விருத்தம்.

மாசகல் குமரன் போல வனப்பெலாம் மருவி மேலாம் நேசமோட்டருஞு மன்பும் நியமமும் பெருகும் நீதான் வாசிபாய் ப்புரியும் பூசை யின்னதென் றறியேன் மூந்த பூசைநீ புரியப் பூசை புரிந்திடும் பூசையென்னும்.

[சீதிமதி] மன்னவன்மைந்தனுகிய மதாரிஷியே நானும் என்கியாகிய சாவித்திரியும் உம்முடைய தாய்த்தைகளாகிய புனிதர்களுக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்.

(சத்தி) (மனத்துள்). சந்திரிகைக்கு முன்னாக விளக் கிவரும் சந்தியைப்போல இம்மாது என்மனத்துக் கழுதம் போன்ற கண்மணியை அழைத்து வந்திருக்கின்றார்கள். பெண் ஊர்சே, நீ இது செய்ததற்காக உன் தாய்தந்தைகளுக்கு இதோ கோடி தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

(பிரகாசம்) மலர்மங்கைபோன்றமின்னூர்களே. அன்று முதற் சுகமாக இருக்கின்றீர்களா பார்வதியைப் பெற்ற இமய வன் போல உன் சகியாகிய சாவித்திரியைப் புதல்வியாகச் சொன்ட மன்னர் மன்னவன் இப்பாக்கியவான்தானு.

(அசுவபதியைநோக்கி)

இய, உமக்கு வந்தனம், அரசர்களுக்கெல்லாம் ஜிலகம் போன்ற பெருமானே நீர் எவருக்கருள்புரிய இவ்வனத்துக்கு வந்தீர்.

விருத்தம்.

தங்கு நற்றர ளந்தனை வாரியே
துங்க மாம்புன லோடைகள் தூற்றிடத்
தெங்கு சேர்ந்திடு முன்றிரு நாடுவிட
டிங்கு நீவர வென்றவம் செய்தனம்.

(அசுவ) கேளும், தூய்மைகிறைந்த எழிற்கடலே! என தருமைப்புதல்வியாகியசாவித்திரி, உம்மை, இகத்துக்கும் பரத் துக்கும் உதவியான கணவனுக வரித்தாள். அவள் உமது பொருளாகையால் உம்மிடத்தில் அவளை ஒப்புவிக்கவாங்தேன். அவளை நீர் அன்புகூர்ந்து கைக்கொள்ளவேண்டும்.

(சத்திய)

(புளகம் அபிநயித்தழுக்கின்மேல் விரல்வைத்து,

இதென்ன ஆச்சரியம். அகண்டமண்டலாதிபதியாகிய உமது கண்மணியை, ஒன்றுமில்லாது வனத்தில் தவம்புரியும் நான் மழினவியாகக்கொள்ளுதல் நீதியா? நான் அவளை மணம்

செய்தால் உலகம் முழுவதும் ஈகையாதா? கண்ணில்லாத தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடைசெய்வதுதனிற வேறொரு செயலையும் அறியாத நான் அரசன்மகளை விவாகம் செய்யவாமா? சுகமணைத்தும் துறந்த எனக்கு உமது மகள் எப்படிப்பொருந்துவள்?

விருத்தம்.

மெல்லிய மலரிற் சீரா மேனிய ரூமது செல்வி புல்லினி லமர்ந்து நாளும் புரிந்திடுக் கூட தவமுளரன் யான் [ஏக் எல்லையி விவங்தன் சிந்தைக் கிசைவனோ வெளியேன் கேட்போ கில்லையென் ருரையா திட்டே இசைபெருக் கியழு மன்னு

நானிருப்பது காடு, நானுண்ணுதல் காய் கிழங்கு. தந்தை தாய்க்குப் பணிவிடை செய்து சுகம் முழுவதையும் வொறுத்த துறவியா யிருக்கின்றேன். சுகத்திடை பிறந்து சுகத்திடை வேவளர்ந்துவரும் உமது புதல்விக்கு நான் உசிதமான நாயகனால்லேன். நாங்கள் தம்பதியாகயிருக்கில் அவளுக்கும் சுகமில்லை. அவளை விவாகம் செய்வது எனக்கும் நியாயஅன்று. அரசனே, இனி நீர் அவ்விதமான எண்ணாம் கொள்ளல்வேண்டாம்.

(சாவி) (மனத்துள்) என் சுகமே உருவாக அமைந்த எழிற் கட்டே, எனக்கு உம்மையன்றி வேறு என்ன சுகமிருக்கின்றது. ஒருகால் நீர் என்னைக் கைக்கொள்ளாண்டில் என் உடலை விட்டு விடுவதும் ஒரு சுகாதான்.

(நீதி) (தனித்து) சகி, என்னவிருந்தாலும்புருஷர்களுடைய கபடம் அளவற்றது. இந்தச் சத்தியவான் எவ்வளவு வைராக்கியத்தோடு பேசுகின்றார். உன்னையவரன்று பார்த்தது முதல் அவருடலானது உன் கிளைவையே உணவாகக்கொண்டு வளர்ந்தமையால் உன்போதும் இனித்திருக்கின்றது. உன் கீர்த்தியையே அவன் கிளைத்திருப்பதால் அதுயோல் அவன் முகம் வெளுத்திருக்கின்றது. உன்னினைவா விவருறங்கவில்லையென்று அவன் கண்கள் புக்குவின்றனவே.

(அசுவ) மைந்த, நீ அப்படி யுரோப்பது நீதியன்று. உன்.நி ஜீவன்னும் உறுதியால் என் புதல்வி உ.யிர்தரி த்திருக்கிண்ணருள் உண்ணொடும் உன் குணங்களொடுமன்றி வேறொரு பொருளொடும் அவள் மதியாள். சுகமென்பது இத்தன்மை யுடையதென்று என்புதல்வி நன்றாக அறிந்தவள்.

விருத்தம்.

பற்று நல்லர சாட்சியும் பான்மையோ
இற்ற மாதரு மோம்பிடு செல்வமும்
மற்று மாளிகை யுஞ்சம மாகுமா
நற்ற வத்திரு ஏக்கு நவின்றிடாய்.

அன்பே யுருவாக வழைந்த செல்வதே, என் புதல்வியை இப்போதே உமது கையில் ஒப்புவிக்கின்றேன். நீயவளை மணந்து இவ்வுலகின்கண் புரந்தரனும் சசிதேவியும் போல நீங்கள் வாழ்வீகளாக.

(சத்தி) ஐய, நானினி என்ன சொல்லத்தக்கது. நான் ஒன்றுமறியாத சிறுவன்.

விருத்தம்.

வந்திடிம் அமுதம் வேண்டா தொழித்திடிம் மதிய ருண்டோ அந்தமா யனுகும் பூமா தகன்றிட வுதைப்பா ருண்டோ சிந்தையிற் கினிய ளாம்னின் செல்வியை யேற்க வென்றன் தட்டை தாயிசைவ ரொங்கில் தமியனுக் கதுமே ளாமே.

(அசுவ) மைந்த, நீ உளாத்தது மிகவும் குணமாயிருக்கின்ற நூ.

(சத்தி) ஐய, சமீபத்தில்தான் என் தாய்தட்டையுடைய ஆசிரமமிருக்கின்றது. நீர் அங்குவந்துளங்களுடையழூசையைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு உம்முடைய மன அபேஷ்டத்தை அவர்களிடத்திற் சொல்லலாம். அவர்கள் அதை அங்கீரிப்ப ராகில் நீர் இப்போது சொன்ன மொழியை என் கீழ்க்கண்

வகித்து நடக்கின்றேன். சீரும் உமது புதல்கியரும் எங்கள் ஆசிரமத்துக்குச் செல்ல எழுந்தருள்வேண்டும்.

(அசல்) மைந்த, அப்படியே செய்வோம்.

[எல்லாரும் மறைதல்].

நாலாவது அங்கம் முடிடி.

நாலாவது ஐந்தாவது அங்கங்களுக்கு மத்தியில் பிரவேசகம்.

(கத்துரு என்னும் அப்பூரவஸ்திரி தோன்றுதல்).

[கத்துரு] (மனத்துள்) தேவர் கோனுகிய இந்திரனுடைய ஆக்ஞானிப்படி சாவித்திரியிடைய கல்வியாண காலத்தில் அவருக்கும் அவருடைய நாயகனுக்கும் மலர்மழை சொரிந்து ஆசிர்வதிப்பதற்காக எனது அன்பனுகிய விநதசேணன் இப்பூவுலகுக்கு வந்தார். அப்படி வந்து பத்து தினங்களாகியும் அவரின்னம் திரும்பிவர வில்லை. மதனன் புருஷனுகையால் புருஷர்களை வருத்தாமல் மாதர்கள் மேலே மட்டும் அம்புகளையெய்து பாரபட்சம் செய்கிறார்கள். அவரை அரன்கொளுத்தியது போல் உமையவரும் ஒரு தரம் கொளுத்தின ஸ்வேஷமாதர்களிடத்திலும் புருஷர்களிடத்திலும் அந்த மீன்கேதனன் சமமாக நடப்பன். ஜியோ, சீபதைமை நிறைந்த மாதர்கள் என்றைக்கு ஒற்றுமையாக நடக்கப்போகிறார்கள்.

(விநதசேணன் தோன்றல்).

[விநதசே] (மனத்துள்) அட அட அத்தர்மபதியின் அழுகையும் அவர்களின் ஒற்றுமையையும் பார்த்துப்பார்த்து என் மனத்தில் பெருகி ஒடின ஆனந்தவெள்ளத்தில் நான் முழுகையாவற்றையும் மறந்தேன். என் அறிவுக் கழுதம்பேண்ட கத்துருவையும் மறந்தேன்.

[கத்துருவை கோக்கி].

என் கண்ணே! நானில்வளவு காலம் வாராதிருந்ததினால் உள்ள மனம் வருத்தமடைந்ததோ,

[கத்துருவைத் தழுவி].

கண்மணியே, அந்த சானித்திரியடைய மணக்கோலத் தைப் பார்ப்பதற்கு என்னிரண்டு கண்களும் போதாதிருந்தன.

[கத்து] எண்ப, உனக்கு நாலு கண்களுண்டே, இந்தக்கண் களும் உன்னுடையவையல்லவோ. அவைகளையும் நீ கொண்டு போயிருக்கலாமே. கல்லியானம் முடிந்ததா? சானித்திரி யைப் பெற்றவர்களும் மற்றவர்களும் திரும்பித் தங்கள் தேசம் போய்விட்டார்களா?

[விநாக்கே] அன்பே, கல்லியானமுடிந்து எல்லாரும்போய் விட்டார்கள்.

[கத்துரு] நாத, அசுவபதிராசன் மிகவும் ஜிசவரியம்நிறைந் தவனுயிற்றே. மிகவும் ஏழையாகிய சானித்திரிக்கு என்ன நற் கொடைகள் கொடுத்தான்?

[விநாக்கே] கண்ணே, அந்தப் புதுமையை நான் என்னென் நு சொல்வேன். தன்னிராச்சியத்திற் பாதியையும் சானித்திரி யை நிறுத்து அவள் நிறைபோல முப்பது பங்கு நிறையுள்ள கணக்கையும் அசுவபதி கொடுக்கவந்தான். அவைகளை சா னித்திரி கைக்கொள்ளாமல் தன் தந்தையை நோக்கி மிகவும் விந்தையா யுரைத்தாள்.

[கத்துரு] அவள் என்ன சொன்னார்கள்?

[விநாக்கே] அவள் அசுவபதியை நோக்கி என்னை ஈன்றே இத்த ஜியனே.

வெண்பா.

என்னுர் கணவற் கிருப்பதே யென்றேட்டம்
தின்னு தவன்கழிக்கும் தெள்ளாழுதே—துன்னுமுயர்
நல்லுனவு நீயுதவும் நற்கொடைக ளென்னினையை
வெல்லவித மாமோ விளம்பு.

என்று மனங்களித்துச் சொன்னார். அது மட்டுமா தானுடித்திப் பூடைகளையும் தான் அணிந்த ஆபரணங்களையும் அங்கு வந்திருந்த ஏழைகளுக்குத் தானம் செய்துவிட்டுத் தன் கணவரையும் மாமன் மாரமிலையையும்போல மரவுமிலையத்திற் த்திருக்கன்னார். அவனுடைய மாமன் மாரமிக்கு அவனும் அவனுடைய புருஷத்தும் மனங்களித்துச் செய்யும் கைங்கரியங்களை என்னால் உரைப்பதறிது.

வெண்பா.

அம்மைலும் கொண்ட வரசன் மகனும்தான்
செம்மையொடு பெற்றேர் திருவதிமேல்—அம்மாநிதம்
பண்ணும் பணிகாணிற் பற்றியினி வாராதுன்
கண்ணிரண்டு மக்குரையுங் கான்.

[கத்துரு] கேட்கக் கேட்க ஆனந்தமா யிருக்கின்றது. நம் முறைய சிரகத்துக்குச் செல்வோம்.

[விநதசே] இன்னும் அங்கு நடந்த விந்தைகளை உனக்குப் பின்பு உரைப்பேன். நமது மனைக்குப் பேரவோம்.

முறைதல்.

பிரவேசகம் முடிவு.

ஜிந்தாவது அங்கம்.

சத்தியவரன் தோன்றல்.

(சத்தி) (மனத்துள்) எனக்கு அறிவு யிரண்டாகவும் உடது யிரண்டாகவும் இருக்கின்றன போல் தோற்றுகின்றது. எனதாகத தாய்க்குச் செய்வேண்டிய பணிகிடைகளை பீசினால் என் கண்மணியாகிய சாவித்திரி ஒப்புக்கொண்டுவிட்டாள். அட, அட! என்ன ஆச்சரியம்! அந்தப்புரத்திலிருந்து ஜிம்புலன்களின் வழியேசென்று சுகங்களையட்டும்மேலாகக்கொள்ளும் ஆசியிற் பிறகு அந்தப் புண்குறியிலுக்குத் தருமங்களைப்படித் தெரிந்தனவோ. ஜோர்த்தங்களையும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள், சாஸ்திர முறைகளில் அவனுக்குத் தெரியாதது

பதிவிரதா பாரம்மியம்.

5:

ஒன்றையும் காணுமே. கண்கள் தெரியாவிட்டாலும் அவருடைய குணக்களை உரைத்து உரைத்து என அண்ணையும் பிதாவும் அளவற்ற ஆளந்தத்தை அடைகிறார்கள்.

(விருத்தம்.)

குற்றம் சேரிடினுமாயங்தே குணமெனக் கருதுமிருார் பற்றில்லா வறிவுங்கே பகருநல்லரிய நண்பர் பெற்றவர் மனதுவக்கும் பேதைபா மனைவி நான்கும் உற்றிடி னுலகம் மாந்தர்க் கும்பர் நாட்டினு மேலாமே.

(சாவித்திரி தோன்றல்).

(சாவி) என் அன்ப, என் மாமியும் என் மாமனும் இடையிடாது என்னேடு அன்புடன் வசனிக்கிறார்கள். நான் ஒரு நாளும் உணவு சமைத்தறியாதவளாக யிருக்க நானிடுமூலனாவு தேவாமிர்த மென்கிறார்கள். ஞானமும் நீதியும் உருவுடன் வந்தனபோல் விளக்குகின்ற உமது தங்கதயையும் தாயையும் மாமனும் மாமியுமாக அடைய நான் புரிந்த பூஷை எத்தன்மை யுடையதோ.

(சத்தி) ஏவ்கண்ணே பயோநிதியின்கள் உதித்த லட்சமிபோல் ஜிசுவரியும் நிறையும் மன்னன் குலத்திற் பிறந்த நீவறுமை நிறைந்த என் யீட்டிற் புகுந்தனை. உனக்கினிய பொருளிங்கே என்ன இருக்கின்றது. யெளவனம் நிறைந்த சிறிய மாதர்களுக்கு, உடல் நிறைந்த ஆயரணங்களும், பெட்டி நிறைந்த தனமும், ஏவல் புரியும் ஹேலைக்காரர்களும் முக்கியமாக விருப்பமுள்ளவைக எல்லவா.

(சாவி) என் உயிர்க்குயிர் போன்ற அன்பனே! நீ பறியாதது என்ன இருக்கின்றது. ஆயரணத்தைபே மேலாக நினைக்கும் பேதை கணவனுடைய ஜிசுவரியத்தையும், தனத்தைபே மேலாக நினைப்பவள் கணவனுடைய மானத்தையும், ஏவலாட்னை விரும்புகின்றவள் கணவனுடைய சுகத்தையும், அப்கரிசுவின்றாள். ஒரு குலமகளுக்கு ஆயரணங்களி லிச்சையுண்டாகி பிட்டால் அவள் கணவனுக்குப் பிச்சையும் அரிதாகிவிடும்,

அவருக்கு பணத்தில் ஆசையும் திரவியத்தை தானாகவே சொட்டது வாங்குவதில் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகிவிட்டால் அவள் குலடையிலும் கேடுகெட்டவள். அவளை மணம் செப்பதினும் ஒருவன் ஒரு கணிகையை மணம்புரியலாம். அவளை கல்வியானம் செப்த புருஷனும் ஒரு பிணம்போல், ஆவான். ஏவ்வாட்களை விரும்புகின்றவளா புருஷனுக்குப் பணிவிடை செய்யப் போகின்றார்கள்? அவள் தன் சுகத்தையே மேலாக 'நினைத்து கணவனுக்கு உண்ணவும் சோறுதவாத பேயாக இருப்பாள். உன் அன்புதான் எனக்கு ஆபரணங்களாகவும் நீயே எனக்கு குறைவற்ற தனமாகவும், உனக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி யாக முன்னமே புண்ணியங்களைப் புரிந்திருக்கின்ற என் கை முதலிய அவயவங்களே எனக்கு ஏவ்வாட்களாகவும், இருப்ப தால் எனக்கு என்ன குறை யிருக்கின்றது.

(சத்தி) கிளியே என்ன இருந்தாலும் என் விட்டில் சுகல வேலைகளையும் நீயே செய்வது தகுதியா. சர்க்களைப் பாத்தி யில் தேனைப் பாய்வைத்து வளர்த்த கற்பகக் கன்றை மூள் ளால் நிறைந்த தோட்டத்துக்கு வேலையாக வைத்ததுபோல் மஸர்போலும் நுட்பமாகிய உன் அவயவங்களை வனத்தில் வாசம் செய்யுமளனங்களுடையமனைத் தொழிலில்லபயோகிக்கின்றார்கள். உன்னுடைய மெல்லிய சுபாவத்தை அன்று நீதிமதி எனக்குரைக்கவில்லையா.

(யிருத்தம்.)

மீமல்லிய விதமுக்கள் சேர்ந்த மெத்தையி லுளையுன்றெண்டர் வல்லியர் நடத்தும் போதவ்வன்றை தாங்காம லுன்றார் செல்லவெண்ணை துன் மன்றத் செங்கையோ கமலந்தனைப் புல்லவே சிவக்குமென்கில் பூவையுன் மேனியென்னும்.

(சாவி) பாவமிகுதியா ஸமைந்த பெண்பிறவிக்குக் கணவனுடைய விட்டிற் பணிவிடை செய்வதினும் வேறு என்ன தருமமிருக்கின்றது. என்ன கருமத்தினால் நளாயினிக்கு மதுருத் தனே உற்பிறந்தானாகவும், சீந்து இந்திரர்களே ஜிஞ்சு கணவர்களாகவும், சீந்தாவது வேதமென்னும் பாராதம் அயன்மேன்கையைப் புகழும் நாலாகவும் அமைந்தன. १ மேலும்

விருத்தம்.

கொய்யும் நன்மலர் கொள்ளுவ தெப்பயன்
அய்யன் பூசை தனக்குதலாதெனில்
துய்யவும் மனைவேலை தொடாத வென்
பொய்யுமேனி யிருக்கிலென் போயெனும்.

(சத்தி) என் தந்தைதாய்க்குப் பணிவிடைகளையெல்லாம்
நியே புரியின் நானுடலெடுத்ததற்குப் பயன் வேண்டுவதில்லை
ா; அவர்களுக்கு முழுக்காட்டு வதும் உன் வேலை யென்
இருய். அவர்களுடைய பூசை நேரத்திலும் அவர்களுண்ணும்
பொழுதும் அவர்களருகிலிருந்து எல்லாக் கைங்கரியங்களையும்
நியே செய்ய வேண்டுமென்கிறுய்.

விருத்தம்.

நண்ணிய மலராற் கல்லை நுணுக்குதல்போல வென்றன்
நன்மனி யிதழ் நேருந்தன் கையினுற் பணிபணித்தும்
நண்ணுத ஹசிதமாமா பாவையே யெனை யீன்றேரா
நண்ணியே பணியிற் கொஞ்சம் நானுமே செய இணங்காய்.

(சத்தி) (திடுக்கிட்டு) அன்னமே, என் தந்தை என்னை
அழைக்கிறோ. நான் போய் வருகின்றேன்.

(சாவி) (மனதுக்குள்) கீயோ, எனக்கு இப்போது
கிடைத்த மகா பாக்கியமானது இதற்கு முன்னமே கிடைக்க
கில்லையே. நான் புரிவதனைத்தும் புண்ணியமாகவும் நான்
நௌர்வதனைத்தும் ஆனந்தமாகவும் இருக்கின்றனவே. எலக்குக்
கிடைத்திருக்கும் நிலைமையானது உயர்ந்த பரமபதம்போ
லு மிருக்கின்றது.

(விருத்தம்.)

தியென் மரமன் மாமியோ கருணை திதி யெனைக்கொண்ட நா
[யகனேர்
காதிலா வழுதம் தானவர் புரிதல் குறைவிலா நற்றவும் தின
[மும்

சூதுசெய் பொரியின் வினையகற்றிடு மித்தூய நற்சோலை யெம்

[மில்லம்]

ஆதலால் யானிங்குற்ற வாழ்வது போலார் அடைந்தார் சகங்

[தனிலே.

பிராரப்த கருமத்தினு லூலகத்திற் பிறக்கின்றோம். ஒன் றுமறியாத குழந்தை ஒன்றைச் செய்யுமாறு உணக்குப் பழுமும் தேனும் சர்க்கரையும் தருகிறேனென்று ஒருவர் பொய்யாக உரைக்கும்போது அக்குழந்தைக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாகி ஏனைதை அக்குழந்தை செய்வதும் அது ஒன்றைச் செய்யாதிருக்குமாறு ஓதோ புவிவருகிறதென்று பொய்யாக வுரைக்கும்போது அக்குழந்தைக்கு பயத்தினால் துக்கமேவிட்டு தடுத்ததை அது செய்யாதிருப்பதும், நம்மால் பார்க்கப்படுகின்றன. அவ்விதமாகவே அவிவேகிகளாகிய மானிடர்களுக்கு அவர்களுடைய இந்திரியங்கள் உண்மையில்லாதவைகளை உண்மை யுள்ளவைபோற் காட்டி விணுகச் சுகம் போலவும் துக்கம்போலவும் பொய்யான தோற்றங்களை உண்டுபண்ணுகின்றன. பொய் வசனமென்று குழந்தை அறியாதது போல இந்திரியங்களின் மோசத்தை அவிவேகிகள் அறிகிறதில்லை. அந்த மோசத்தினு லைமயும் விகாரங்களல்லவோ நம்மைச்சுக்களாகவும் துக்கிகளாகவும் இருக்கும்படி பேதம்செய்தன. அந்த விகாரங்களுக்குக் காரணமாகிய இந்திரியங்களை ஒடுக்குவதுதான் மானிடப் பிறவிக்குப் பயன். அந்தப் பயனை நான் அங்குமிங்கும் தேடி த்திரியாமலும் பிரச்சனை நாடி வேண்டுவதின்றியும் என் அகத்திலேயே நான் அடைகின்றேன்.

(சத்தியவான் தோன்றல்).

(சத்தி) [சாவித்திரியைத் தழுவி].

அன்னமே, தினமும்போல நான் காடு சென்று என்றந்தையின் பூசைக்கு வேண்டிய மலர்களும் தழைகளும் நாம் உண்ணுதற்கினிய கந்தமூலப்பலங்களும் கொண்டுவருவேன். நீ இந்தே யிருந்து உன் மாமன் மாமியர்களைப் பார்த்துக்கொள்.

(சாவி) என் உயிர்க்குயிரோ? என்மனமும் என் கண்களும் உன் கூடவே வந்துவிடுகின்றனவே, கானிக்கே சமூப்ததி செய்கின்றவள்போலிருக்கின்றேன் நிபோப் சீக்கிரம் வரவேண்டும்.

(சத்தி) தாமகமன் றியில் வந்துவிடுவேன்.

[மறைதல்]

(சாவி) (அவன் செல்லும் வழிநோக்க அஞ்சலிசெய்து)

(மனதுக்குள்) [வெண்பா]

மாந்தர்க் கருஞும் வனதேவதைகா ளன்
காந்தன் வருகுவன் கானகத்தில்—சாந்தநிறை
நல்லமுகளைத் தீதுநாடாதுயிர் காக்க
நில்லு மவன் மருங்கீ நீர்.

(அங்குவரும் கிளியை முத்தமிட்டு) கிளியே, நானும் என் கணவனும் இரவில் பேசிக்கொள்ளும் வசனங்களை கூசா மல் என் மாயன் மாமியோர் முன்னர் புகலுகின்றூயே! உன் வாய்க் கொழுப்பை என்னவென்று உரைப்பேன்.

[கிளி பறந்து தூரநின்று]

(கிளி) [வெண்பா]

தெள்ளமுதையன்பு சிறிதே தனுமின் றியெனைக் களாமதன் கையிற்காட்டினும்—ஒள்ளுமுயர் உனகையான் மாண்டாலுண்டேகதி மாற்றுன் தன்கையான் மாண்டிடல் தாழ்வே.

(சாவி) [கிளியைப்பிடித்து அதன்வாயை மூடி] (மனது) ஜிதென்ன அநியாயம் அன்று இரவில் நான் கொஞ்சம் ஜூட்டினால்என் நாயகளை விட்டுப் பிரிந்து கோயித்திருந்தபோது, வன்எனக்குச் சமாதானமாகும்படியாக உரைத்த அன்பான சனங்களை வாய்ப்பழுகி நியுரைக்கின்றூயே? நல்லவேளை அதை வாங்கொருவரும் கேட்கவில்லை.

[சத்தியவரன் தோன்றல்]

(சத்திய) கண்மணிடைய நான் அந்த வசனங்களைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் வந்தேன் நீ அந்தக்கிளியின் வாயை விட்டு விடு, நீ பின்தியுரைத்த தேன்போன்ற மொழிகளையும் சொல்லி டும்.

(சாவி) [அவன் கொண்டுவந்த மலர்களையும் கணிகளையும் வாங்கிக்கொண்டு] அன்ப நான் இவைகளைப் பூசைமனையிற் கொண்டுபோய் வைக்கிறேன்.

[மறைதல்]

(சத்திய) [மனதுக்குள்] இம்மடக்கொடி யென்னைப்பவ நோயிலிருந்து விடுவிக்கவந்த அவடதமா? கர்மழியாகிய இவ்வுலகத்தினின் றபரமடத்துக்குநானே றவதற்காகவமைந்த ஏனியா.

(விருத்தம்)

அன்பு கூர்ந்திடலி வானை அறமியற்றிட வில்லாள் துன்பு போக்குவதிற் ரெய்வம் தோன்றும் நன்மதியில் வாணி இன்ப மீயந்திடலில்மேலா மிரதியுமிவளா மென்கில் முன்புயான்புரிந்த தென்னும் மொழிந்திட வறிகிடேனே.

எல்லாக் குணங்களும் பொருந்தியமடக்கொடி. ஒருவனுக்கு இல்லாக வழைந்தால் நல்லறங்களைச் செய்வதினால் பூவு லகத்திலும், சுகத்தை மேலாக அனுபவிப்பதால் சுவர்க்கலோ கத்திலும், வைராக்கியம் யிருந்து பரம்பொருளின் சுவரூபமின் எதென்று தோன்றுவதால் பிரமலோகத்திலும், அவன் ஒரோ சமயத்திலிருந்து கொண்டிருக்கிறான். ஆவனிடத்தில் லோகோ பகாரத்தை யுடைய இல்லறமும், அறத்தின் பலப்பிராப்த தியாகிய சுவர்க்காலுபோகமும், வினையொழிந்த நிலையாகிய பிரமலோக பதனியும் கலந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் இல்லறத்துக்குரிய பந்தமாவது சுவர்க்க போகத்துக்குரிய

பதிவிரதாபாரம்மியம்

டாரிமாணமாவது அவனிடத்திலிருது. தூறவியாயிருப்பவன்உலக வாழ்க்கையினின் றும் பொருளினின் றும் விலகியிருப்பான் ஆனால் உத்தம சாயகியையுடைய கிரகஸ்தனுனவன் பரம்பா. ரூன் போலவே பற்றந்தி எல்லூ வாழ்க்கையிலும் பொருளி றும் தாமரை யிலையின் தண்ணீரொனக் கலந்திருப்பான். இவன் துறவியிலும் மேலானவன். நான் சாவித்திரியை மணம் புரிந்து பதித்தே மாதங்களும் சில நாள்களும் ஆகிவிட்டன இந்த மத்திய காலத்தில் நானும் என்னை யீன்றேர்களும் அவளாலடைந்த சொக்கியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் இவ்வித மென்று சொல்லுவதறிது. அவளென்ன காரணத்தினாலோ நேற்றும் இன்றும் உபவாசமா யிருப்பதுடன் வழக்கத்துக்கு அதிகமான காலம் தியானத்திலு மிருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் ஆனால் அது ஆச்சரியமில்லை. நல்லகுலத்திற் பிறந்த மங்கைக்கு விவேகம் மட்டும் இருந்துவிட்டால் அவளுகொப்பதெல்லாம் நீதியாகவும் அவள் செய்வதெல்லாம் தபசாகவுமே யிருக்கும்

(வெண்பா.)

சாந்தம் பொருமை தயை மெல்லவே புகலல்
காந்தன் மிசைதீராக் காதலோடு—நேர்ந்த துகைக்
கொண்டீடு மகிழுங் குலமகளினைச் சிறிது
கண்டாலும் போமே களி.

என்றந்த பூசைபுரியும் காலமிது வாகையால் கான் அவர் பக்கத்திலிருந்து பணிவிடை செய்யவேண்டும். என்கண்மளியாகிய சாவித்திரி உபவாசத்தினால் மேனி வாடியிருக்கிறபடியால் என்றந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களோப் பெரும்பாலும் நானே புரியவேண்டும்.

[மறைதல்].

இந்தாவது அங்கம் முடிவு.

ஆருவது அங்கம்.

(சாவித்திரி தோன்றல்)

(சாவி) (மனவருத்தம் அபிநயித்து).

இந்த உலகத்தின் வாழ்வு அவ்வளவுதான்.

(விருத்தம்.)

மாணிடப்பிறவி நீர்மேல் வருகுமோர் குமிழி போலாம்
ஊனுடலிளமை வாழ்க்கை உருதியில்லாத காலை
வானருஞ் செல்வந்தோன்றி மறைந்திடு மின்னலோக்க
எணிவை சிறிதுமெண்ணு தெங்குவார் ஞாலத்தோரோ.

நாரத மகாமுனிவ ரூறைத்த காலமானது வந்துவிட்டது.
இன்றுதான் அவருறைத்த கடைசி நாள். அவர் சொன்ன
போது பதினேரு மாதங்களிருக்கின்றன வென்று தெரியக்
கொண்டேன். அவைகள் சடிதியிற் கழிந்தன. அம்முனிவ
ரொருவர் றுஹத்தருளி யிருந்தாலும் என் மனசு சஞ்சலப்
படுகின்றதே, ஜியோ நானென்ன செய்வேன். பெரும்பாக்கி
யம் பெற்றிழப்பவஜாக் காட்டிலும் பெறுதவர்கள் மேத்த
சகிகள்.

(விருத்தம்).

மகனிலார் நல்லோர்வாய்ந்த மகனினை யிழப்பர் தம்மின்
தகுபொரு ளொழிந்திட்டாரின் றளர்ந்திடும் மிடியர் மேலாம்
நிகரிலாக் குணமமைந்த நேயஞேழின்னுள் வாழ்ந்திட்
டிகமதி லவன்பிரிந்தே மென்றுநா னிருப்பனம்மா.

இன்று வரும் கொடியவிபத்தை நினை நினைக்க என்மனம்
பதருகின்றதே, அதைக்கேட்டால் எங்கணவலுடைய சிந்தை
வருந்து மாகையால் அதொன் அவனுக் குரோக்கை வில்லை.

அதையும் மாயன் மாமிமரும் அறிபார்கள். அதையும் ஆசிரியர்கள் நால் என் கணவருடன் காலத் தின்று வரும்போது குச்சிகள் வேண்டு மென்று கால் கேட்டுவாந்தார் என்று கால மல்லாமல் தீங்க சமங்களிபரா வரும்போது வேண்டு அமிர்த மழை பெருமிக்கத்துபோல் ஆசிரியர்கள் அவர்களுடைய ஆசிரியர்வாதமும் காரதமாக முனிவருடைய ஏருளை விரைந்த கிரமும் என் அன்பனுடைப உயிகாக்காக்கவே.

(ஆகாசத்தைப்பார்த்து)

இப்போது ஒன்பது காழிகை ஆகின்றது. இன்னுமிரண்டு காழிகைக்குப்பின் இன்னது வருமென்று தெரியவில்லைபே.

(யிருத்தம்)

ஏருமிக் கண்டபா வழுதொயன் பெறவென் ரூபனினுலம்கை [யா எதனைச்

க்குடன் வெகுநாட்ட பருகிபே மகிழச் செய்வனோ வென்னரும் [வினையின்

வரினு வினிபா காதெனக் கென்றே கொள்வனோ வென்கரம் [இன்று

சுருமென் நோன்பும் நல்குமேர பயனக் கெல்வியின் திருவூடு [மறியேன்.

(இருகண்களிலும் ஜலம் பெருக விற்கின்றன்)

(சத்தியவான் தோன்றல் புஷ்பக்குடலையுடன்)

(சத்தி) [சாவித்திரியை நோக்கி]

[மனத்துள்] என் கண்மனி என் இப்படி வருக்குதில் நானோ தெரியவில்லை. மூன்று கால் உபவாசந்தால் மாயன் மூத்து மெயிக்கிருக்கிறது. என்ன காரதந்தினால் உபவாசந்தி அதையுடிக்கிறுபென்று கேட்டால் பெற்றாம் உத்திரவு நீணமாக்கிகள்று சொல்லுகிறேன். அவன் கால் மனம்புதிருப்பது அதைப்பாத நான்கை காத இருக்கிறேன்.

பதினிருப்புமியம்.

[சீர்காசம்] மயிலே நீ ஏன் வருக்குகிறீய.. நீ அண்ணீ
விடுவதற்கு முக்காங்தமென்ன?

வெண்பா.

அன்னமே என்றந்தை யன்னை வெசுண்டறியார்
உன்ன நிவை நோக வுாத்தேதனே—என்னுயிரே
சற்றும்நீ வாடிற் சகியா வனவுயிர்கள்
நற்றிருவும் நொந்திவொளே.

[சாவி] என் அன்பே, இரவில் தனிவழிடப்பவர்கள் தங்கள் மடியிலிருக்கும் தனத்தின்மேல் வைத்திருக்கும் கருங்கினால் கவலைகொள்ளுதல்போல் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற ஒப்பற்ற நிதியாகிய நீ எந்நாளும் உயிர்பொருந்தி யிருக்கவேண்டுமே என்கிறவல்லியினுல்சிலசமயங்களில் என் மனம்வாட்ட மடைகிறது. அது ஒன்றுதவிர நான் சிற்றைப்பட்டுவதற்கு வேறு என்ன காரணமிருக்கின்றது?

[சத்தியவான்] உன்னை மனைவியாக அடைந்த எனக்கு என்னகுறையிருக்கிறது. என தந்தையும் தாயும் உன்னுடன் ஏதோ வசனித்து உன்னை முத்தமிட்டு அனுப்பினார்களே அதென்ன?

[சாவி] நேய, நான் இன்று காலையில் செய்த பணிவிடை களினால் அவ்விருவாகளும் மிகவும் சந்தோஷித்து கண்மன்யே உனக்கு நாங்கள் என்னகைம்மாறு அளிப்போமென்று உரைத்தாகள். கருணை கிதிகளே! நீங்கள் என்னைப் பார்க்கவுப் பங்கள் புதல்வன நிறைந்த ஆயுள்பொருந்தி யிருக்கவும் நான் பெற்றால் அதுவே நான் செய்யும் பணிவிடைகளுக்குப் பல்லகும்என்றேன். அதைக்கேட்டுலக்தோஷித்து நீவேண்டிய வகுமொன்றுகள் என்று அவர்கள் புகன்றார்கள்.

[சத்தி] நீ கேட்ட வரமென்ன?

[சாவி] இன்றான்காலையுடைய நாள்வாட்டுக்குக்கொன்று விளைதூரிலிருப்புதையில் புதைப்பட்டு வாட்டின் போது

சூத்தியல்

— சூத்தியலுள்ளது கி. தீர்த்த சமங்களியாய் வரமுடியுமென்று நிதியம் நிறைந்த அவர்களுடைய வாயினால் எனக்கு ஆசிரியர்கள் என்னை முத்தமிட்டனுப்பினர்கள்.

(சத்திய) என் கண்ணே, மூன்றாவாசத்தால் ஓடல் தளர்த்திருக்கின்றது. வெப்பையான் மிகவும் கொடு மயாய்க் காய்கிறான். மார்க்கழும் மிகுந்த சங்கடமுள்ளதா இருக்கின்றது. நீ காட்டுக்கு எப்படி வரமுடியும்.

(சாவி) பெரியோர்கள் கொடுத்த வரத்தை என் சிர மேல் வகித்திருக்கின்றேன். அநத வரம் கொடுக்கும்படி என்னையும் யாசிக்கின்றேன். நான் இந்நாள்வரையில கேட்ட த இல்லையென்று நீ மறுத்துண்டோ?

(விருத்தம்)

கடுமென் றவுமே குணமே யெனார்
வாடுநல் அயிருக் குயிழே யினி
தோடுநீ வினவா தொருகா ரணம
நாடுமில் வரமொன்று நயநதிடாய்.

(என்று சத்தியவானைத் தழுவுகின்றார்கள்)

(சத்தியவான்) என் கண்மணி, நீ ஒன்றைக்கேட்டு நான் ஏத மறுத்தால் அதற்கு மேலான கொடுமை என்ன இருக்கிறது. உன் மனப்படியே ஆகடும். நாம் போகலாம் கதான் மார்க்கம்.

(இருவரும் மார்க்கம் அபிநயித்து)

(சாவி) நீ செல்லும் காடு இன்னம் எவ்வளவு தூரத்திற்கின்றது?

(சத்தி) இன்னும் கொஞ்சம் நூராண் இருக்கின்றது. கால் தடுமாறுமல் கடக்கவேண்டும்.

[மூன்றாவாசத்துப்பார்த்த விஷயங்கள்]

(சத்திய) கண்ணே. என் இப்படித் திடுக்கிடுவின்றுய்.

(சாவி) (புன் சிரிப்புடன்)

அன்ப! நாயகனும் நாயகியுமாகிய அந்த அன்னங்கள் விளையாடுகையில் ஆண் அன்னம் மரத்திலிருஞ்து தவறிக்கீழே விழுந்தது. ஐயோ என்று திடுக்கிட்டேன். உடனே அதுமறுபடியும் பறந்து அன்னப்பேட்டுடன் கூடிவிளையாடுகின்றது.

நாயக! அதுநல்ல சகுனந்தானே?

(சத்தி) என்சிந்தைக்கு அமுதம்போன்றாகுயிலே! நீவருந்தியபடியால் அந்த ஆண் அன்னத்துக்கு அருகில் வந்த யமதேவன் அதை விட்டு விட்டுப்போனான் போலு மிருக்கின்றது. இதோபார் வேறொரு புதுமையை.

(விருத்தம்)

வஞ்சியாங் கிளை ஊடலாற் பதியைமருவிடா தேகவப் [பதியாம்

கொஞ்சகற் கிளிடூங் கனியனித் தவளைக் கூவிடுங் கா [லொரு வேடன்

அஞ்சமோர் கணைதூ விடவும்கா யகனை அனுகியே பின் [அடலாது

கொஞ்சமாப் விலகிச் சென்றதவ் விளையின் கூடிவே தழு [ஏகின் ரணவே.

(சாவி) [மனத்துள்] என் கணவனும் அப்படியே உயிர்பொருந்தி என்னுடன் வாழ்வனே

(எண்ணீருடன் சத்தியவாளைத்தழுவு கின்றான்)

(பிரகாசம்) அன்ப. இவ்வுலகத்தில் மாஷ்டர்கள் சுகம்பெறுவதற்கு எத்தனை இடையூறுகளிருக்கின்றன.

(சத்தி) கண்ணே. இதுதான் நான்கினங்கோதாமும் ஈருகின்ற காடு.

6-வது அங்கம்

—

(சாவி) இதுதானு? மரங்கள் விரைந்த சேஷலீபினுஸ் எங்கும் அலங்காரமாக விருக்கின்றது. நேய, இப்போது நாழிகை என்ன இருக்குப்?

(சத்தி) இப்போது பதினேருநாழிகையாகின்றது.

(சாவி) ஆ! ஆதென்ன மரம்! மிகவும் அழைகப் பூத்திருக்கின்றது.

(சத்தி) குயிலே, அது இரசால விருட்சம். அது இப்போதுதான் மலர்விடுகின்றது. இன்னுமிரண்டு மாதங்களுக்குள் மிகவும் சுவையுள்ளகணிகளைப்பயக்கும். தினந்தோறும் அந்தக்கணிகளைக் கொண்டது உனக்கு அளிப்பேன்.

(சாவி) [மனத்துள்] இன்னும் ஒரு கணத்துக்குள் நடக்கப்போகின்றதை என்கணவன் அறியாம விரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் ஆவதை என்னுகிறேன்.

(கவித்துறை)

இன்றே இமைப்பொழுதோகணமோ இரவோபகலே
என்றே உறக்கையிலோ வணவுண்கையிலோ யிசைந்து
மென்றே ஒன்மருவையிலோ வுயிர்போகவிடுமதற்குள்
சென்றே ஒடிபெத்தனையோவிதம்கோடித்திடுமூள்ளமே

(பிரகாசம்) அந்த மலர்கள் மிகவும் செவ்வையா யிருக்கின்றன.

[சத்திய] (அந்த மாதத்தின் மேற் கொஞ்சமேறி மலர்கள் கொய்கின்றன. உடனே கீழே இறங்கி) என் உயிர்க்குபியோ எனக்குத் தலைவளி மிகுதியா யிருக்கின்றது.

(தலையிற்கைவைத்து)

மரத்தின் மேலே சரிய நிறமுள்ளவர்களாக மூன்று பேர்களைப் பார்த்தேன். தலைவளி மிகுதியால் என் கணத்துக் கொன்றும் புலப்படவில்லை. கான் இந்த மரத்தடியிற் கொஞ்சம் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

[சாவித்திரி] இமே உட்கார்க்கு கொண்டு தன் மட்டுமேல் சுத்தியங்களைப் படுத்தும்படி செய்து]

அந்திப்பு உள்கென்ன செய்கின்றது?

[சத்தியவானுக்கு மபக்கம்மேலர்கி உத்தாம் சொல்லாததுகண்டு] ஜியோ, நானினி என்ன செய்யப்போகிறேன்.

[கண்மூடி தியானித்து]

[விருத்தம்]

கண்டார்க்குஞ்சோல்லுதவாக் கருணை மேவுங்
கடலே ஞானிக்கிணிய கண்ணே மாயை
விண்டாராக்கு நலலுறவே மஹையா மிலவின்
மெய்விளக்கே சனகாதி மேலோர் நாளும்
தொண்டாடிச் சென்னிபுனை மணியே வானேரு
குலத்துயாதே வெகருணைக் குன்றே ஆலம்
உண்டான்சிர நைக்கிணிகற கண்டேதேனே
உன்னருளா லெங்கணவன னுப்ப வேண்டும்.

எசுசமயத் தோர்களுமிபுவியில் நாடி
ஏங்கடவு ஞான்குலத்தே வென்று பேதித்
திசசையொடு ஓராற்றுமொரு விருடே தொண்டார்க்
கிணடவழி காட்டிடுமநற் றுணையே பொலைத
துசசமெனும் பாசமொழிக் திட்ட பேர்க்குத
துரியசகக் கனிப்பழுக்துச் சோரிந தனிக்கும்
உச்சிதமாங் கறபக்கே அருடே அன்றே
உன்அருளா லெங்கணவ னுப்பவேண்டும்.

(மரத்தை நியிர்ந்துபார்த்து).

விருத்தம்

கற்பை யேதுனை கொண்டவள் நானெனில்
நற்றலன்மிக மூவசை நல்குமேல்
நிற்பதென்கிலு யங்க்கிடு நன்னெறி
முற்பட்டுமிருந்தவர் மூவரும்.

[மூவர்தோன்றல்]

[நீலன்] அடே கால, அட தாதா, இதோ சத்தியவான்
இறக்கிறுன். உலகத்தார்சிப்பியைத்தன்னிமுத்துகளைக் கொள்

விடுதலை அங்கம்

வதுபோல அவனுடலை மன்றொள்ளும்படி அகற்றிவிட்டு அதற்குள்ளடங்கி நிற்கும் உயிரைக் கைப்பற்றுவங்கள்.

[மூலரும் சத்தியவாணை அனுகல்]

[காலன்] அட, இதென்ன, இந்த மாதினிடமிருந்து அக்கினியானது வெள்ளயபோல் பெருகவருகின்றது. என்னுடலிற்பாதி கருகிவிட்டதே.

[தூதன்] நானிங்கு நிற்கவேமாட்டேன். சத்தியவானுயிரா நாம் கொண்டுபோக முடியாது. சில சமயங்களில் சித்திரபுத்திரன் பொய்க்கணக்கை பெழுதிவிடுகிறான். அதை நம்பி வந்து நாம் சீர்குலைய வேண்டியிருக்கிறது.

[நீலன்] நண்பாகச்சு, ஏதோ நமக்கு கஷ்டகாலம் வந்திருக்கின்றது. நாம் அதை மாதின் முன் தோன்றி சத்தியவானுயிரா நமது கையிலொப்புவிக்கும்படி அவனை கேட்போம் சமாதானமாக நமது வேலையை முடித்துக்கொள்ளாத டட்சத்திலை மிகுந்த கேடு விளையும் பீபாளிருக்கிறது.

மூலரும் சாவித்திரியின் மூன் நிற்கின்றார்கள்

(சாவித்திரி) [ஒருக்கயினால் சத்தியவாணை இருக்கட்டிக்கொண்டு]

நீங்கள் யாவர்? உங்களைக் கண்டவுடன் என் கணவதுக்குத் தலைவலி டுண்டாகி மயங்கிப் படுத்திருக்கிறார். அதற்கு என்ன காரணம்?

[காலன்] அம்ம?

விருத்தம்

பாரினிற் கரும நூலின் டான்மையாற் பிறந்தே சாகுவாரி யற் றிடும் வினைக்கிப் பலனளித் திடுவா ஜென் றுக்குமோர் குலிவ ஞைன கொண்டவுமிழர்கள் நாங்கள் ஆரிவ னுனக்குத்தூரத் தகலுவா பிவனை விட்டே.

(சாவி) [வந்தனம் செய்து]

ஏன் கணவதுடைய உயிர்போகில் என்னுயிர் நிர்காலை என்மேற் கருணைக்கார்த்து என்கணவனைவிட்டு விடுக்கள்.

(ஈஸ்) பேதமை சிறந்த மாதே கேள்.

வெண்பா

எத்தனைபேரோசனவ ஸிவ்வுலகி லேயுனக்கே
எத்தனைபேரோவுனைமுன் ஸீன்றவர்கள்—நித்தம்
உடுத்தியே நீங்கும் உடைபோல ஸீயிங்
கெடுத்தவுட லுக்கிலையே யென்.

பெண்ணே, உன் கணவனென்று நீ ஆசைகொண்டது
அந்த உடலை. அதை நாங்கள் கொண்டுபோகிறதில்லை. அது
தான் ஆசி அழிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அதை நீதேயவைத்
துக்கொள். அதற்குள்ளாடங்கியிருந்த சேதனன் என்றும் பிற
வாதவன், என்று மிறவாதவன், அவன் எத்தனை உடல்களோ
யோ எடுத்தவன், எத்தனை பேர்களோயோ மனம் புரிந்தவன்.
ஒரு இடத்தில்கூடிச் சற்றுதாரம் சென்று பிறகு பிரிந்து போ
கும் வழிப்போக்கினர் போல் ஒவ்வொருவருடனும் சேர்ந்தும்
பிரிந்தும் செல்லுகிறார்கள். அவனுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்
பந்தம்?

(சாவி) எமதாத்தோ! நீங்களறியீர்களா? ஒரு முறையில்
அவனுயிர்க்கும் என்னுயிர்க்கும் பேதமில்லை இரண்டு உயிர்க
ரும் ஒரு பொருளினுடைய தோற்றங்களாகையால் அவ்விர
ண்டும் ஒன்றாகமதிக்கப்படவேண்டும். அப்படியாகில் என்னுயிர
ஞாயும்கொண்டுபோங்கள். ஒருயிர்தான் கொண்டுபோவோ
மென்று நீங்கள் சொன்னால் என் கணவனுயிருக்குச் சமான
மாகிய வென்னுயிரைத்தருகின்றேன். அவனுயிரை விட்டுவிடுத்
கள் மற்றொரு முறையில், என்கணவனுயிர் அவனுடலையும் ஆவ்
வடனின் ஒரு அங்கமாகிய என்னுடலையும் அபிமானித்து அவ்
யிரண்டு உடல்களையும் வாழ்வித்துவந்தபடியால் என்றாலும் கு
ஆதாரமாகிய என் கணவனுயிரை நான் விடமடிட்டேன். என்
ஆயிரையும் சேர்த்துக்கொண்டுபோனால் நீங்கள் நாடிவந்தார
கியம் பயன்பெறும்.

[காலன்] அம்ம. எங்கள் ஏற்பாட்டையீரியாய். அரும் பாயினும், பூவாயினும், "காயாயினும், கணியாயினும்," அதின் காம்பு கைந்தாலோழியக் கிழேழிமுமாட்டாது. அதுபோல் பாலியம், கெள்மார்ம், யெளவனம், வார்த்தகம், என்னும் நான்கு தசைகளால் போதிக்கீப்படும் தேவைகளுக்கு பிரைர புத்தகருமேகாம்ப்டி போலாகி இப்புவனமாகிய மரத்துடன் சம்பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது, அந்த பிராரப்த்த கருமம் கைந்தாலோழிய அந்தச் சம்பந்தம் ஒழியாது, உன் பிராரப்த்த கருமம் ஒழியவில்லை, உன் உயிர் எங்கள் கைக்குவராது, சத்திய வானுக்கு இந்த ஜன்மத்துக்குரிய பிராரப்த்த கருமம் தீர்ந்துவிட்டது, ஆதலால் அவனுயினா மட்டும் நாங்கள் கொண்டுபோகவேண்டும்.

(சாவித்திரி) தேவர் நாடாகிய தென்புலவாசிகளாகயிருந்தும் நீங்கள் உண்மையை அறியவில்லை, மூவகைக் கருமங்களில் கல்லொழுக்கத்தால் சஞ்சிதமும் ஆகாம்மியமும் விளக்கிற படும் அந்துபோல எறிந்து போகின்றன. வினையின்பயனை வேண்டாதவர்கள் பிராரப்த்தகருமத்தை காலிற்றரிக்கும் பாதரட்சை போல் தங்களுக்கு வேண்டுமாறுதரித்து வேண்டாதபோது அகற்றுகிறார்கள், அவர்களிடத்தில் உங்களுக்கு வேலையுண்டோ

(காலன்) அப்பா, இவள் மெத்தப் படித்தவளாகயிருக்கிறார்கள், இவள் சொல்லுவது நமக்குப் புலப்பட்டால், நாமேன் இந்தத்தொழில் செய்கின்றோம். இவ்விதமாகப் பேசித்தார் னே அந்த மார்க்கண்டன் நம்மையும் நமதரசனையும் சீரழிய வைத்தான். இவள் அவன் தங்கைபோற்றுனிருக்கிறது. ஏதோ நமக்கெல்லாம் மறுபடியும் கேடுகாலம் வந்திருக்கிறது ஒரு தரம் பட்டது போதாதா, நமக்கு வேறுமிழுப்பையும் கட்ட வேணும், காம் இவள்கையாற் சாகாமல் இங்கு ஈடுந்ததை நமது எஜுமானனிடத்திற் தெரிவித்து விடுவோம்.

(லீண்) அப்படிச் செய்வதுதான் உசிதம்.

(தான்) சித்திரபுத்திரன் கணக்கு சரியாவிருந்தால் இப்படி வருமா, அவன்கொடுக்கும் வரியேட்டை வைத்துக் கொண்டு உயிர் தண்டப்போன்ற நமக்கு அவமானம்தான் கிடைக்கிறது. கணக்கள் பிரட்டஞாகயிருந்தால் உயிர்களில் ஒன்றுவது கைக்குவரமாட்டாது எந்தச் சிமைக்குப்போன ஓம் அவன் பிரட்டுத்தானே தலைசற்றுகிறது. நாம் மரியா தொயாய்ச்சிகல்வோம்.

[முவரும் மறைதல்]

(சாஹித்திரி மனதுக்குள்) (முகத்தைப்பார்த்து) உயிரிருக்கின்றது. ஆனால் மயக்கம் தீரவில்லை என் அம்மணியின் திருவுளம் எப்படியோ.

[விருத்தம்]

கம்புமடியார்க்கருள் புரியும் நன்மையிலையோ வுன்னிடம்வேண் இம்பை யணிவோன் முப்புரத் தேர்த்துஞ்சுவகை செய்திட்ட சம்புவவன்றன் மருங்கிலகத்தானேயமர்ந்தபரஞ்சோதி[பிரான் வம்பு புரியாதெனைக் காக்கவருவாயருளத் தருணமிதே.

ஃயோ. ஏதோ பயங்கரமாய் இருஞுகின்றதே. காற்று ம் ஊழிகாலத்து வாதம்போல் மிகவும் பலமாய் விசுகின்றது. எங்கோகடல் பிரண்டுவருவதுபோல் ஒனிகேட்கப்படுகின்றது. ‘அங்குமிங்கும் நெருப்புப்பொரிகளையும் பார்க்கின்றேன். ஒருக் கால் அந்தயமதேவனே வருகின்றுனே. கருணைதியாகிய நா ரத மகாமுசிவருபடைத்திருக்கும் மூவெழுத்தின் பலம் எனக் கிருப்பதால் ஆயிரம் யமன்வந்தாலும் நான் அஞ்சவேண்டுவ ஜில்லை, வருவது வரட்டும்.

(சத்தியவானுடல் துடிப்பதுகண்டு)

(இருக்கயாலும் அவனை இருக்கட்டிக்கொண்டு)

அம்மணி:

(விருத்தம்)

பீ-வது அங்கம்!

அல்லல் மிஞ்ச கொடுந்துயரத்திலிப்
புல்லள் வீழ்ந்து புலம்பிடவும்முறை
சொல்விடாம விருந்திடலேன் துணை
இலக்கிலே நெது மின்றநூன் செய்வையே.

(யமன் தோன்றல்)

(யமன்) [மனது] இது என்ன ஆச்சரியம் இந்தச் சிறு
பெண் என் தூதர்களைவிரட்டிவிட்டாள். நான் வந்து சத்தியவா
ஞடலீப் பலஸாரு பிரட்டியும் கசக்கியும் பார்த்தேன், அவள்
அவளைக் கையா விருக்கக்ட்டிக் கொண்டிருப்பதால் அவன்
உயிர் என் கைக்கு வரவில்லை. உயர்ந்த பதிவிரதைகளின் மகிழ்ச்சை
மீத் அத்தன்மை யிடையது. அவளிருப்பது உமைபோலும்,
அஶசவது மலர்மங்கை போலும், உளைப்பது சரஸ்பதிபோலும்
மிருக்கிறது. அவளைப் பார்த்தவுடன் என்னுடைய கோபமா
னது முற்றிலும் அடங்கி எனக்கு இயற்கையில்லாத சாந்தம்
மேலிட்டிருக்கின்றது.

[சாவித்திரியைச் சுற்றிவந்து.]

விருத்தம்.

ஓது நான் மறையுஞ் சிறிதுன்னிடேன்
மாதவன் முதலோடு மஞ்சிடேன்
நீதிபாய்ப் புவிமேல் நிலைன் நிடும்
மாதர்கற்பு வணங்குமென் நெய்வலேம்.

(சாவித்திரிக்கு முன் தோன்றி)

(ஒண்ணே) அநாதியாயுள்ள காலசக்கிரத்தின் வளியை
யுன்னாற் றடுக்க முடியாது. எந்தத் தெய்வத்தின் பலகும்
அதற்குமுன் நில்லாது.

ஆயுள் ஒழிந்த சத்தியவாணை விட்டுவிட்டு நீ யுன் அம்
போப்ஸ்சேர்வையாக.

(யமனைத் தலையால் வணக்கி.)

(சாவி) தர்ம சொருபியாயுள்ள பகவானே! என்னுடல் பொருள், ஆவி என்னும் இவை மூன்றையும் உமக்கே அப்ப ணம் செய்தேன், என்னைக்காப்பாற்றி அருளவேண்டும், ஆனால் நீர் உரைத்த சொல்லில் நியாயமில்லை.

விருத்தம்.

இவனிலாம வெனக்கினி யேதுயிர்
அவனகண்றிடி வெங்குள தென்னகம்
தவம் நிரைந்த மனத்தரு மாய்ந்திடாச்
சிவமதே யுருவாகிய தெய்வமே.

நீரே பரம்பொருள்! தருமத்தின்மீது நீர் நிறைந்திருக்கின் நீர். நாமருபங்களா ஸமைந்த இப்பிரபஞ்சமானது நிலைத்தி ருப்பதற்குப் பழைம நீங்கிப் புதுமை அவசியமாகையால் பழ யனவர யிருப்பவைகளைப் புதியனவாக்கி இப்பிரபஞ்சத்தை வாழ்விப்பதற்காக அழித்தலென்னும் கொழிலை நீர் வகித்தி ருக்கின்றீர். நாமருபகங்களைத் தரிக்கின்ற சேதனாலுக்கு அவன் செய்த கருமங்களுக்குத் தக்கபடி தண்டனைகளை விதிக்கின்றீர்

(யமன்) பெண்ணே. அவர்களுடைய செய்வைக்களுக்குத் தக்கபடி நன்மைகளையும் நான் பயக்கவில்லையா?

(சாவி) ஞானமே உருவாகவந்த தருமராஜனே! ஸங்கத் தினு ஸமைந்தது கருமம். அந்தக் கருமத்துக்கு காரணமும் பலனும் பந்தமாகவே யிருக்கின்றது. பந்தத்தினால் விளைவது துக்கமே யல்லாது சுகமல்ல. கருமத்தின் பலனெல்லாம் துக்கமாகவேயிருக்க, கருமத்துக்குப்பலனாக நீர்நன்மைகளைப் பயக்க முடியுமா, கருமத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் அடைய வேண்டியதும் அவர்களுக்கு நீர் கொடுக்கவேண்டியதும் ஒன்றுமில்லை. கருமத்தின் பலனாக நீர் கொடுப்பதெல்லாம் துக்கமாகவே யிருக்க அங்ஞானத்தினால் தேக்கள் சிலவற்றை மட்டும் துக்க

6-வதுஅங்கம்

கம் போலவும் மற்றதெல்லாம் சுகம் போலவும் பாவிக்கிறார்கள்.

[யமன்] [மனதுக்குள்] நான் வெகுகாலம் கொண்டிருந்த செருக்கானது இன்றதான் அடக்கிறது. இந்தப் பெண் மணி உளாத்தபடி கரும்மெல்லாம் பந்தத்தினால் விளைதாக ஏம் கருடத்தின் பலனெல்லாம் துக்கமாகவு மிருப்பதால் தீர்க்கஞ்சுக்கு நான் கொடுப்பதைனைத்தும் தண்டினையே தவிர சுகமாகுமா?

[பிரகாசம்] துமத்சேனனுடைய குலத்தின் விளக்கே, இவ்வளவறிந்த நீங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விளையை அறியாயா? அனுதியாடுள்ள கட்டளைப்படி நான் செய்ய வேண்டியதற்கு பதிவிரதையாகிய நீஇடையூறு செய்யவொன்னது.

[சாவித்திரி] தன் உயிரிருக்கத் தன் கணவனுயிரா அந்தக்ஞகிய உமதுகையில் ஒப்புவிக்கின்றபேதை பதிவிரதையாவளா. அவருக்குக் கணவனே உயிரல்லவா. அவ்வயிர் போன பிறகு ஒரு மினம்போல அவளிருப்பதிற் பயனெண்ண.

[யமன்] கண்மணி பதிவிரதமென்பது என்ன, அது எத்தனை விதமாக உலகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றது.

[சாவி] பெருமானே, சர்வாந்தர்யாமியாகிய நீர்னன்னைப் பரீட்சிக்கின்றீர். இத்தினும் லோகாந்திரங்களிலும் சகல கருமங்களுக்கும் காரணமும் காரியமும் கணவனே என்று மனதிற்கொண்டு அவ்வாறு நடப்பது பதிவிரதம், முக்குணங்களின் பான்மையினால் அந்தவிரதம் மூன்றுவிதமாக பேதிக்கப்படுகிறது, சகல சுகங்களுக்கும். கணவனே காரணமென்று விளைத்து அச்சுகங்களை நாடி அவனுடவிலும் அவ்வடலுக்குரிய பொருள்களிலும் பிரேரமையுடன் நடப்பவள் தாமசபதிவிரத. அவருக்கு ஆத்ம சுகாநுவர்த்தினி யென்று பேர். அவருக்கும்

४८

பதிவிரதா பாரம்மியம்.

அவள் கணவனுக்கும் இவ்வுலகத்துக் கப்புறம் சம்பாக்தீடு கிடையாது. சுகல சுகங்களும் கணவனுக்கே உண்டாகவேன் டுமென்று நினைத்து தான் அவைகளை தனக்காக நாடாமல் அவன்றிலிலும் அவன்றிலுக்கு இனிமையான விஷயங்களிலும் பிரேரணையுடன் நடப்பவள் ராஜஸ்பதிவிரதை. அவளுக்கு பதி சுகாதுவர்த்தினி யென்று பேர். அவளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் சுவர்க்கலோகபரியந்தம் சம்பந்தமுண்டு. சுகமென்பதே அக்ஞான கற்பிதமென்று அறிந்து தன்னுடைய நல்ல விருத்தியால் தன் கணவனை சங்கற்ப விகற்ப மில்லாதவனுகச் செய்து அவனுடைய ஞானத்திலும் அதற்கு இனிதான் பரம் பொருளிலும் பிரேரணையுடன் நடப்பவள் சாத்துங்க பதிவிரதை. அவளுக்கு சாத்தீ என்று பேர். அவளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் பிரமலோகபரியந்தம் சம்பந்தமிருந்து பிறகு அவ்விருவர்களும் ஒரே சமயத்தில் மோட்சானந்தத்தை யடைகிறார்கள். சர்வேசுவரரே நானுரைத்ததில் குற்றமிருக்கில் பொருத்தருளவேண்டும்.

(யமன்) வாணிபோலும் சிறந்தவளே, உன் சொற்களைல் லாம் ஸாமகானத்தினும் இனிதாக விருக்கின்றது. உன் புருஷ னுடைய உயிர் தவிர வேறு ஒரு வரத்தை நீ கேட்டால் அதை அளிக்கின்றேன்.

[சாவித்திரி] பரஞ்சடரோ.

விருத்தம்.

வாடுமென்னுயர் மாமனும் மாமியும்
கேடகன்று சிறந்துல கெங்குமே
ஏடி நோக்கிட நல்விழி தந்தினி
தோடு நீ யருள்வா யுயர் துய்யனே.

(யமன்) கண்ணே, நீ இச்சித்தபடி உன் மாமனுக்கும் மாமிக்கும் குறைவில்லாத விழிகளைக் கொடுத்தேன், சத்திப வாளை விட்டுவிடு.

(சூலி) சீயனே என் கணவனை விடுதலென்பது என் உயிர் விடுதலென்றே எனக்குப் பொருள்படுகின்றது. என்று பிளா நீர் கைக்கொண்டால் என் கணவனுமிரும் உமது கைக் குவங்குவிடும், தருமதே யுருவாடிய நீர் அந்தப்படியே செய்ய வேண்டுமென்று பிரதர்த்திக்கின்றேன்.

(யமன்) பெண்ணே தர்மம், தவம், வைராக்கியம், துற வறம், இவைகளிற் சிறந்தவைகளைவை?

(சாவித்திரி) அறியாதவளாடிய என்னை மென்மேஹும் சோதிக்கின்றீரோ. தருமத்திற் சிறந்தது பிறருக்குத் தீதுசெய் யாகை. தவத்திற் சிறந்தது மெய்யுளாத்தல். கிடைத்தது போதுமென் ருண்ணுவதே சிறந்த வைராக்கியம். விதித்தன வாறு கருமங்களைப் புரிந்து பலன்களை நாடாதிருத்தலே உயர்ந்த துறவறம்.

(ஆனந்தம் அபிநயித்து).

(யமன்) கிளியே உன் வாயால் வருவதெல்லாம் வேத வசனமா யிருக்கிறது, நீ உன் கணவனுடைய உயிளாக் கேளா மல் பின்னுமோர் வரத்தைக் கேள்.

[சாவித்திரி] கருணைத்தியே.

வெண்பா.

பொய்யா வென் மாமன் புவியிற்கொருபதியாய்
உய்யாருபிர் கடனை ஓம்பி—மெய்யினெடு
நாருயவனுடைய நன்னுட்டினைச் சுகமா
யாளவென்றீ யருஞுவாய்.

[யமன்] கற்புநிறைந்தகண்மனியே. இனினினபடி உன் மாமனுகிய துமத்சேனன் அவனுடைய நாடாகிய சால்வதேசத் துக்கு மன்னாகி மற்றெல்லா அரசர்களும் வணங்க முடிதரித் து வெகுநாளிருந்து பின்பு முக்த்தியையும்பெறுவன். இனியாகி அம் சத்தியவாணி விட்டுவிடு.

[சாவி] உம்மையறிந்தவர்களே வேதம் அறிந்தவர்கள், சாதுவாகிய உமதுசங்கம் கிடைத்தவருக்கு ஏதுகுறைபுண்டு. இன்னும் என்னைச்சோதியாமல் என்னுயிரை நீர் முதலிற்கைக் கொண்டு பிந்தி என்கணவனுயிரை கொள்ளவேண்டும்.

[யமன்] பொன்னே. சாதுசங்கவென்பதென்ன? அது எத்தன்மையுடையது அதின் பிரயோசனமென்ன?

[சாவித்திரி] சர்வக்ஞாகிய உமக்கு நான் ஞாபகப்படுத்துவது தவிர புதிதாக அறிவிப்பது என்ன இருக்கிறது. சங்க மென்பது பற்று. சாதுசங்க மென்பது இந்திரியங்களையும் அவைகளின் விஷயங்களையும் ஒழித்தவர்களின் உரவு. அது அக்ஞானத்தின் பயனுகிய துக்கத்தைப் போக்கும் தன்மையுடையது. அந்த உரவானது ஸ்பர்ச் வேதிபோல் சாதுக்களை அடுத்த வர்களும் சாதுக்களாகும்படி செய்கின்றதுமல்லாமல் பிரமாகி... நியாயமாகவே அவர்களுக்கியற்கையில்லாது வாசனையினால் மட்டும் அமைந்த அநித்திய ஸ்வரூபம் விலகி அவர்களுடைய வாஸ்தவமான நிகதிய ஸ்வரூபத்தை அவர்களடையும்படி செய்கின்றது.

[யமன்] மாதுசிரோமணி மென்மேலும் உன்வசனங்கள் கருணையையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றன உன் கணவனுயிர் தவிர இன்னென்றுவரத்தை நீதீகட்பாயாக.

[சாவித்திரி] பக்தவற்சல,
விருத்தம்.

தென்னிலத்தமர்போற்றும் செல்வனேமிகவும்கோற்றே
என்னையீன்றருஞ்தந்தைக்கினியவோர் மகவண்டாகித்
துன்னிடும் வாய்க்கையீரம் துலங்கிடவிருந்தவற்குப்
பின்னுமக்குலம்மேலாகப் பெருக்கவருள்செய்வாயே.

[யமன்] அருந்ததிக்குஞ்சிறந்தவளே, நீ விரும்பினபடி
யே உந்தகப்பனுக்கு அழகும், சத்தியமும், சௌரியமும்,

6-வது அங்கம்.

ஆயுஞாம், கீர்த்தியும் நிறைந்தனரும்யகன் பிறந்து வாழுவதும் அவனுக்குப்பின்னும் நீபிறந்தகுலம் எங்களும் தழைக்கவும் வரம் கொடுத்தேன். இனிஎன் னுடைய வேலைக்குத்தடையன்றி சத்தியவாணை நீண்டுவிட்டு விலகிப்போ.

[சாவி] கிருபாசமுத்திரமே, என்கணவனை விட்டிருந்தால் உன் அருள் எனக்குக்கிடைத்திருக்குமா? கணவனைக்காட்டி அம் ஒருக்குலமகஞ்சு வெறுதெய்வும் உண்டோ? இப்புவன மானது அக்ஞானமென்னும் அந்தகாரம் நிறைந்தகாடு. அதில் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், என்னும் ஆறுதிருடர்கள் அங்குவரும் மாந்தர்களுடைய விவேகமென்னும்பொருளீப்பறித்தோடுகின்றார்கள். தீர்களைக்காப்பாற்றும் கருணைஉண்ணிடத்திலிருந்தாலும் பழவினையென்னும் பிரதிடந்தகமானது இடர்வங்தபோது வருந்துவோர் உன்னைக்குவவொட்டாமலும் கூவினும் உன் அருள் அவர்களுக்குக் கைகூடவொட்டாமலும் செய்கின்றது.அந்தப்பிரதிடந்தகத்தை முதலில் அகற்றுவதற்கு குருவின்கடாட்சம் வேண்டியிருக்கின்றது.மாதர்களுக்குக்கணவர்களேகுரு.ஆகையால்கணவனை ஒழுத்த மாதுமணம் ஒழிந்தமலர்போனும் ஒளியொழிந்த கணகம் போனும் உயிரெழுந்த உடல்போனுமாவாள். உன் அருள்பெய்தெற்ற எனக்கு அந்தக்கதியும் வருமோ?

[யயன்மனத்துள்] அட! இனிஎன்னசெய்யத்தக்கது? இம்மாதோ ஒப்பற்ற பதிவிரதையாயிருக்கிறோன். அவனுடையகற்புக்கும் சிலத்துக்கும் இந்தமுன்று உலகங்களையும் அவனுக்குக்கொடுத்தாலும் அவை போதாதவைகளாயிருக்கும். எனக்குஇடப்பட்டிருக்கும் ஆணைப்படி நான் நடக்கவேண்டியதாயிற்றே.

[பிரக்காசம்] பெண்டேணை நீகேட்டவரங்களையெல்லாம் அளித்தேன். சத்தியவானுடைய உயிரானிடுவதற்கு முடியாது. எப்படியாவது என்வேலையை நான் நடத்தவேண்டியதாகயால் இதோ என்னுடைய பாசத்தைப்போட்டு உயிரா வாங்குகிறேன். [ஊன்று பாசத்தைவிசீகிறேன்.]

[சாவித்திரி உடல் நடுங்கி]

(விருத்தம்)

பாச மற்றவள் யானெனிற் பான்மையாய்
மாகிலா னெணி லென்மணவாளனே
பேசும் வரப்பைய னென்கிலென்மாமனும்
வீசு பாச மறுந்திட வீழ்குமே.

(மடமடவென்றும் சப்தத்தோடு காலபாசமானது அறு
ந்து விழுந்தது. மழை பொழிந்ததுபோல சாவித்திரியின்
மேல் மலர்கள் சொரியப்பட்டன. இதுகண்டு

(யமன்) நீதியேயுருவாயிருக்கும் குயிலே, உன் ஞான
மூம் குணமும் அற்புதங்களாயிருக்கின்றன. உன் புண்ணிய
மூம் அளவற்றதாயிருக்கிறது.

(சாவித்திரி) நீரே மூவரும் ஒருவராயமைந்த மூர்த்தி

(விருத்தம்)

நீய ஸித்தன வாற்பய னென்னவாம்
ஆயு மென் மண வாளனுக் கென்னிடம்
சேயி லானிடில் வாய்த்திறந் தேயருள்
வாயை னக்கொரு மைந்தனுஞ்செல்லியும்.

[திரைக்குள்பலர்கள் கூடி]

தீர்க்க சுமங்கிளீபவு!

தீர்க்க சுமங்கிளீபவு!!

தீர்க்க சுமங்கிளீபவு!!!

[என்னும் ஒலிகளுடன் மலர் மழை பொழிந்தார்கள்]

[யமன்] பென்னே. பதிவிரதந்தைக் குறையில்லாது
அனுஷ்டிக்கும் மாதர்களுக்குக்கிடையாதது ஒன்றுண்டோ.
இதோ பார்! ஆகாபத்தில்சலதேவர்களும் ரிஷிகளும் சேர்ந்து
உண்ணே ஆசிரவதிந்து உன்மேல் மலர்மழை சொரிகிள்ளார்கள்.

பே.வது அங்கம்.

கிழு

என. சகல குணங்களும் பொருந்திய கலைமகளென்று நினைக்கிறேன். உனக்கு நான் கொடுப்பது என்ன இருக்கிறது. என் கணவன் நிறைந்த உயிரையும் பெறுவான். நீயும் நித்திய சமங்கிலியாய்வுக்கத்திலுள்ளமாதர்களுக்கு வழிகாட்டும் குரு பாயிருக்கக்கடவாய். உன் மனவாளதூக்குஉன்னிடம் ஸ்ரீ நரன்போல ஒரு புதல்வனும் உமையவள்டோல ஒருபுதல்வியும் உண்டாய் நொழுவார்கள். நீ சகல பங்கியங்களுடன் வாழ்ந் திருந்து பிறகு நீயும் உன் கணவனும் சாசுவதமான பதனியை அடைவீர்கள். பதிகிரதம் மேன்னை பெற்றது. நானும் உன் ஞால் பெருமையடைந்தேன்.

(விருத்தம்)

வேத ஞாக்குவன் மாலைது மோழ்புவன்
பூத நூத னழித்திடும் பூவையர்
நீதி மூலினை யுஞ்செய மாதலால்
மாதர் கறபை நினைந்து வணங்குவாம்.

[மறைதல்]

[சாவி] [யமன் முன் நின்ற இடத்தைப்பார்த்து அஞ்சலி செய்து]

[தியானித்து]

அம்மணி. உன் அருளின் வளிமையால் யாவும் பெற நேன்.

[கவித்துறை]

தொட்டாற் பிடித்திட்டிமுக்குமையோனினைகுழ்புவியான் விட்டாலுமல்லதெனை விட்டிடுமோவதில் மெய்ம்மறந்து கெட்டாலும் நின்றிரு ஓசல்வங்கேத கிடப்பேனங்கடி பட்டாலும் யானகலேன் வெறுத்தாலப் பழியுனக்கே.

(சத்தியவான் முகத்தைபார்த்து)

நாபகி, உனக்கு இப்போது தலைவளிதீர்த்துவிட்டதா?

(எழுந்திருந்து)

[சத்தி] கண்ணே. என் தலைவரில் தீர்ந்துவிட்டது. நான் மிகுந்தகாலம் அங்கினேனல்வா. நான் தாங்கும்போது ஒரு கரியநிறமுடைய புருஷன் உண்ணொச்சற்றிவந்து வணங்கிச்செல்ல ஒரு கனவு கண்டேன். இதென்ற எங்கும் புதுமையான மலர்கள் சிதறிக்கிடக்கின்றன. மிகுதியான காற்று அடிக்கத்தி ணலோ அப்படிச் சிதறியிருக்கின்றன. நாம் செல்லுவோமா?

துண்ப மாங் கடலீக்கடன் துய்தனம்
உண்பெப ருந்தவ மின் றரு வான் து
பின்பி யாமடை யாவரும் பேற்றில்
அன்ப நீயமர் வாய்க்கிறிதிங்குனீ.

(சத்தியவான் மினத்துள்) என் தலைவரி திருந்ததுக்காக சாவித்திரி இவ்வளவு சுந்தோஷப்படுகின்றனர்.

(மிரகாசம்) நாம்போம் வழியில் மலர் கொய்துகொள்ளுவோம். காலம் மிகுதியாக்க கழிந்துவிட்டபடியால் இனி நாமிங்குதாமதம் செய்யக்கூடாது. என் கணைப்பும் ஆறிவிட்டது நாம் புறப்படுவோம்.

(இருவரும் எழுந்து மறைதல்)

6-வது அங்கம் முற்றிற்று

7-வது அங்கம்.

[துமதீசனமும் அவன்மனியும் தோன்றல்]

[துமத்சேனன்] சுசீலை, இதென்னபுதுமை. நம்மிருவருக்கும் ஒரேசமயத்திற் கண்கள் தெரிகின்றனவே., அப்படியானதற்குக்காரணம் தெரியவில்லை.

[சுசிலை] நாத, இன்றுகாலையில் நமது கண்மணியாகிய சாவித்திரி நம்மை நோக்கி நிங்கள் என்னைப்பார்க்கவும் உங்கள் புதல்வன் நிறைந்த ஆயுள் பொருஞ்சியிருக்கவும் நான்பெற்றால் அதுவே நான்செய்யும் பணியிடத்திற்குப்பலனாகும் மென்று

7-வது அங்கம்.

உரைத்தாள். அப்பொழுதே எனக்குச் சௌகள் கிடைத்தன போல் நினைத்தேன். உடனே அந்தச்செல்லியையும் நமது செல்வளையும் பார்ப்பது அல்லவோ இந்தக்கண்கள் கிடைத்த தற்குப்பஸ்ராகும். அவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே. அவர்களை நோக்கும் வகையில் இந்தக்கண்களாற் பயனைன்ன.

(விருத்தம்)

அகமுற முதல்வன் நாம மஹந்திடா நாவும் பண்டால் சகுமெனி யோர்க்கு நல்காத் தனமுரல் விணைய கற்றத் திவையுமோ ரூட்டும் போலச் சிந்தையிற் கிணிய ராமெம் மக்களாடு மக்கை நோக்கா வன்களு லாவ துண்டோ

(துமத) சுசிலை, பகல்முழுதும் அதேகமாய்க்கழிந்துவிட்டது. குழந்தைகள் இன்னுமவரவில்லை. தினாந்தோறும் பன்னிரண்டு நாழிஷகக்குள் சத்தியவான்வர்து விடுவது வழக்கமல்லவா? அவர்கள் ஒருக்குறைவையும் பெற்று வர்த்தனவிட்டால் அது வேனங்காயிரங்கண்கள்கிடைத்தனபோலாகும் அவர்களில்லாத நேரத்தில் இக்கண்களாலொருபயனுமில்லை. நீமிகவும்மதியிற் சிறந்தவள்ளவா? அவர்கள் இன்னும் வராததற்கு என்னகாரணத்தை யூகிக்கின்றார்களா?

[சுசிலை] நாத, நேற்று இரவில் யான் கண்ட கனவுகள் நற்பலன்களையே பயக்கும் அல்லாது நமக்கு யாவிதாரு துண்பத்தையும் கொடாது. ஒருபெரிய கருநாகமானது நமதுசத்தியவரி னுடையகழுத்தில்சற்றிக்கொண்டிருக்க அதைச்சாலித்திரிகோ பித்துப்பார்த்தவுடன் அது ஏரிந்து சாம்பலாகி உதிர்ந்துவிடவும் சாழுளவர்னமுடைய ஒருமாது அங்குவந்து சற்பகமலராலைமந்த இரண்டு மாலைகளை அவர்களுக்குச் கொடுக்கவும் அந்தமாலைகளை அவர்கள் ஒருவர் கையால் மற்றொருவருக்கிட்டு இருவரும் அணிந்துவிளங்கவும் கனவு கண்டேன். இதனால் சகலமங்களங்களும் அவர்களை அடையுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

மேலும்

(விருத்தம்)

நாபகா வந்தசெல்லி நம்மனை புகுந்த நாள்விதாட்ட
டாயுநற் றவுமே லாகி யண்பொடு பெரியோர் நட்பும்
தூயம் மனத்தின் மேலாஞ் சுகமுமே யடைந்தோ மந்தச்
சேயவள் கற்பால் நம்மைத் தீவையொன்றனுக் டாதே.

[சத்தியவானும் சாவித்திரியும் தோன்றல்]

[சத்தியவான்] கண்ணே. இதென்ன ஆச்சரியம். கண்
ணில்லாதவர்களாய் எங்கானும் மனைக்குளேயிருந்த என்னு
டைய அன்னையும் பிதாவும் கண்களுடன் வெளியில்வந்து எல்
லாப்பொருள்களையும் பார்க்கின்றார்களே.

[சாவித்திரி] இதெல்லாம் உன்னுடைய தவத்தின்பலன்.
இன்று நாம் இன்னும் எத்தனை ஆச்சரியங்களையோ பார்க்கப்
போகின்றோம்.

[இருவரும் துமத்சேனையும் சுசிலையையும்
வணங்குகிறார்கள்]

[அவ்விருவரும் சத்தியவானையும் சாவித்திரியையும்
மாறி மாறித்தழுவி]

[துமத்சேனன்] என் பிராணைனப்போன்ற குழந்தை
களே, இங்காள்வதை உங்களைப்பார்க்க எங்களுக்குப் பாக்கிய
மில்லை.

(சத்தியவானைத்தொட்டு)

ஐய, உன்னெழுமிலும் [சாவித்திரியைத்தொட்டு]

புகழும்மனி

செய்யழுமகளாக்கும்

உன்றேகழும்

(இருவராயும் பார்த்து)

ஒன்றும்மெம்மினையால்

முனம்கண்டிலம்

மையில்வேவலனும்

வள்ளியும்போல்ரே

7-வது அங்கம்.

[சீலை] (குழந்தைகளை மறுபடியும் தழுவி)

என் கண்மணிகளே, என் இவ்வளவு தாமதம். பரதை தவறி நடந்திர்களோ. ஒருகால் சாவித்திரி நடக்கமுடியாமல் மார்க்கத்தில் இருவரும் இருந்துகளைப்பாறினீர்களோ?

(சீலைகள்ரேன்றல்)

(கேவ) சாலவதேசத்து மந்திரியாகிய சுமதிவருகின் ரூண்.

(சத்தியவான்] மந்திரிக்கு இங்கென்னவேலை? சாவித்திரி, நடக்கப்போகிறதாக நீ சொன்ன ஆசசரியங்களில் இது ஒன்று போவிருக்கின்றதே. உன் அறிவு மிகவும் அற்புதயாயிருக்கின்றது.

[சுமதி தோன்றல்]

துமதேசனை நோக்க.

(சுமதி) பொய்யுலையாயத் தோமானே, இன்று உமது திருமுகத்தைப் பார்த்தபினபுதான் என்கலியானது விலகிற்று.

(சீலையை நோக்க.)

அம்மணி, இது நீர் வசிக்கும் காடாகையால் மாதழும்மாரியினால் சுகல உயிர்களும் மரங்களும் செழிப்பாய் வளர்கின்றன.

(இருவரையும் வணங்குகிறார்கள்.)

(துமதேசே) சுமதி, உனக்கு மங்களம் உண்டாக்டும். இந்நாள்வரை எவ்விடத்திலிருந்தாய்?

(சுமதி) நானிதுவளையில் விந்திய பர்வதத்திலிருக்கும் ஒரு காட்டில் மறைந்துகொண்டிருந்தேன். நமது நாட்டினர் சிலர் அங்குவந்து நமது நாட்டைக் கவர்ந்திருந்த சைந்தவ மன்னன் ஒரு புனியாற் கொல்லப்பட்டு இறந்துவிட்டதாவும், அவர் மந்திரிமார்களும் மற்றவர்களும் சிந்து நாட்டுக்குப் போய்விட்டதாவும் தேவரீரை நமது கரத்துக்கு அழைத்து

பதிவிரதாபாரம்மியும்.

வாத்து முடிசூட்டிவைக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். அவர்களெல்லாரும் பிந்தி வருகின்றார்கள். அவ்விதமே தேவீர் வாத்து முடிதாரித்து எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாக்கவேண்டும்.

(நாரதர் தோன்றல்.)

(நாரதர் விருத்தம்.)

தென்புலக் தவர்கள் மூவர் தேவர்கள் அதிகீடுக்கல் அங்பொடு தானிவ்வாரும் ஜிவகைப் பூசை மின்னார் தன்புகழ் விளையா லோங்கித் தரித்திடு மென்கில் வேதம் பின்பவர் மகிழையல்லால் பேசுமோ வெதையும் மேலாய்.

(அவரை அனைவரும் வணங்குகிறார்கள்.)

(சாவித்திரி நாரதரை வணங்கி.)

ஜியனை, உம் அருளால் எல்லா நன்மைகளையும் பெற்றேன். நான் என்றும் உம் திருவடியை மறவாதிருக்கும் படி. அருள் செப்பவேண்டும்..

(நாரதர் சாவித்திரியைக் கட்டித்தமுகி.)

கண்மணிதேய, மங்களங்களெல்லாம் உன்னை யடைந்தே சிறப்புற்றன. பதிவிரதம் என்னும் தர்மமும் இன்று உன்னா பெருமைப்பற்றது.

[துமத்சேனையை தொக்கி,]

அரசனை, உனக்கு மருமகளாக வக்திருக்கும் சாவித்திரி அந்தக் கலைமகளென்றே நினைக்கவேண்டியது. இன்று காட்டில் உன் மகனுடைய உயிர்கொள்ளவந்த யமனும் அவனுடைய கற்புக்கு அஞ்சி உன் மகனுக்கு நிறைந்த ஆயுஞும் கொடுத்து உனக்கும் உன் மனைவிக்கும் கண்களை அளித்து உனக்கு நாட்டினையும் உன் மகனுக்குப் புதல்வளையும் அளித்துச். சென்றான்ன். இக்கண்மணியால் நி. இகத்திலும் பூர்திலாகத்திலும் ஒப்பில்லாத சுகத்தைக் கைக்கொண்டாய்.

[சுசிலை] [சாவித்திரியை மடிமேற்றுங்கி]

என் கண்ணே. நடந்ததை உன் திருவாயால் உளாசெப்ப வூர்யாக.

[சாவித்திரி] அம்மணி. நான் ஒன்றுமறியேன் இந்த நாரதமகாமுனிவருடைய வரத்தினாலும் தங்களுடைய சிருபா கடாட்சத்தினாலும் இன்று சகலவிதமான பாக்ஷியங்களையும் பெற்றேன்.

[விருத்தம்]

அங்குநும்பிழியுன தன்பனிற்
றங்கு நல்லுயிரும் புறத்தாட்சியும்
மங்கிடா மகவும் நடுவன்றுர,

[நாரதனாக்காட்டி]

இங்கிருந்திடு தூயரியற்றினார்.

[சத்திய] என்னுயிர்க்குயிரே நீ முன்றுநாள் உபவரச மிருந்ததும் இன்று என்னுடன் நீ காட்டுக்கு வந்ததும் வரும் போது சகுனத்தைப்பாத்து மனஉறுதிகொண்டதும் அடிக் கொருதரம் என்னைத் தழுவி வருத்தத்தோடு கண்ணீர் விட்டதும் இப்போது இன்ன காரணத்தினாலென்று புலப்படு கின்றது. அட மரத்தின்மேல் நான் பார்த்த மூவர்கள் யம தூதர்களா? என் கனவில் உன்னை வணங்கிசென்றவன் யம தேவனு! என்ன ஆச்சரியம்.

[துமதசேனன்] என் குலத்தின் விளக்கே!

(விருத்தம்)

(சத்தியவாணிக்காட்டி)

தீண்கொடுத்தனை இவ்வுயிரீன் றனை,
மண்கொடுத்தனை யுன்னுயர்பண்ணினால்
விண்ண்கொடுத்தனையென்றமுன்றன்னையெம்
ஒண்குலத்துயர் தெய்வமென் றுன்றுவாம்.

[சுசிலை] [சாவித்திரியைத்தழுவி] பதிவிரதா ரத்தினமே!

[விருத்தம்]

கற்ற மாதவர்கட்கு முயர்க்குமேல்
உற்ற கற்புநிறைந்துயரென்மகற்
கற்ற நல்லுயி ரீன்ற அணங்குளைப்
பெற்ற வர்க்கிடு வோம்பெரு வந்தனம்.

[நாரதர்] துமத்சேன. காட்டில் நடந்த விர்ஷதைகளை
யெல்லாம் சாவித்திரி உனக்கு விஸ்தாரமாகச்சொல்லுவள். நீ
உன் நாட்டுக்குச்சென்று முடிதரித்து அரசாட்சிசெய்து நீங்
கள் அனைவரும் சுகமாயிருப்பிராக.

சாவித்திரி! எல்லா பாக்கியங்களையும் அடைந்த உனக்கு
நான் என்னவரம் அளிக்கவேண்டும்.

[சாவித்திரி] கருணைக்கடலே.

(விருத்தம்)

பற்றி என்கதை பாடுவர் கேட்பவர்
உற்ற நன்மக வோடுயர் செல்வமும்
கற்ற கல்வியும் மெய்யறமும் கடை
பெற்று வாழ்ந்திடு வாரொனப் பேசனீர்.

[நாரதர்] அப்படி வாழ்வார்கள்.

(அனைவரும் மறைதல்)

இது பரத வாக்கியம்.

சபையார்களே! பதிவிரதத்தின் மகிமையை என்றாய்ப்
பார்த்தோம். பின்பு துமத்சேனன் முடிதரித்தரசாண்டு சுசீலை
யுடன் திவ்வியலோகஞ்சென்றான். அசுவபதிராஜனுக்கு அழுகு
பொருந்திய புதல்வன் பிறந்து அவன் குலத்தை மேலாகச்
சிறப்பித்தான். சத்தியவானுக்கும் சாவித்திரிக்கும் தர்ம
பிருத் என்னும் குமாரனும் புலோமஜை என்னும் புதல்வியும்
பிறந்து அக்குலமும் எங்களும் வாழ்ந்தது. சாவித்திரியும்
சத்தியவானும் வெளுகாள் உலகினிருந்து வாழ்ந்து கடைசியில்
உப்பற்ற பதவியை அடைந்தார்கள்.

பீர்த்திர்களா ! பதிவிரதத்துக்கு யமதும் பயந்து வணக்கினன். பதிவிரதத்துக்கு மேலான விரதம் ஒன்றுமில்லை. பதிவிரதத்தை அதுஷ்டிக்கத் தெரியாத மாதர்கள்தான் மற்ற விரதங்களைநாடி அலைக்கிறார்கள்.

ஆதலாற்றுன்,

“தெய்வங் தொழாஅள் கொழுநற் றூழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்றும்

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் கற்பென்னுங்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்” என்றும்

நீதிவசனங்கள் பிறந்தன.

ம ங க ள ம .

பதிவிரதா பரம்மியம்

முற்றிற்று.

இழைதிருத்தம்

க்க.	பீ.	பிழை.	திருத்தம்.
1	*	த பதிவிரத	பதிவிரதா
2	த	அல்லவே	அல்லன்
3	த	பதிவிரத	பதிவிரதா
,,	7	அப்படியல்ல	அப்படியன்று
,,	25	மன்றுக்	மன்றுக்
4	15	கலமல்ல	கலமன்று
,,	16	அனுகரிக்கும்	அனுகரிக்கும்
,,	17	யானமல்ல	யானமன்று
5	த	பதிவிரத	பதிவிரதா
6	2	என்னும்	என்னும்
,,	19	உத்திரவு	உத்தரவு
7	த	பதிவிரத	பதிவிரதா
9	8	மனத்தினிக்	மனத்தினிக்
,,	17	பயன்ற	பயந்த
11	3	பாரத்து	பாரத்து
,,	11	கொளிந்தனன்	கொளிந்தனன்
,,	26	வசஞ்செய்ய	வசஞ்செய்ய
13	1	குழல்பெண்	குழற்பெண்
14	1	ஏந்தால்	ஏந்தால்
,,	10	செய்வதற்கு	செய்வதற்கு
18	9	கைதீகம்வேடம்	கைதீகவேடம்
19	6	யாவரையும்	யாவரையும்
20	18	நுயர்வான்	தொடர்வான்
,,	19	ஐயய்போ	ஐயயோ
,,	21	திலையோடைப்	திலையோடைப்
24	14	நுயர்ந்து	தொடர்ந்து
26	3	சொல்படி	சொற்படி
28	19	விசனம்	விசனம்
30	21	பொருதும்	பொருந்தும்
33	16	இருவர்களும்	இருவரும்
,,	21	உத்திரவு	உத்தரவு
35	9	கீர்த்தி	கீர்த்தி
37	24	தானினைப்பாளா	தானினையாள்பார்
38	6	பொருமை	பொறுமை
,,	15	முன்பரல்	முன் பால்
40	7	இன்னாக்	இன்னும்
,,	11	பொருளிளங்கோர்	பொருளிழங்கோர்
,,	14	சந்திரமதி	சந்திரபதி
42	28	சமுத்திரமூம்	சமுத்திரமூம்
44	24	கந்தனமூம்	கந்தனமூம்
,,	27	பொறிபோல்	பொறிபோல்

பக்கம். வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
46 8	யையராதன்று	யையராதன்று
43 2	மீதுளை	மீதுளை
,, 12	யெறிகின்றது	யெரிகின்றதா
,, 16	லரண்டலை	லரண்றலை
,, 21	அவ்விருவர்களும்	அவ்விருவரும்
49 ,,	மழையுஞ்	மழையுஞ்
,, 26	பதருகின்றது	பதறுகின்றது
50 3	உத்திரவு	உத்தரவு
,, 5	உத்திரவு	உத்தரவு
,, 20	ஊமொடு	ஊம்மொடு
51 9	பொருமை	பொறுமை
,, 17	யென்வாமவர்கள்	நிகர்காரவர்கள்
,, 18	நட்புவொன்றில்லாவிடில்	நட்பிலையெங்கிந்திதென்னும்
52 1	மாதர்	மாந்தர்
,, 4	எணக்குத்	எணக்குத்
,, 16	ஒரு	ஒரு
53 5	க்களிடேய்	ப்பிடியேய்
,, 9	எனக்கென்ன	எனக்கென்ன
54 8	மென்ன	வின்னும்
,, „	செய்யும்	செய்யும்
,, „	மின்னூள்	மின்னூள்
,, 21	அன்றமை	அன்றமையும்
,, 24	காயின்னம்	காயின்னும்
,, 28	மன்றவி	மன்றவி
55 14	கொடிசயின்	கொடியின்
,, 20	மீதிலாலத	மீதிலாத
56 15	சென்று	சென்று
,, 18	கண்ணுல்ப்பார்	கண்ணுற்பார்
,, 20	கண்களே	கண்களே
,, 23	எந்றக்கையே	என்றங்கையே
,, 24	யெங்கு	எங்கு
,, 25	விக்குணம்	விக்குணம்
57 16	பாவன்	பாவர்
,, „	கொவத்தை	கொவாவத்தை
60 14	யாகவிருக்கில்	யாகவிருக்கில்
,, 15	நியாயதுன்று	நியாயமன்று
64 22	தோற்றுகின்றது	தோற்றுகின்றன
65 5	மீன்கூர்	மீன்கூர்
,, „	மாய்ந்தோ	மாய்ந்தோ
,, 7	மனதுக்கும்	மனமுக்கும்
66 19	எனக்கு	எங்கு
58 21	பிரச்சௌ	பிரச்சௌ

69	2	போதுவே	தூஷ்வ
	25	போவிட்திருந்தபோது	போவித்திருந்தபோது
71	1	உலகிடத்திலிருந	உலகிடத்திலிருந
,	10	உல்லவத்திற்கு	உல்லவத்திற்கு
		உல்லவத்தியமில்லை	உல்லவத்தியமில்லை
,	17	பொறுமை	பொறுமை
73	7	—	—
,	11	அவருடைந்த	அவருடைந்த
,	21	பேய்தேந்தனள்	பேய்தேந்தனள்
,	23	நினைக்கினக்க	நினைக்க நினைக்க
,	24	பத்ருகின்றதே	பத்ருகின்றதே
43	22	ஏல்லாம்	ஏல்லாம்
79	—	ஏனைக்கிம்	ஏனைக்கு
,	26	ஏருமோர்	ஏறுமோர்
81	5	போதிக்க	பேதிக்க
,	16	அந்து	ஏச்சி
82	4	பிரட்டஞை	பிரட்டஞை
,	6	பிரட்டி	பிரட்டி
,	14	பிதர்	பீரர்
,	19	பிரண்டி	பிரண்டி
,	20	பிரகுக்கால்	பிரகுக்கால்
83	8	பிரட்டி	பிரட்டி
84	—	பிழைந்த	பிழைந்த
,	—	வாந்தருமய்யங்கிட	வாந்தமியுந்தாம்பெரு
85	7	பிஸ்டினை	தன்டனை
86	11	போகுத்தரை	பொறுத்தரை
,	—	பிளவுகளை	நயனே
,	—	பிளவுகளை	ஶாலவதேச
,	—	பிளவுகளை	பெறுவன்
88	10	பிரவு	ஏறவு
,	12	பிரவு	ஏறவு
,	16	பிரதிய	பிரதிய
,	20	பிக்கலை	மற்கிலை
89	3	பிடையன்றி	தடையன்றி
94	26	போக்கே	போவ்வரே
95	20	பொங்குகிறு	வணங்குகிறு
99	12	பாரம்மீயம்	பாரம்மீயம்